#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

COLLEEN HOOVER

KİM BU KIZ?

epsilon®

HER AŞK HİKÂYESİNİN İKİ TARAFI VARDIR. ŞİMDİ ANLATMA SIRASI WILL'DE.

Aşkları en zorlu koşullara dayanan Layken ile Will artık evlidir ve birlikteliklerinde kendilerini güvende hissetmeye başlarlar. Layken, evlilik hayatlarından memnun olsa da kocası hakkında her şeyi bilmek istemektedir. Will ise geçmişin acı verici hatıralarının oldukları yerde kalmalarından yanadır. Ancak karısının isteğine karşı koyamaz ve aşk hikâyelerini kendi tarafından anlatmaya başlar. Böylece Will ilk kez en derin hislerini ve düşüncelerini, iyi ve kötü anlarını, ilk tanıştıkları günden şaşırtıcı itiraflar eşliğinde paylaşır.

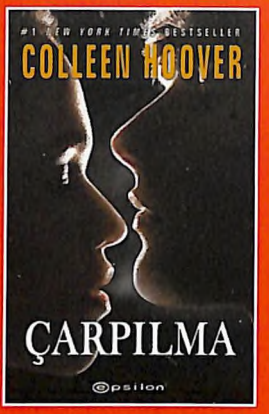
Çarpılma serisinin bu son kitabında Will, Layken ile karmaşık ilişkisini kendi bakış açısından anlatıyor ve geçmişte yaşananları ele alış biçimleri geleceklerini şekillendiriyor.

ISBN 978-9944-82-809-3

₺28

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Aşkı şiir tadında mı yaşamak istersin… yoksa kalbinin derinliklerine işleyen bir acıyla mı?

Bazen birbirimize ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu anlamamız için yollarımızın ayrılması gerekir…

Colleen Hoover 1979 yılında Teksas'ta dünyaya geldi. İlk kitabı *Çarpılma*'yı 2012 yılında yayımladı ve o zamandan bu yana 11 roman yazdı. Her kitabıyla çok satanlar listesinde yer alan yazar, evli ve üç çocuk annesidir.

Kim Bu Kız?

KİM BU KIZ?

Orijinal Adı: This Girl
Yazan: Colleen Hoover
Yayın Yönetmeni: Enis Köksaldı
Çeviri: Nazende Didem Ünalçın
Editör: Eren Abaka
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Eylül 2018

ISBN: 978-994-482-809-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2013 Colleen Hoover

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 34191

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/Istanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Meltem Erkmen (1973-2018) Kalbimizdesin

Kim Bu Kız?

Colleen Hoover

Çeviri
Nazende Didem Ünalçın

epsilon®

Anneme

1

Balayı

Okuduğum tüm romantik şiirleri, tüm kitapları; duyduğum tüm şarkıları ve izlediğim tüm filmleri düşünüp bir şekilde nefes kesici sahneleri ayırsam bile bu anın yanında sönük kalırlardı.

Bu an eşsizdi.

Lake yüzü bana dönük şekilde yan yatıyordu, başını dirseğine yaslamıştı. Diğer eliyle yatağın üzerinde, aramızda duran elimi okşuyordu. Yastığa dağılmış olan saçları omuzlarından boynuna dökülüyordu. Gözlerini, elimin üzerinde daireler çizen parmaklarına dikmişti. Onu iki yıldır tanıyordum ama daha önce hiç bu kadar memnun görmemiştim. Son iki yılda hayatının geldiği halin yükünü omuzlarında taşımıyordu artık ve bu belli oluyordu. Sanki dün "evet" dediğimiz anda, yaşadığımız bireysel zorluklar ve kalp kırıklıklarımız birleşip geçmişlerimizi daha hafif, daha kolay taşınır hale getirmişti. Bu andan itibaren onun

için bunu yapabilecektim. Başka yükleri olursa onun için ben sırtlanabilecektim. Bu kızı gördüğüm ilk andan beri bu onun için yapmak istediğim tek şeydi.

Bana baktı ve gülümsedi. Sonra gülerek yüzünü yastığına sakladı.

Ona doğru eğilip boynunu öptüm. "Bu kadar komik olan ne?"

Yüzünü yastıktan kaldırdı yanakları koyu kırmızıydı. Başını iki yana salladı ve güldü. "Biz," dedi. "Daha yirmi dört saat oldu ve çoktan sayıyı karıştırdım bile."

Kıpkırmızı yanağını öptüm ve güldüm. "Saymayı bıraktım Lake. Bir ömre yetecek kadar geri sayım gördüm." Kolumu beline dolayarak onu üzerime çektim. Beni öpmek için eğildiğinde saçı aramıza döküldü. Komodine uzanıp tokasını aldım. Saçını topuz yaparak ensesinde topladım. "İşte," dedim, yüzünü tekrar kendime doğru çekerek. "Çok daha iyi."

Bornozların el altında olması konusunda ısrarcı olmuştu ama onları bir kez bile giymemiştik. Çirkin gömleği dün gece onu oraya fırlattığımdan beri yerdeydi. Bunun hayatımın en güzel yirmi dört saati olduğunu söylememe gerek yok herhalde.

Lake çene çizgim boyunca öpücükler kondurdu ve dudaklarıyla kulağıma doğru bir yol izledi. "Aç mısın?" diye fısıldadı.

"Yemek için değil."

Geri çekildi ve gülümsedi. "Önümüzde yirmi dört saat daha var, biliyorsun değil mi? Bana ayak uydurmak istiyorsan enerjini tazelemen gerek. Hem nasıl olduysa bugün öğle yemeğini atlamışız." Üzerimden çekilip komodine uzandı ve oda servisi menüsünü çekip aldı.

"Hamburger yok," dedim.

Gözlerini devirerek güldü. "Bunu hiç unutmayacaksın." Gözleri menüde dolaştı. Bana doğru tutarak parmağıyla bir şeyi işaret etti. "Wellington usulü ete ne dersin? Hep denemek istemişimdir."

"Kulağa güzel geliyor," dedim, ona yaklaşarak. Oda servisini aramak üzere telefonu eline aldı. O konuşurken sırtını öpüyordum ve sipariş verdiği sırada sükûnetini korumaya çalışarak gülüşlerini bastırmak zorunda kaldı. Telefonu kapattığında tekrar altıma süzüldü ve örtüleri üzerimize çekti.

"Yirmi dakikan var," diye fısıldadı. "Bununla başa çıkabilecek misin sence?"

"Bana on dakika yeter."

***

Wellington usulü et hayal kırıklığı yaratmadı. Tek sorun şuydu, artık midelerimiz doluydu ve kıpırdayamayacak kadar yorulmuştuk. Lake'i eşikten geçirdiğimden beri ilk kez televizyonu açtık, yani sanırım en azından iki saatlik bir araya ihtiyacımız olduğunu söylemek yerinde olurdu.

Bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve başını göğsüme yaslamıştı. Bir elimin parmaklarını saçlarından geçirirken diğeriyle de bileğini okşuyordum. Böyle birbirimize dolandığımızda, yatakta yatıp televizyon izlemek gibi basit şeyler bir şekilde inanılmaz derecede mutluluk verici hale geliyordu.

"Will?" Dirseklerine yaslanarak doğruldu ve bana baktı. "Bir şey sorabilir miyim?" Eli göğsümde dolaştı, sonra kalbimin üzerinde durdu.

"Üniversitenin koşu parkurunda günde on iki tur falan atıyorum, üstüne de günde iki kere yüzer mekik çekiyorum," dedim. Bir kaşını kaldırdığında karnımı işaret ettim. "Karın kaslarımdan bahsetmiyor muydun?"

Güldü ve oyunbaz bir edayla beni yumrukladı. "Hayır, karın kaslarından bahsetmiyordum." Eğilip karnımı öptü. "Gerçi çok hoşlar."

Yanağını okşadım ve tekrar bana bakmasını sağladım. "Ne istersen sorabilirsin, canım."

İçini çekti. Dirseklerine yaslanmayı bıraktı ve başını tekrar yastığına bırakarak tavanı izledi. "Hiç suçluluk hissediyor musun?" dedi kısık bir sesle. "Bu kadar mutlu hissettiğimiz için?"

Ona biraz daha yaklaştım ve kolumu karnına attım. "Lake. Asla suçlu hissetme. Tam da yapmanı istedikleri şey bu."

Bana baktı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. "Bunun yapmamı istedikleri şey olduğunu biliyorum. Sadece... Bilmiyorum. Olanların hepsini geriye sarabilsem, onları geri getirebilecek olsam bir an bile düşünmeden yapardım. Ama öyle yapsaydım seninle hiç tanışmamış olurdum. O yüzden bazen suçluluk hissediyorum, çünkü..."

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Şşş," dedim. "Öyle düşünme Lake. *Ya şöyle olsaydı* diye düşünme." Eğilip onu alnından öptüm. "Bir işe yarayacaksa, ne demek istediğini anladım. Ama bunu düşünmek faydasız. Olan oldu."

Lake elini avucuma koyarak parmaklarımızı birbirine kenetledi, sonra ellerimizi kaldırıp elimin tersini öptü. "Babam seni severdi."

"Annem de *seni* severdi," dedim.

Lake gülümsedi. "Geçmişle ilgili bir şey daha diyeceğim, sonra bu konudan bahsetmeyi bırakacağım." Hafifçe şeytani bir tebessümle bana baktı. "O Vaughn şıllığı seni terk ettiği için çok mutluyum."

Güldüm. "Ona ne şüphe."

O gülümsedi ve parmaklarımızı ayırdı. Yatakta bana doğru dönerek yüzüme baktı. Elini kaldırıp avucunun içini öptüm.

"Onunla evlenir miydin sence?"

Güldüm ve gözlerimi devirdim. "Ciddi misin Lake? Şu anda gerçekten bundan mı bahsetmek istiyorsun?"

Lake utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sadece merak ettim. Daha önce hiç geçmişten bahsetmedik. Artık bir yere gitmeyeceğini bildiğimden, bundan bahsetmek beni o kadar da rahatsız etmiyor. Hem seninle ilgili bilmek istediğim çok şey var," dedi. "Mesela seni o şekilde terk ettiğinde nasıl hissettiğin gibi."

"Bu balayında dinlemek için tuhaf bir şey."

Lake omuz silkti. "Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Geleceğin zaten bana ait, şimdi de geçmişini öğrenmek istiyorum. Ayrıca..." Gülümsedi. "Enerjin tam olarak tazelenene kadar birkaç saat daha beklememiz gerek. Başka ne yapacağız ki?"

O anda kıpırdayamayacak kadar yorgundum ve her ne kadar saymıyormuşum gibi yapsam da yirmi dört saat içinde dokuz kez bir tür rekor olmalıydı. Yüzüstü döndüm ve çenemi yastığa dayadım, sonra da ona hikâyemi anlatmaya başladım.

Ayrılık

"İyi geceler Caulder." Işığı kapattım ve tekrar sürünerek yataktan çıkmamasını umdum. Baş başa geçirdiğimiz üçüncü geceydi. Dün gece tek başına uyuyamayacak kadar korktuğundan benimle uyumasına izin vermiştim. Bunu alışkanlık haline getirmemesini ümit ediyordum ama getirirse de bu anlaşılır bir durumdu.

Son iki hafta içinde yaşananları hâlâ tam olarak algılayabilmiş değilim, özellikle de verdiğim kararları. Doğru olanı yaptığımı umuyorum. Ailemin birlikte kalmamızı istediğini biliyorum ama bunu sağlamak için bursumdan vazgeçmemi onaylayacaklarını hiç sanmıyorum.

Neden onlardan bahsederken şimdiki zamanı kullanıyorum ki?

Buna alışmam gerekecekti. Odama girdim ve kendimi yatağa bıraktım. Uzanıp lambayı söndürmek için bile çok yorgundum. Gözlerimi kapattığım anda kapı hafifçe vuruldu.

"Caulder, bir şeyin yok. Uyumaya devam et," dedim ve onu odasına gitmeye ikna etmek üzere kendimi bir şekilde yataktan kaldırdım. Yedi yıl boyunca tek başına gayet güzel uyumuştu, yine yapabileceğini biliyordum.

"Will?" Kapı açıldı ve Vaughn içeri girdi. O akşam geleceğinden haberim yoktu ama burada olmasına sevinmiştim. Bu kız tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanları seziyor gibiydi. Ona doğru ilerleyip kapıyı kapattım ve kollarımı ona doladım.

"Merhaba," dedim. "Burada ne arıyorsun? Bugün kampüse döndün sanıyordum."

Vaughn ellerini kollarıma koyup beni itti, yüzünde hayatımda gördüğüm en acınası gülümseme vardı. Yatağa doğru ilerledi ve oturdu. Bütün bu süre boyunca benimle göz teması kurmaktan kaçınmıştı. "Konuşmamız gerek."

Vaughn'ın yüzündeki ifade ensemde bir ürperti yarattı. Onu daha önce hiç bu kadar çılgına dönmüş görmemiştim. Hemen yatakta yanına oturdum ve elini kaldırıp öptüm. "Sorun ne? Sen iyi misin?" Gözyaşları dökülmeye başladığında saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyordum. Kollarımı ona dolayıp onu göğsüme bastırdım. "Vaughn sorun ne? Söyle bana."

Vaughn hiçbir şey söylemedi. Ağlamaya devam etti, ben de ona biraz zaman tanıdım. Bazen kızların yalnızca ağlamaya ihtiyacı olur. Gözyaşları sonunda dinmeye başlar gibi olduğunda sırtını dikleştirdi ve ellerimi tuttu, ama hâlâ gözlerime bakmıyordu.

"Will..." Vaughn duraksadı. Adımı söyleme şekli, sesinin tonu... Kalbimi panikle dolduruyordu. Başını kaldırıp bana baktı ama pek uzun sürmedi. Tekrar başını çevirdi.

"Vaughn?" dedim tereddütle, hareketlerini yanlış yorumladığımı umarak. Çenesini kavrayıp bakışlarını tekrar kendime yönlendirdim. Konuştuğumda sesimdeki korku barizdi. "Ne yapıyorsun Vaughn?"

Amacını anlamış görünmem onu neredeyse rahatlatmış gibiydi. Vaughn başını salladı. "Üzgünüm Will. Çok üzgünüm. Buna daha fazla devam edemem."

Kelimeleri üzerime yıkılan bir tonluk bir duvar etkisindeydi. *Buna*? *Buna* daha fazla devam edemez miydi? Biz ne zaman *bu* olmuştuk? Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki?

Tavırlarımdan ne kadar şaşırdığımı anlamış olmalı ki Vaughn ellerimi sıkıp bir kez daha, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Geri çekilip ayağa kalktım ve ona sırtımı döndüm. Ellerimi saçımdan geçirip derin bir nefes aldım. İçimde büyüyen öfkeye, aniden görmesine izin vermeye hiç niyetlenmediğim gözyaşları eklenmişti.

"Sadece, bunların hiçbirini beklememiştim Will. Anne olmak için fazla gencim. Bu tür bir sorumluk için hazır değilim."

Bunu gerçekten yapıyordu. Gerçekten de benden ayrılıyordu. Ailem öleli daha iki hafta olmuştu ve kalbimi bir daha mı kıracaktı? *Bunu* kim yapardı ki? Düzgün düşünmüyordu. Bu sadece şoktu... Hepsi bu. Onunla yüzleşmek için döndüm. Bunun beni ne kadar etkilediğini görecek olması umurumda bile değildi.

"Ben de bunu beklememiştim," dedim. "Sorun değil, sadece korkuyorsun." Tekrar yatağa, yanına oturdum ve onu kendime çektim. "Senden ona annelik yapmanı istemiyorum Vaughn. Şu anda *hiçbir şey* olmanı istemiyorum." Tutuşumu sıkılaştırıp alnına bir öpücük kondurdum ve bu anında tekrar ağlamaya başlamasına yol açtı. "Bunu yapma," diye fısıldadım saçlarına. "Bunu bana yapma. Şu anda olmaz."

Vaughn başını benden uzağa çevirdi. "Şimdi yapmazsam asla yapamam."

Ayağa kalkıp gitmeye çalıştı ama onu tekrar kendime doğru çektim ve kollarımı beline dolayarak başımı karnına yasladım.

"*Lütfen.*"

Vaughn ellerini saçımda, ensemde gezdirdi ve eğilip başımın tepesini öptü. "Kendimi berbat hissediyorum Will," diye fısıldadı. "*Berbat*. Ama sırf sana üzüldüğüm için hazır olmadığım bir hayatı yaşayamam."

Alnımı bluzuna yaslayıp gözlerimi kapattım ve söylediklerini sindirdim.

Bana *üzülüyor* muydu?

Etrafına doladığım kollarımı çözdüm ve elimi karnına bastırıp onu uzağa ittim. Ellerini üzerimden çekip bir adım geriledi. Ayağa kalkıp odanın kapısına ilerledim, sonra da gitmesi gerektiğini belli edecek şekilde kapıyı açık tuttum. Doğruca gözlerinin içine bakarak, "Bana acıman istediğim son şey," dedim.

"Will yapma," diye yalvardı Vaughn. "Lütfen bana kızma." Gözlerinde yaşlarla bana baktı. Ağladığında gözleri mavinin parlak, koyu bir tonuna bürünüyordu. Ona okyanusla birebir aynı renkte olduklarını söylerdim. O andaysa gözlerine bakmak neredeyse okyanustan *nefret etmeme* sebep oluyordu.

Vaughn'a sırtımı döndüm ve kapının iki tarafını da kavrayarak başımı tahtaya yasladım. Gözlerimi kapatıp her şeyi içimde tutmaya çalıştım. Son iki haftadır içimde biriken baskı, stres ve duygular patlamak üzereymiş gibi hissediyordum.

Vaughn teselli niyetiyle elini nazikçe omzuma koydu. Silkinip elini üzerimden attım ve tekrar onunla yüzleşmek üzere döndüm. "İki *hafta* Vaughn!" diye bağırdım. Ne kadar bağırdığımı fark ettiğimde sesimi alçalttım ve ona biraz yaklaştım. "Onlar öleli *iki hafta* oldu! Nasıl olur da böyle bir zamanda *kendini* düşünebilirsin?"

Vaughn beni geçip koridora, salona doğru ilerledi. Kanepeden çantasını alıp evin kapısına doğru yürüdüğü sırada peşinden gittim. Kapıyı açtı, çıkıp gitmeden önce bana döndü. "Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin Will. Şu anda öyle gelmediğini biliyorum ama bir gün ikimiz için de en iyisini yaptığımı anlayacaksın."

Vaughn gitmek üzere döndü. "*Senin için* en iyisini Vaughn! Kendin için en iyisini yapıyorsun!" diye arkasından bağırdım.

Kapı kapanır kapanmaz yıkıldım. Hızla odama döndüm ve kapıyı çarparak kapattım. Sonra dönüp kapıya yumruk üstüne yumruk indirdim, her seferinde daha sert vuruyordum. Elim hissizleşmeye başladığında gözlerimi sımsıkı kapattım ve alnımı kapıya yasladım. Son iki hafta içinde o kadar çok şeyi sindirmek zorunda kalmıştım ki üstüne bir de bunu nasıl sindireceğimi bilmiyordum.

Hayatım ne hale gelmişti böyle?

Sonunda tekrar yatağa döndüm ve dirseklerimi dizlerime dayayarak oturdum. Başımı ellerimin arasına aldım. Annemle babam, komodindeki cam çerçevede hapsoldukları yerden bana gülümsüyorlardı. Dağılmamı izliyorlardı. Son iki haftada olanların beni yavaş yavaş parçalamasını izliyorlardı.

Neden böyle bir durum için daha hazırlıklı değildiler? Neden beni bu kadar sorumlulukla bırakma riskine girmişlerdi? Onların hazırlıksızlığı bana bursuma, hayatımın aşkına ve şimdi de büyük olasılıkla, geleceğimin tamamına mal olmuştu. Çerçeveyi kapıp aldım ve başparmaklarımı fotoğrafın üzerine koydum. Cam parmaklarımın arasında çatlayana kadar bütün gücümle sıktım. Düzgünce parça

parça olduğunda –tıpkı hayatım gibi– bütün gücümü toplayıp çerçeveyi yapabildiğim kadar sertçe önümdeki duvara fırlattım. Duvara çarptığında çerçeve ikiye ayrıldı ve cam parçaları halıya saçıldı.

Odamın kapısı tekrar açıldığında lambayı söndürmek için uzanmıştım.

"Git Vaughn. *Lütfen.*"

Baktığımda erkek kardeşim Caulder'ın eşikte durduğunu gördüm, ağlıyordu. Ailemiz öldüğünden beri pek çok kez gördüğüm bir manzaraydı bu. Hastanede ona sarılıp sonra büyükannem ve büyükbabamla gönderdiğim zamanki halinin aynısıydı. Her görüşümde kalbimi ortadan ikiye ayıran manzaranın aynısıydı.

Bu beni derhal kendime getiren bir manzaraydı.

Gözlerimi silip yaklaşmasını işaret ettim. Geldiğinde onu kollarımla sarıp kucağıma çektim ve tişörtüme yaslanıp sessizce ağladığı sırada ona sarıldım. Onu kollarımda sallayıp saçını okşadım. Alnını öptüm ve daha da sıkı sarıldım ona.

"Bu gece yine benimle uyumak ister misin ufaklık?"

2

Balayı

"Vay be," dedi Lake hayretle. "Ne bencil bir sürtük."

"Evet. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedim. Lake'in yatış pozisyonunu taklit ederek ellerimi kenetleyip başımın altına koydum. "Az kalsın tarihin kendini tekrar edecek olması komik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Düşünsene. Vaughn beni terk etti, çünkü benimle sadece bana üzüldüğü için birlikte olmak istemiyordu. *Sen* beni terk ettin, çünkü seninle *sana* üzüldüğüm için birlikte olduğumu sanıyordun."

"Ben seni terk etmedim," dedi savunmaya geçerek Lake.

Güldüm ve yatakta doğrulup oturdum. "Ya tabii! Tam olarak şöyle demiştin: 'Günler ya da haftalar ya da aylar sürse de umurumda değil.' Bu terk etmektir."

"Hayır değildi. Sana düşünmen için zaman tanıyordum."

"İhtiyaç duymadığım bir zaman." Başımı tekrar yastığa koydum ve ona döndüm. "Bana kendimi terk edilmişim gibi hissettirdiği kesin."

"Eh," dedi Lake bana bakarak. "Bazen iki insanın birbirlerinden kopmaları gerekir ki bir araya gelmeye ne kadar ihtiyaçları olduğunu anlasınlar."

Elini tutup aramıza koydum, sonra başparmağımla elinin üstünü okşadım. "Bir daha kopmayalım," diye fısıldadım.

Lake gözlerimin içine baktı. "Asla."

Onun sessizce bana bakışında bir kırılganlık vardı. Bakışları yüzümde dolaşıyordu ve dudakları hafif bir gülüşle kıvrılmıştı. Konuşmuyordu ama konuşmasına gerek de yoktu zaten. Böyle anlarda, yalnızca o ve benken ve başka hiçbir şey yokken, beni gerçekten, ruhunun derinliklerinden sevdiğini anlıyordum.

"Beni ilk gördüğün an nasıldı?" diye sordu Lake. "Bana çıkma teklif etmene sebep olan neydi? Ve bana her şeyi anlat, kötü düşüncelerini bile."

Güldüm. "Kötü düşüncem yoktu. *Yaramazca* düşünceler vardı belki. Ama kötü değillerdi."

Lake gülümsedi. "Eh, o zaman onları da anlat."

Tanışma

Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım ve gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirdim. "Söz büyükanne," dedim telefona. "Cuma günü iş çıkışı yola çıkacağım. Beş gibi orada oluruz ama şimdi geç kalıyoruz, gitmeliyim. Seni yarın arayacağım."

Büyükannem bana veda etti ve telefonu kapattım. Caulder omzundan sarkan sırt çantası ve başında yeşil, plastik bir ordu miğferiyle salonda dolanıyordu. Okula rastgele eşyalar sokmaya çalışıp duruyordu. Geçen hafta onu okula bıraktığımda üzerinde tabanca askısı olduğunu ancak o arabadan indikten sonra fark etmiştim.

Uzanıp miğferi başından çıkardım ve kanepeye attım. "Caulder git arabaya bin. Eşyalarımı almam gerek."

Caulder dışarı çıktı, ben de bar tipi masanın üstüne saçılmış kâğıtların hepsini toplamaya uğraştım. Onları değerlendirmek için gece yarısından sonraya kadar ayakta kalmıştım. Daha sekiz haftadır öğretmendim ama neden öğretmen bulma sıkıntısı olduğunu anlamaya başlamıştım. Kâğıt yığınını klasörüme tıkıştırdım, onu da omuz çantama attım ve dışarı çıktım.

Sokağın karşısına yanaşan eşyayla dolu kamyonu gördüğüm anda, "*Harika*," diye mırıldandım. Bir yıldan az sürede o eve taşınan üçüncü aileydi bu. Bir kez daha insanların taşınmasına yardım edecek havada değildim, hele de sadece dört saat uyumuşken. Eve döndüğümde her şeyi indirmeyi bitirmiş olacaklarını umdum, yoksa kendimi yardım etmek zorunda hissederdim. Dönüp kapıyı kilitledim ve hızla arabaya yöneldim. Kapıyı açtığımda Caulder

arabada yoktu. Homurdanarak eşyalarımı koltuğa fırlattım. Saklambaç oynamak için hep en kötü zamanı seçiyordu; çoktan on dakika gecikmiştik.

Yine zeminde saklanıyordur diye umarak arka koltuğa baktım ama onun sokakta olduğunu gördüm. Yaşıtı gibi duran bir başka çocukla gülerek oynuyordu. *Bu olumlu bir gelişmeydi.* Oynayacak bir komşusu olması daha sık başımdan gitmesini sağlayabilirdi.

Ona seslenecektim ki gözüm tekrar kamyona takıldı. Sürücü koltuğundaki kız benden daha büyük olamazdı ama kamyonu yardıma ihtiyaç duymadan, kendinden emin bir havayla geri geri yaklaştırıyordu. Arabanın kapısına yaslanıp kamyonu bahçe cücelerinin arasından geçirmesini izlemeye karar verdim. Bu ilginç olacaktı.

Çabucak beni haksız çıkardı ve zaman kaybetmeden kamyonu park etti. İnip nasıl bir iş çıkardığına bakacağına kontağı kapattı ve camı açtı, sonra da bacağını ön panele yasladı.

Bu basit hareketler bana niye tuhaf, hatta ilgi çekici gelmişti bilmiyorum. Kız parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu, sonra uzanıp saçını çekiştirerek atkuyruğunu açtı. Saçı omuzlarına döküldü ve başını ovuşturarak saçını düzeltti.

Vay anasını.

Aramızdaki sokakta oynayan çocuklara baktığında merakıma yenildim. Bu o çocuğun ablası mıydı? Annesi mi? O yaşta bir çocuğu olacak kadar büyük görünmüyordu ama sokağın öbür tarafını net görecek kadar avantajlı bir yerde değildim. Ve o neden kamyonun içinde oturuyordu ki?

Bir cip yanına park ettiğinde birkaç dakikadır gözümü dikmiş ona bakıyor olduğumu fark ettim.

"*Lütfen erkek olmasın*," diye fısıldadım kendi kendime, cipte gelenin erkek arkadaşı olmamasını umarak. Ya da daha kötüsü, *kocası*.

Niye umrumdaysa? Dikkatimi dağıtacak biri, o anda ihtiyacım olan son şeydi. Özellikle de sokağın karşısında oturan biri.

Cipten inenin bir erkek olmadığını gördüğümde, ummadığım bir şekilde rahatlayarak nefesimi verdim. Bu daha yaşlı bir kadındı, belki de kamyondaki kızın annesiydi. Kadın kapıyı kapattı ve eşikte duran ev sahibiyle selamlaşmaya gitti. Kendimi durduramayarak onların evlerine doğru yürümeye başlamıştım. Her şeye rağmen aniden bugün birilerinin taşınmasına yardım etme dürtüsü hissetmiştim. Gözlerimi kamyondaki kızdan ayıramadan karşıya geçtim. Kız, Caulder'la diğer küçük çocuğun oynamasını izliyordu ve bir kez olsun benden tarafa bakmamıştı. Beni ona çeken neydi bilmiyordum. Belki yüzündeki ifade... O çok dalgın görünüyordu. Nedense, bundan hoşlanmamıştım.

Kamyonun yolcu tarafında o fark etmeden durdum ve camdan onu izledim. Hipnotize olmuş gibiydim. Gözümü dikip bakmamın sebebi kızın çekici olması *–öyleydi gerçi–* değildi. Onun bakışlarıydı. Bakışlarının *derinliğiydi.* Ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

Hayır, onun ne düşündüğünü bilmem *gerekiyordu.*

Kız dikkatle camdan dışarı baktı ve çocuklara bir şey dedi, sonra da inmek için kapıyı açtı. Aniden yolda durmuş, gözlerimi ona dikmiş halimle ahmağın teki gibi görüneceğimi fark ettim. Sokağın karşısına, evime baktım ve

o beni görmeden eve dönmemin bir yolu olup olmadığını düşündüm. Ben hareket etme şansı bulamadan, Caulder'la diğer çocuk koşarak kamyonun kenarından döndü ve gülerek bana çarptılar.

Ben ikisini tişörtlerinden yakaladıktan sonra, Caulder, "Zombi o!" diye bağırdı. Kız da kamyonun köşesinden çıkıp geldi ve gülümseyişime engel olamadım. Kız başını yana eğmişti ve çocukların peşinden bacaklarını bükmeden yürüyordu.

"Hakla onları!" diye bağırdım ona. Çocuklar kaçmak için çırpınıyorlardı, onları daha da sıkı tuttum. Tekrar kıza baktığımda göz göze geldik.

Vay be. O *gözler.* Yeşilin bugüne dek gördüğüm en büyüleyici tonundaydılar. Rengi bir şeyle kıyaslamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. O kadar eşsizdi ki, sanki gözleri kendi tonlarını yaratmışlardı.

Onun yüzünün hatlarını inceleyerek bu çocuğun annesi olamayacağı sonucuna vardım. Yaşıtım gibi duruyordu. Bu kız taş çatlasa belki on dokuz ya da yirmi olabilirdi. Adını öğrenmem gerekiyordu. Adını bilirsem onu Facebook'ta bulabilirdim ve en azından sevgilisi var mı öğrenirdim.

Tanrım. Hayatımda ihtiyacım olan son şeydi bu. Birine *tutulmak.*

Onun ne düşündüğümü bildiği hissine kapıldığımdan, kendimi gözlerimi kaçırmaya zorladım. Caulder'ın yeni arkadaşı bir anlık dikkat dağınıklığımdan faydalandı. Kendini kurtarıp beni hayali kılıcıyla biçti; ben de tekrar kıza bakıp sessizce 'imdat' dedim.

Kız tekrar, "Beyinler!" diye bağırarak öne atıldı ve Ca-

ulder'ın başının tepesini ısırıyormuş gibi yaptı. Ve onları asfalt yola düşene kadar gıdıkladı, sonra tekrar doğrulup gülümsedi. Gözlerimiz yeniden buluştuğunda yanakları kızardı. Ağzı hiç de rahat değilmiş gibi kıvrıldı, sanki aniden utanmıştı. Huzursuzluğu belirdiği kadar hızla kayboldu ve onun yerine, aniden hakkındaki her gereksiz detayı öğrenmek istememi sağlayan bir gülümseme belirdi.

"Selam, ben Will," dedim elimi uzatarak. "Yolun karşısında oturuyoruz." Elini avucuma koydu. Yumuşak ve serindi. Parmaklarımı onunkilere doladım ve o anda fiziksel temasımız bedenimden bir şok dalgası geçmesine sebep oldu. En son ne zaman bir kız üzerimde bu kadar ani bir etki uyandırmıştı, hatırlamıyordum. Dün gece uykumu alamadığım içindi herhalde.

"Ben Layken," dedi kız, huzursuzluğu bir kez daha gülüşünü bastırmıştı. "Sanırım... *Burada* yaşıyorum." Tekrar bana bakmadan önce arkasındaki eve bir göz attı.

Burada yaşıyor olmaktan pek de memnun görünmüyordu. Kamyonda otururkenki ifadesi tekrar hatlarına çöktü ve gözleri birden üzüntüyle doldu. Bu hali beni neden bu kadar etkiliyordu?

"Eh, Ypsilanti'ye hoş geldiniz," dedim, umutsuzca o ifadeyi yüzünden silmek istiyordum. O aşağıya doğru baktığında elini hala tuhaf bir şekilde sıkmaya devam ettiğimin fark ettim. Elimi hızla onunkinden ayırdım ve ceketimin cebine soktum. "Buraya nereden taşındınız?"

"Teksas?" dedi.

Bunu neden bir soruymuş gibi söylemişti? Aptalca bir şey mi sormuştum? Evet. Aptalca, havadan sudan bir muhabbet açmıştım.

"Teksas demek, ha?" dedim. Layken başını salladı ama yanıt vermedi. Aniden her şeye burnunu sokan bir komşu gibi hissetmiştim. Olayı daha da tuhaflaştırmadan başka ne diyebileceğimi bilmediğimden, şu aşamada yapılacak en iyi şeyin geri çekilmek olduğuna karar verdim. Eğilip Caulder'ı ayaklarından kavrayarak omzuma attım, sonra da Layken'a onu okula götürmem gerektiğini söyledim. "Bu gece soğuk hava geliyor. Bugün olabildiğince eşyanızı boşaltmalısınız. Soğuk havanın birkaç gün sürmesi bekleniyor, o yüzden öğleden sonrası için yardıma ihtiyacınız olursa, bana haber verebilirsiniz. Saat dört civarında evde oluruz."

Layken omuz silkti. "Elbette, teşekkürler."

Konuşmasında çok hafif bir güney aksanı tınısı vardı. O ana kadar güney aksanlarını ne kadar sevdiğimin farkına varmamıştım. Karşıya geçip Caulder'ın arabaya binmesine yardım ettim. Kardeşim koltuğuna tırmanırken gözlerim tekrar sokağın karşısına kaydı. Küçük çocuk Layken'ı sırtından bıçaklıyordu. Kız sahte bir çığlıkla dizlerinin üzerine çöktü. Çocukla iletişimlerindeki oyunbaz tavır beni ona çeken şeylerden bir diğeriydi. Çocuk sırtına atladığında Layken başını kaldırdı ve beni gözümü dikmiş ona bakarken yakaladı. Caulder'ın kapısını kapatıp sürücü tarafına ilerledim. Gülümseyerek el sallamayı becerebildim, sonra ezici bir kendimi yumruklama arzusu hissederek arabaya bindim.

★★★

Üçüncü ders zili çalar çalmaz kahvemin kapağını açıp

içine fazladan iki paket şeker koydum. Birazdan buna ihtiyacım olacaktı. Üçüncü dersteki bazı öğrencilerim bir sebepten dolayı sinirime dokunuyorlardı. Özellikle de Javier. O çocuk tam bir baş belasıydı.

"Günaydın Bay Cooper," dedi Eddie yerine otururken. Kız her zamanki gibi neşe doluydu. Bir düşündüm de, Eddie'yi hiç kötü bir ruh halinde görmemiştim. O gün kahvenin işe yaramadığı göz önüne alınırsa, sırrını öğrenmem gerekiyordu.

"Günaydın Eddie."

Dönüp Gavin'ı yanağından öptü, sonra yerine yerleşti. Mezuniyetimin hemen sonrasında çıkmaya başlamışlardı. Bu ikisi sınıfta sinirimi bozmayan yegâne kişilerdi galiba. Eh, onlar ve belki Nick. Nick iyi görünüyordu.

Bütün öğrenciler yerlerine oturduktan sonra kitaplarını çıkarmalarını söyledim. Şiirin öğelerinden bahsettiğim bütün süre boyunca aklım yeni komşuma kayıp durdu.

Layken.

Bu ismi sevmiştim.

***

Altı saat ve yeni komşumu birkaç on kez düşündükten sonra, Caulder ve ben sonunda araba yoluna park ettik. Kapımı kapatıp kâğıt dolu kutuyu almak üzere arka kapıyı açtım. Arkamı döndüğümde Layken'ın erkek kardeşi hiçlikten belirivermişti ve tam önümde durmuş, sessizce bana bakıyordu. Bir giriş yapmamı bekler gibiydi. Birkaç saniye boyunca hiçbir kasını kıpırdatmadan ya da gözlerini kırpmadan öylece durdu. Bir meydan okuma mıydı bu? Kutuyu sol koluma geçirdim ve elimi uzattım.

"Ben Will."

"Kel adım benim," dedi.

Boş boş ona baktım. *Dilimizi konuşuyor mu bu?*

"Tersten konuşabiliyorum," dedi, az önce ağzından çıkan kelime karmaşasına açıklık getirerek. "İşte böyle. Konuşabiliyorum tersten."

İlginç. Bir ihtimal Caulder'dan daha garip olabilecek biri? Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

"Kel... Güzeldi... Tanışmak... Seninle... Eh," dedim, ondan biraz daha yavaşça. Kel sırıttı, sonra da Caulder'la beraber karşıya koştular. Evlerine doğru bir bakış attığımda kamyonun kasası kapalı şekilde sokakta durduğunu gördüm. Eşyaları çoktan boşalttıklarını görmek hayal kırıklığı yaratmıştı, gerçekten de yardım etmeye can atıyordum.

Gecenin geri kalanını ücretsiz fazla mesai yaparak geçirdim... Öğretmen olmanın başka bir yan etkisiydi bu. Duştan çıktıktan sonra, belki onuncu kez sokağın karşısına bakabilmek için salonda bir tur atmaya karar verdim ama onu görmedim.

"Neden camdan bakıp duruyorsun?" diye sordu Caulder arkamdan.

Sesi beni irkiltti. Perdeyi çektim. Kanepede oturduğunu fark etmemiştim. Caulder'a doğru yürüdüm, elinden tutup kaldırdım ve onu koridora doğru ittirdim. "Yatağına git."

Kardeşim odasının kapısını kapatmadan önce bana döndü. "O kızı görmek için camdan bakıyorsun, değil mi? Kel'in ablasından hoşlanıyor musun?"

"İyi geceler Caulder," dedim, sorusunu duymazdan gelerek.

Caulder sırıttı ve kapıyı kapattı. Odama gitmeden önce bir kez daha, pencereye doğru gittim. Perdeyi açtığımda karşı evin perdesi de yarı aralıktı ve camda duran biri vardı. Perdeler aniden kapandı ve gülümsememe engel olamadım. Acaba o da beni, benim onu ettiğim kadar merak ediyor muydu?

***

Ben arabanın kilidini açarken Caulder olduğu yerde koşarak "Soğuk, soğuk, soğuk, soğuk, soğuk," dedi. Kontağı açıp ısıtıcıyı açtım, sonra Caulder'ı arabada bırakıp eşyalarımı almak için eve döndüm. Tekrar çıkmak için kapıyı açtığımda Layken'ı kapısının eşiğinde dururken görüp donakaldım. Kız eğilip incelemek üzere bir avuç kar aldı, sonra hızlıca geri bıraktı. Doğrulup dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Birazdan neler olacağını adım gibi bilerek başımı salladım. Kar yağıyordu ve o pijama altıyla tişörtünün üzerine bir mont bile giymemişti. Ne yaptığını bilmiyordum ama dışarıda çok dayanamazdı. Artık Teksas'ta değildi. Araba yoluna doğru yürüdüğü sırada ayaklarını fark ettim.

Panduf terlik mi giyiyordu o? Cidden mi? Bağırıp onu uyarmama kalmadan sırtüstü yere serilmişti bile.

Güneyliler. Olayı *anlamıyorlardı* işte.

Layken ilk başta kıpırdamadı, gökyüzüne bakarak araba yolunda hareketsizce yattı. Onun yaralanmış olabileceğini düşündüğümde içimden bir panik dalgası geçti ama sonra doğrulmaya başladı. Her ne kadar yine saçmalayan bir aptal gibi görünmek istemesem de, yardıma ihtiyacı olmadığından emin olmak için karşıya geçtim.

Süs bahçe cücelerinden birini altından çekip çıkardığı sırada yüzündeki ifade beni güldürdü. Sanki düştüğü için o zavallıcığı suçlar gibiydi. Cüceyi fırlatmak için kolunu geriye doğru çekmişti ki onu durdurdum.

"Bu iyi bir fikir değil!" diye bağırdım, araba yollarında ilerlerken. Layken başını yukarı çevirdi ve cüceyi ölümüne sıkarak bana baktı. Gülmeye devam ederek, "İyi misin?" diye sordum. Gülmeden duramıyordum, o kadar öfkeli görünüyordu ki!

Kızın yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Bu lanet olası şeyi parçaladıktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim."

Uzanıp cüceyi onun ellerinden aldım. "Bunu yapmak istemezsin, cüceler iyi şans demektir." Layken onu tamamen yok etmeden önce cüceyi taze yarasıyla birlikte eski yerine oturttum.

"Tabii," dedi, omzunu inceleyerek. "Ne demezsin."

Üstündeki kanı gördüğüm anda kendimi suçlu hissettim. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Yaralandığını bilsem, gülmezdim." Onun ayağa kalkmasına yardım ettim ve yarasından sızan kanı daha yakından inceledim. "Koluna bandaj yapıştırmalısın."

Layken arkasına, evine doğru baktı ve başını salladı. "Şu anda bandajı nerede bulacağımı bilmiyorum."

İlk yardım çantasında bir dolu bandaj olduğunu bildiğimden kendi evime doğru baktım. İşe çoktan geç kaldığım için bir tane vermeyi teklif etme konusunda tereddütteydim.

Evime doğru bakıp kararsızlığımla boğuşuyordum ki beş duyumun hepsi birden dolup taşıverdi. Etrafımdaki

havada dağılan hafif vanilya kokusu... Konuştuğunda duyduğum aksan... Yakınlığının içimde uzun zamandır uyumakta olan bir şeyi uyandırışı. Kahretsin. Başım beladaydı.

İş bekleyebilirdi.

"Benimle gelmelisin. Mutfağımızda biraz var." Ceketimi çıkarıp onun omzuna koydum, sonra da karşıya geçmesine yardım ettim. Yardımsız yürüyebileceğinden şüphem yoktu ama nedense kolunu bırakmak istemiyordum. Ona yardımcı olmak hoşuma gidiyordu. Bana yaslanmasının yarattığı his hoşuma gidiyordu. *Doğru* geliyordu.

Birlikte eve girdik. Salondan geçip bandaj bulmak için mutfağa yöneldiğimde o da peşimden geldi. Dolaptan ilk yardım çantasını indirip içinden bandajı aldım. Tekrar ona baktığımda duvardaki fotoğrafları inceliyordu. Annemle babamın fotoğraflarını.

Lütfen onlarla ilgili bir şey sorma. *Lütfen.*

Şu anda bahsetmek istediğim bir konu değildi bu. Çabucak onun dikkatini fotoğraflardan başka bir şeye yöneltecek bir şeyler söyledim. "Bandaj yapıştırılmadan önce yaranın temizlenmesi gerek." Kollarımı sıvayıp musluğu açtım ve bir peçeteyi ıslattım. Acele etmem gerekirken kendimi işi ağırdan alırken yakaladım. Nedense onunla geçireceğim zamanı uzatmak istiyordum. Bu kızı daha yakından tanıma arzum neden aniden onu daha yakından tanıma ihtiyacına dönüşmüştü, bilmiyorum. Tekrar ona döndüm ve baktığımda gözlerini benden kaçırdı. Aniden utanmış görünmesine bir anlam verememiştim ama çok tatlıydı.

"Sorun değil," dedi Layken, peçeteyi almak için elini uzatarak. "Ben hallederim."

Peçeteyi ona verip bandajı almak için uzandım. Paketi açmaya uğraştığım sırada tuhaf bir sessizlik çöktü. Nedense onun buradaki varlığı evin ürkütücü şekilde boş ve sessiz görünmesine sebep oluyordu. Yalnızken sessizliğin hiç farkına varmazdım ama o anda diyalog eksikliği rahatsızlık verecek kadar barizdi. Boşluğu doldurabilmek için söyleyecek bir şeyler uydurdum.

"Sabahın yedisinde pijamalarınla dışarıda ne arıyordun? Hâlâ eşyalarınızı mı boşlatıyorsunuz?"

Layken başını salladı ve peçeteyi çöpe attı. Lafı dolandırmadan, "Kahve," dedi.

"Kahve mi? Sanırım sabahları seven biri değilsin." Gizliden gizliye bu tespitimde haklı olmayı umuyordum. O biraz huysuz gibiydi. Bunun suçlusunun bana karşı ilgisizliği olmasındansa kafein eksikliği olmasını yeğlerdim. Bandı omzuna yapıştırmak için ona bir adım yaklaştım. Bir an duraksayıp sessizce bir nefes aldım ve kendimi ona her dokunuşumda hissedeceğim heyecana hazırladım. Bandı yerine yapıştırıp nazikçe vurdum, parmaklarımın ucuyla bastırarak kenarların yapıştığından emin oldum. Layken gözle görülür şekilde ürperdi ve kollarını kendine sararak ovuşturdu.

Onu ürpertiyordum. Bu iyiye işaretti.

"İşte," dedim, son bir gereksiz vuruşla. "Eskisi kadar iyi."

Layken boğazını temizledi. "Teşekkürler," dedi ayağa kalkarak. "Sabahları *severim*, kahvemi içtikten *sonra*."

Kahve. Kahveye ihtiyacı vardı. Bende de kahve vardı.

Tezgâha doğru yürüdüm, kahvenin kalanı hâlâ sıcaktı. Dolaptan bir kupa alıp onun için doldurdum ve tezgâha, önüne koydum. "Krema mı şeker mi istersin?"

Layken başını sallayıp bana gülümsedi. "Sade yeterli. Teşekkürler." Tezgâha yaslanıp kupayı dudaklarına götürmesini izledim. Dudaklarını kupaya dayayıp bir yudum almadan önce hafifçe üfledi, bu sırada gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı.

Bir kahve kupası olmayı hayatımda hiç bu kadar çok istememiştim.

Neden işe gitmem gerekiyordu ki? Burada kalıp bütün gün kahve içmesini seyredebilirdim. O doğruca bana bakıyor ve büyük ihtimalle ne diye durmadan gözlerimi dikip ona baktığımı merak ediyordu. Dikleşip saatime baktım. "Gitmeliyim, kardeşim arabada bekliyor ve işe gitmem gerek. Seni evine kadar geçireyim. Kupa sende kalabilir."

Kupaya bakıp üzerindeki yazıyı okudu. Farkına bile varmadan ona babamın kupasını vermiştim. Parmaklarını harflerde dolaştırıp gülümsedi. "İyileşeceğim," dedi gitmek üzere ayaklanarak. "Sanırım artık dimdik yürüme işini kaptım." Kanepenin arkasında duran ceketini gördüğümde salondan geçmiş, ön kapıyı açıyordu. Uzanıp ceketi aldım.

"Layken, bunu al. Dışarısı soğuk." Reddetmeye çalıştı ama başımı salladım ve almasını sağladım. Ceketimi alırsa, eninde sonunda geri getirmek zorunda kalacaktı ki, tam da olmasını umduğum şeydi bu. Layken gülümsedi ve ceketimi omzuna attı, sonra da karşıya geçti.

Arabanın yanına geldiğimde dönüp onun eve gitmesini izledim. Pijamalarının üzerine giydiği ceketime gömülmüş halini sevmiştim. Pijamaların ve Darth Vader'lı panduf terliklerin bu kadar cezbedici olabileceğini kim tahmin edebilirdi?

"Layken!" diye bağırdım. Kapıya ulaşmasına çok az kalmışken durup bana döndü. "'Güç seninle olsun!'" Güldüm ve o daha bir şey diyemeden arabaya bindim.

"Bunca zamandır ne yapıyordun? D-d-dondum," dedi Caulder.

"Pardon," dedim. "Layken yaralıydı." Geri geri giderek arabayı yola çıkardım.

"Ne oldu?" diye sordu kardeşim.

"Buz tutmuş asfaltta Darth Vader'lı panduf terliklerle yürümeye çalıştı. Düştü ve yaralandı."

Coulder kıkırdadı. "Darth Vader'lı pandufları mı var?"

Ona gülümsedim. "Biliyorum."

3

Balayı

"Bunu dinlemeye bayılıyorum," dedi, yatakta yanımda yatarken sırıtıyordu. "Demek tatlı olduğumu düşünüyordun?"

"Hayır, tatlı olduğunu düşünmüyordum. Kelimenin tam anlamıyla güzel olduğunu düşünüyordum," diye düzelttim onu. Saçını yüzünden çektim. Elime yaslanıp avucumun içini öptü. "Sen benim hakkımda ne düşünmüştün?"

Lake gülümsedi. "Düşünmemeye çalıştım. Seni çekici bulmuştum ama başım çok kalabalıktı ve seninle tanıştığımızda Michigan'a geleli daha beş dakika olmuştu. Olaylar bizi bir araya getirip durdu, gerçi. Etrafında olduğum her an sana daha çok tutuldum."

"Tutuldun?" Güldüm.

O sırıttı. "Sana kesinlikle tutulmuştum Will. Özellikle de o bantla bana yardım etmenden sonra. Bir de markete gidişimizden sonra."

"İtiraf etmeliyim, o geziden sonra ikimiz de fena tutulmuştuk."

Tutulma

Gelecek haftanın ders planlarının üzerinden geçmeye çalışıyordum ama konsantre olamıyordum. O kızla ilgili neyin beynimi böyle büsbütün ele geçirdiğini saptamaya çalıştıysam da çözemedim. Sabahki yara bandı olayından sonra, işteyken aklımda yalnızca o vardı. Aptalca bir şey yapmasını ya da söylemesini diliyordum, böylece üzerimdeki büyüsü kalkardı. Bu garipti.

Hayatım boyunca kimse düşüncelerimi bu kadar ele geçirmemişti. Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu ama bir şekilde o *istediğim* tek şeydi.

Caulder gülerek ön kapıdan içeri daldı. Ayakkabılarını çıkardı ve başını sallayarak salondan geçti. "Şu Darth Vader'lı kız bana markete nasıl gidildiğini sordu," dedi. "Araba kullanmayı bilmiyorum ki. O çok aptal." Buzdolabına ilerleyip kapısını açtı.

Ayağa kalktım. "Hâlâ dışarıda mı?" Kapıya koştum. Cipi hâlâ sokakta, park halindeydi. Çabucak ayakkabılarımı giydim ve gitmeden onu yakalamak için dışarı koştum. GPS'i kurcaladığını görünce rahatladım. Bu bana biraz zaman kazandırırdı.

Onunla markete gitmem sorun olur muydu acaba?

Tabii ki olurdu. Bu garip olurdu.

"Bu iyi bir fikir değil," dedim arabasına yaklaşırken, sonra da camına yaslandım.

Başını kaldırıp bana baktı, dudaklarının kenarında gizlenen bir gülümseme vardı. "İyi fikir olmayan şey ne?" GPS'i tutacağına yerleştirmeye başladı.

Kahretsin. İyi fikir olmayan neydi? Bunu etraflıca düşünmemiştim.

Aklıma gelen ilk yalanı söyledim. "Yolda yapım çalışması var. O şey yüzünden kaybolabilirsin."

O tam cevap vermek için ağzını açtığı anda bir araba yanına girdi. Bir kadın koltuğun üzerinden uzanıp camdan Layken'a bir şeyler söyledi. Bu annesi olmalıydı; neredeyse birbirlerinin kopyasıydılar. Aksanları bile aynıydı.

Cama yaslanmaya devam ettim ve dikkatinin dağılmış olmasından faydalanarak onu inceledim. Saçları zengin bir kahverengiydi ama annesininki kadar koyu değildi. Ojeleri soyuluyordu. Görünüşe bakılırsa onlarla oynuyordu, bu da bir şekilde ondan daha çok hoşlanmama sebep oldu. Vaughn saçları ve tırnakları kusursuz olmadan evden asla çıkmazdı.

Kel diğer arabadan fırladı ve artık yanımda durmakta olan Caulder'ı evlerine davet etti. Caulder gidebilir miyim diye sordu, ben de olası sonuçlar hakkında endişelenmeden Layken'ın arabasının kapı kolunu kavradım. *Ne olacaksa olsun.*

"Elbette," dedim ona. "Birazdan dönerim Caulder. Layken'ı markete götüreceğim." Kapıyı açtım ve ne yaptığımı düşünmeden arabaya bindim. Layken bana bir bakış attı ama sinirlenmişten çok eğlenmiş gibi duruyordu. Bunu da başka bir iyi işaret olarak kabul ettim. "Yol tarif etmekte pek iyi değilimdir. Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?"

Güldü ve çoktan taktığım emniyet kemerine bakarak motoru çalıştırdı. "Sanırım yok."

En yakın market sadece iki durak ötedeydi. Onunla bu kadarcık zaman geçirmek yetmezdi, ben de uzun yolu tarif etmeye karar verdim. Bu bana onu tanımak için daha iyi bir imkân sunardı.

"Demek küçük kardeşinin adı Caulder?" diye sordu sokağın köşesinden dönerken. Caulder'ın adını söyleme şekli –*Caul*'u gereğinden biraz daha fazla uzatıyordu– hoşuma gitmişti.

"Aynen öyle. Anne ve babam benden sonra yıllarca ikinci bir çocuk sahibi olmayı denediler. 'Will' gibi isimler artık havalı olmayınca en sonunda Caulder'a karar vermişler."

"İsmin hoşuma gidiyor," dedi. Bana gülümsedi ve yanakları kızardı, sonra çabucak gözlerini tekrar yola çevirdi.

Utanmış olması beni güldürdü. İltifat mıydı bu? Az önce benimle flört mü etmişti? *Tanrım, umarım öyledir.*

Sola dönmesini söyledim. Sinyal verdi, sonra elini saçlarından geçirdi. Bu hareketi yutkunmama sebep oldu. O iki elini de tekrar direksiyona koyduğunda, uzanıp saçını omuzlarının arkasına doğru attım, sonra da gömleğinin yakasını geriye doğru çektim.

Ona bu yüzden dokunduğumu düşünsün diye yara bandına baktım, aslında sadece saçına dokunma ihtiyacı hissetmiştim. Parmaklarım tenine değdiğinde irkildi. Görünüşe göre onu geriyordum. İyi bir tür gerilme olduğunu umdum. "Yakında yeni bir bandaja ihtiyacın olacak," dedim. Gömleğini düzelttim ve hafifçe vurdum.

"Marketteyken bana hatırlat," dedi Layken. Direksiyonu sıkıca kavradı ve gözleri yola odaklandı. Büyük ihtimalle karlı yolda araba kullanmaya pek alışkın değildi. Arabayı sürmeyi teklif etmeliydim.

Sonraki birkaç dakika sessizdik. Kendimi düşüncelere dalmış halde ona bakarken yakaladım. Kaç yaşında olduğunu merak ediyordum. Benden büyük durmuyordu ama

öyleyse bu çok kötü olurdu. Bazen kızlar kendilerinden küçük erkeklerle çıkmaz. Cidden onunla ilgili daha fazlasını öğrenmeliydim.

"Ee, Layken," dedim rahat bir tavırla. Elimi onun koltuğunun baş desteğine koyup hâlâ cipin arka koltuğunda duran kutulara baktım. "Bana kendinden bahset."

Bir kaşını kaldırdı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Hayır. Bu çok klişe."

Bu beklenmedik cevaba sessizce güldüm. Girişkendi. Bunu sevmiştim ama sorularımın hiçbirini yanıtlamıyordu. CD çalarına baktım ve öne eğildim. "Pekâlâ. Seni kendim çözerim," dedim düğmeye basarken. "Biliyor musun müzik zevki kişi hakkında birçok şeyi ele verir?" CD'yi çıkardım ve nefesimi tutarak okumaya hazırlandım. Lütfen Nickelback seviyor olmasın. Arabadan atlamak zorunda kalırdım. El yazısıyla yazılmış etiketi okuduğumda güldüm. "Layken'ın Saçmalığı mı? Burada vurgulanan CD'nin saçmalığı mı yoksa sana ait olduğu mu?"

CD'yi ellerimden çekip aldı ve tekrar CD çalara yerleştirdi. "Kel'in benim eşyalarıma dokunmasından hoşlanmam, tamam mı?"

Ve işte o anda oldu... Dünyanın en güzel sesi. *Şarkı* güzeldi tabii. The Avett Brothers'ın bütün şarkıları güzeldir. Ama duyduğum ortaklığın sesiydi. Benzerliğin sesi. İki yıldır kesintisiz dinlediğim, favori grubumun sesi... Onun hoparlörlerinden yayılıyordu.

Bunun olasılığı nedir ki?

Layken hemen eğilip sesi kıstı. Farkına varmadan elini tutup onu durdurdum. "Sesini aç, bu şarkıyı biliyorum."

Söylediklerimde azıcık bile gerçeklik payı yokmuş gibi sırıttı. "Öyle mi? Şarkının adı ne?" dedi meydan okur gibi.

"The Avett Brothers'ın bir parçası," dedim. Kaşını kaldırdı ve ben şarkının adını açıklarken bir dedektif gibi beni izledi. Görünüşe bakılırsa bu grubu benim kadar seviyordu ve bu bilgi mide boşluğumda yıllardır hissetmediğim bir his uyandırdı.

Tanrım, midemde kelebekler uçuşuyor.

Layken'ın bakışları aşağıya kaydı, hala elinin üzerinde duran elime baktı.

Elimi çekip avuçlarımı pantolonuma sildim. Onu rahatsız etmediğimi umuyordum. Yine de bir kez daha kızardığından neredeyse emindim. Bu iyiye işaretti. *Gerçekten* iyiye işaretti.

Market yolunun geri kalanında bana ailesiyle ilgili her şeyi anlattı. Daha çok babasının yakın zamandaki ölümünden ve ondan aldığı doğum günü hediyesinden bahsetti. Babasını ve ailesinin bu yıl içinde neler yaşadığını anlatmaya devam etti. Bu, arada bir gözlerine çöken dalgınlığı açıklıyordu. Son birkaç yılda yaşadıklarımı bir seviyeye kadar anlayabileceğini öğrendiğimde, kendimi ona yakın hissetmeden edemedim. Yine de ona ailemden bahsetmek zorunda kalacağımı düşünerek gerildim.

Konuşmanın ona ait kısmının sonuna yaklaştığını hissedebiliyordum. Sonunda onu marketin gerçekte olduğu tarafa yönlendirdim, bunun paylaşma sırası bana gelmeden önce bu ebeveynler konusunu değiştireceğini umuyordum. Otoparkta durduğumuzda kendimi hem rahatlamış hem de kaygılı hissediyordum. Caulder'la ilgili durumu ona açıklamak zorunda kalmadığım için rahatlamıştım ama bu konuşmanın kaçınılmaz olduğunu bildiğim için de kaygılıydım. Henüz onu korkutup kaçırmak istemiyordum.

"Vay canına," dedi. "Markete giden en kestirme yol bu mu? Yol yirmi dakika sürdü."

Kapıyı açıp ona göz kırptım. "Hayır, aslına bakarsan değil." Kendimden etkilenmiş halde arabadan indim. Bir kızdan hoşlanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki hâlâ bu işi becerebileceğimden emin değildim. Layken flört ettiğimi anlamış olmalıydı. Ondan hoşlanıyordum. O da benden hoşlanıyor gibiydi ama benim kadar direkt olmadığı için emin olamıyordum. Oyun oynayacak türde biri değildim ve bu yüzden ne yapacaksam yapmaya karar verdim. Elini tuttum, ona dönmesini söyledim ve onu hızla girişe doğru çektim. Bunda sırılsıklam olmamızın da payı vardı tabii ama bunu daha çok tekrar elini tutmak için bir bahane aradığımdan yapmıştım.

İçeri girdiğimizde o sırılsıklamdı ve gülüyordu. İlk kez gerçekten güldüğünü duyuyordum. Gülüşünü sevmiştim.

Islak bir saç tutamı yanağına yapışmıştı, uzandım ve onu aldım. Parmaklarım tenine değer değmez gözleri benimkilere kilitlendi ve gülmeyi bıraktı.

Kahretsin, o gözler. Başımı çevirmeyi beceremeden ona bakmaya devam ettim. Çok güzeldi. Aşırı güzeldi.

Göz temasımızı bozup boğazını temizledi. Tepkisi bir parça ihtiyatlıydı, sanki onu huzursuz etmişim gibi. Alışveriş listesini elime tutuşturup bir araba aldı. "Eylülde hep kar yağar mı?" diye sordu.

Az önce cidden çok yoğun, hafiften garip bir an yaşamıştık ve... Bana hava durumunu mu soruyordu? Güldüm.

"Hayır, sadece birkaç gün sürer. Belki bir hafta. Genellikle kar ekimden önce başlamaz. Şanslısın."

Bana baktı. "Şanslı mı?"

"Evet. Bu oldukça sıra dışı bir soğuk hava dalgası. Buraya tam zamanında geldiniz."

"Ah. Ekseriyetinizin kardan nefret ettiğini sanıyordum. Burada yılın büyük bir bölümü kar yağmıyor mu?"

Resmiyet kazanmıştı. Artık güney aksanı favorimdi. "Ekseriyetiniz mi?" Güldüm.

"Ne?" dedi savunmacı bir tavırla.

Başımı sallayıp gülümsedim. "Yok bir şey. Daha önce kimsenin gerçek hayatta bu kelimeyi kullandığını duymamıştım. Çok sevimli."

Yorumum onu güldürdü. "Ah, çok affedersin. Bundan sonra siz Yankiler* gibi yapıp 'siz hepiniz' diyerek nefesimi tüketirim."

"Yapma," dedim omzunu hafifçe dürterek. "Aksanını seviyorum, muhteşem."

Yine kızardı ama bu defa gözlerini kaçırmadı. Gözlerimi alışveriş listesine doğru indirip okuyormuşum gibi yaptım ama onun bana baktığını hissetmeden edemiyordum. Yoğun bir bakıştı. Beni çözmeye falan çalışıyordu sanki.

Sonunda başını çevirdi, ben de onu listedeki yiyeceklerin durduğu tarafa yönlendirdim.

"Lucky Charms mı?" dedim üç koca mısır gevreği kutusunu almasını izleyerek. "Kel'in favorisi mi?"

Bana sırıttı. "Hayır, aslında benimki."

"Ben daha çok Rice Krispies hayranı sayılırım." Mısır gevreği kutularını ondan alıp arabaya attım.

"Rice Krispies çok sıkıcı."

"Hadi oradan! Rice Krispies'ten mısır gevreği barı yapabilirsin. Senin mısır gevreğin ne işe yarıyor?"

*ABD'nin Kuzey eyaletlerinde yaşayanlara verilen bir isim. Genellikle olumsuz bir iması vardır. (ç.n.)

"Lucky Charms'ın içinde kayan yıldız şeklinde şekerlemeler var. Onlardan birini yerken dilek tutabiliyorsun."

"Hadi ya?" Güldüm. "Sen ne dileyeceksin peki? Üç kutu aldık, bu epey çok dilek demek."

Layken ollarını kavuşturup arabanın tutacağına yaslandı ve öne doğru kaykılarak itmeye başladı. Gözlerine yine o dalgın bakış çökmüştü. "Tekrar Teksas'ta olmayı dilerdim," dedi kısık sesle.

Cevabındaki hüzün ona sarılmak istememe sebep oldu. Michigan'da ona böyle hissettiren ne vardı bilmiyordum. Yalnızca onu teselli etmeye yönelik boğucu bir ihtiyaç hissediyordum. "Teksas'ta bu kadar özlediğin ne var?"

"Her şey," dedi. "Karın yokluğu, betonun yokluğu, insanların yokluğu... Duraksadı. "Yabancılığın yokluğu."

"Erkek arkadaşın?"

Bunu düşünmeden söylemiştim. Onunlayken düşünce filtrem çalışmıyordu. Kafa karışıklığını belli eden bir bakış attı bana. Adeta sorumu yanlış yorumlamaktan çekinir gibiydi.

"Erkek arkadaşını özlüyor musun?" diye netleştirdim sorumu.

Birkaç saniye öncesine kadar yüz hatlarına hâkim olan endişeden kurtularak bana gülümsedi. "Erkek arkadaşım yok."

Gülümsemesine karşılık verdim. *Güzel.*

***

Dönüşte Layken'a kısa yolu tarif etmeye karar verdim. Sırf onunla biraz daha uzun kalmak için yine uzun yolu kullanmasını sağlayabilirdim ama olur da gelecek sefer

yanında olmazsam diye markete gerçekte nasıl gidildiğini bilmesi gerektiğini düşünmüştüm. Araba yolunda durduğumuzda arabadan inip bagaja yöneldim. Bagajı açtım ve eşyaları toparlarken onu izledim. Tekrar ayrılmak üzere olmamız şaşırtıcı derecede hayal kırıklığı yaratmıştı. Aldıklarımızı indirdikten sonra eve gitmek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Onunla daha çok zaman geçirmek istiyordum.

Cipin arka tarafına, yanıma geldiğinde gülümsedi ve elini kalbine koydu. "Ah! Yardımınız olmadan marketi asla bulamazdım. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim kibar beyefendi."

Aman.

Tanrım.

Bu duyduğum en seksi güneyli taklidiydi. Ve o çekingen kahkahası. Yaptığı her şey kalbimi delip geçiyordu. Tek yapabildiğim yüzünü kavrayıp onu o anda, oracıkta öpmemek oldu. Ona bakıp gülmesini izlemek... Tanrım, hayatımda hiçbir kızı öpmeyi bu kadar çok istememiştim.

"Ne?" diye sordu gergin bir tavırla. Belli ki ifademin arkasındaki içsel çatışmayı görebiliyordu.

Bunu yapma Will.

Mantıklı tarafımı duymazdan gelerek ona bir adım yaklaştım. Boştaki elimle çenesini kavradığım sırada gözlerini benimkilerden ayırmadı. Hareketimin cüretkârlığı karşısında dudaklarından minik bir nida yükseldi ama geri çekilmek için bir harekette bulunmadı. Parmaklarımın altındaki teni çok yumuşaktı. Dudaklarının daha bile yumuşak olduğuna dair bahse girerdim.

Gözlerim, güzel sadeliğini takdir ederek yüzünün hatlarında dolaştı. Layken utanıp geri çekilmemişti. Aslına

bakılırsa bir parça umutlu görünüyordu, sanki dudaklarımı kabul edecekmiş gibi.

Öpme onu. Yapma. İşi batıracaksın Will.

Kafamdaki sesi susturmaya çalıştıysam bile, sonunda galip geldi. Henüz çok erkendi. Üstelik güpegündüz! Tanrı aşkına, annesi evdeydi! *Ne düşünüyordum ben?*

Elimi ensesine doğru kaydırıp onu alnından öptüm. Bir adım gerileyip isteksizce elimi çektim. Kendime nefes almayı hatırlatmam gerekiyordu. Ona bu kadar yakın durmak boğulmak gibiydi, ama aklınıza gelecek en güzel şekilde.

"Çok sevimlisin," dedim, havayı dağıtmaya çalışarak. O kendine gelip bana yumruğu geçirmeden önce bagajdan birkaç poşet alıp çabucak kapılarına yöneldim. Az önce onu alnından öptüğüme inanamıyordum! Kızla tanışalı daha iki gün olmuştu!

Annesi dışarı çıktığı sırada poşetleri bırakıp tekrar cipe yönelmiştim.

Öpüşmemizin yarıda kesileceğini fark ettiğimde onu öpmemeye karar verdiğim için rahatladım. Çok utanç verici olurdu.

Kendimi tanıtmak üzere elimi uzattım. "Layken ve Kel'in annesi olmalısınız. Adım Will Cooper. Yolun karşısında oturuyoruz."

Annesi dostça gülümsedi. Hoş birine benziyordu, tehditkâr bir tarafı yoktu. Layken'ın ona bu kadar benzemesi büyüleyiciydi.

"Julia Cohen," dedi. "Caulder'ın ağabeyi misin?"

"Evet hanımefendi. Aramızda on iki yaş var."

Julia bir an bana baktı. "Öyleyse... Yirmi bir yaşındasın."

O kadar hızlı oldu ki emin olamıyorum ama annesinin arkama doğru bakıp Layken'a göz kırptığına yemin edebilirdim. Dikkatini tekrar bana verdi ve bir kez daha gülümsedi.

"Kel ve Kale'in bu kadar çabuk arkadaş edinebilmelerine sevindim," dedi.

"Ben de."

Julia elimi bırakıp yolda duran poşetleri aldı ve içeri döndü.

Lake. Ona *Lake* diyordu. Bunu Layken'dan bile çok sevmiştim. Uzanıp bagajda kalan son iki poşeti de aldım.

"Lake demek ha? Bu hoşuma gitti." Poşetleri ona verip bagajı kapattım. "Evet, Lake," dedim arabaya yaslanarak. Kollarımı göğsümde kavuşturup derin bir nefes aldım. Bu kısım her zaman en zoruydu. Çıkma teklif etme kısmı.

"Caulder ve ben cuma günü Detroit'e gidiyoruz. Pazar günü geç saatlere kadar dönmeyeceğiz, aile meselesi," dedim. "Gitmeden önce, yarın gece için herhangi bir planın olup olmadığını öğrenmek isterim."

Lake bana sırıttı, sonra gülümsemesini saklamaya çalışır gibi bir mimik yaptı. Böyle yapmamasını dilerdim, çünkü gülümsemesi nefes kesiciydi.

"Bana burada doğru düzgün bir hayatım olmayacağını itiraf ettirmeye mi çalışıyorsun?"

Hayır dememişti, o yüzden bunu evet olarak kabul ettim. "Harika. Öyleyse, anlaştık. Seni yedi buçukta alırım." Onun itiraz etmesine fırsat vermeden dönüp evime yöneldim. Resmi olarak *çıkma* teklifinde bulunmamıştım. Daha çok ona *haber vermiş* sayılırdım aslında. Ama... Buna itirazı olmadığı kesindi. Bu iyiye işaretti. *Gerçekten* iyiye işaretti.

4

Balayı

Lake dirsekleri üstünde yükseldi ve çenesini ellerine dayadı.

"Bunun keyfini çıkarır gibisin," dedim.

Gülümsedi. "Sanırım sana hiç söylemedim ama o gün alnıma kondurduğun öpücük hayatımın en iyi öpücüğüydü. O ana kadarki tabii," dedi, kendini tekrar yastığına bırakarak.

O öpücüğü yinelemek üzere eğildim ama bu kez o kadarla kalmadım. Onun burnunun ucuna kadar minik öpücükler kondurdum, sonra geri çekildim. "Benim de," dedim hayatımın geri kalanı boyunca uyandığımda görme şansına sahip olacağım gözlerine bakarak. Kulağa banal gelme riskini göze alarak söylemeliyim ki, dünyadaki en şanslı erkek bendim.

"Şimdi randevumuzla ilgili her şeyi duymak istiyorum." Lake ellerini başının arkasına koydu ve gevşeyerek baklayı ağzımdan çıkarmamı bekledi.

Kendimi tekrar yastığıma bırakıp o günü düşündüm. Karıma âşık olduğum günü.

İlk randevu

İki yıldan uzun zamandır ruh halim bu kadar iyi olmamıştı. Yine iki yıldan uzun zamandır bir kız yüzünden bu kadar gerilmemiştim de. Aslına bakılırsa, iki yılda tek bir randevuya bile çıkmışlığım yoktu. Çifte yük; tam zamanlı bir iş ve bir çocuk gerçekten de bir buluşmaya mani oluyordu.

Caulder'la okula gitmek üzere evden çıkmamıza yarım saat vardı. Bu akşam Lake'le olacağımdan biraz temizlik yapmaya karar verdim. İlk randevumuzda onu Club N9NE'a götürme konusunda tereddütlüydüm. Şiir atışması o kadar büyük bir parçamdı ki bundan hoşlanmazsa nasıl tepki verirdim bilemiyordum. Ya da daha kötüsü, ya nefret ederse?

Vaughn bundan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Normal zamanlarda Club N9NE'ı severdi, performans geceleri hariç. Perşembeler genelde haftanın birlikte geçirmediğimiz tek gecesi olurdu. O anda Lake'le tanıştığımdan beri Vaughn'ın ilk kez aklıma geldiğini fark ettim.

"Caulder gidip odanı topla. Bu akşam sana Maya bakacak," dedim kardeşim koridorda belirdiğinde. Gözlerini devirip odasına doğru geriledi. "Toplu odam benim," diye mırıldandı.

Birkaç gün önce Kel'le tanıştığı andan beri tersten konuşuyordu. Genelde onu duymazdan geliyordum. Ayak uydurması çok zordu.

Mutfaktaki dolup taşmış çöp poşetini almış, dışarı koymak üzere yürüyordum. Koridorda duraksadım. Gözüm Caulder, babam ve benim ön bahçede çekilmiş fotoğrafın-

daki bir şeye takılmıştı. Bir adım yaklaşıp yakından baktım. Büyük ihtimalle yeni anlam kazandığı için daha önce hiç farkına varmamıştım ama babamın omzunun hemen üzerinde, arka planda yolun karşısındaki kırmızı şapkalı cüce görünüyordu. Lake'in üzerine düşüp kırdığı cüce. Cüce yüzünde bir sırıtışla doğruca kameraya bakıyordu, sanki poz vermişti.

Çekildikleri anları hatırlayarak duvardaki diğer fotoğraflara da baktım. Eskiden bu fotoğraflara bakmaktan nefret ederdim. İçimde uyandırdıkları histen ve gözlerine baktığımda onları bu kadar özlememe sebep olmalarından nefret ederdim. Artık canımı eskisi kadar yakmıyordu. Şimdi onlara bakarken aklıma daha çok güzel anılarımız geliyordu.

Fotoğraflara bakmak bana Lake'in hayatımın sorumluluklarından tamamen bihaber olduğunu hatırlatmıştı. Ona bu gece anlatmalıydım. Şimdi söyleyip kurtulmak en iyisiydi, böylece olur da bununla baş edemeyeceğini öğrenirsem ona fazla bağlanmamış olurdum. Beni bu gece, ona yönelik hislerim her neyse daha da derinleşmeden, reddetmesini kaldırmak daha kolay olurdu.

Çöp tenekesinin kapağını kapatıp toplanma yerine çektim. Araba yolunun sonuna yaklaştığımda Lake'in cipinin arka kapısının açık olduğunu gördüm. Koltuğa boylu boyunca uzanmış, bir şey arıyordu. Bulduğunda koltuktan kalktı, elinde bir kahve demliği vardı. Hâlâ pijamalarıylaydı ve saçını başının tepesinde bir topuz halinde toplamıştı.

"Bu iyi bir fikir değil," dedim karşıya geçip ona doğru yürürken.

Lake sesimi duyduğunda yerinden sıçradı, sonra bana

döndü ve gülümsedi. "*Bu* sefer neyi yanlış yapıyorum?" Cipin kapısını kapatıp bana doğru geldi.

Kahve demliğini işaret ettim. "Sabah bu kadar erkenden çok kahve içersen öğle yemeğinden sonra enerjin düşer. Sonra akşam çekici biriyle randevuna gidemeyecek kadar yorgun olacaksın."

Güldü. Gülümsemesi pek kalıcı olmadı ama. Gözlerini pijamasına indirdi, sonra da yüzünde hafif bir panikle eliyle saçını sıvazladı. İçten içe görünüşüyle ilgili endişeleniyordu. Onu rahatlattım. "Harika görünüyorsun," diye garanti verdim. "Yataktan yeni kalkmış saç modeli sana yakışıyor."

Gülümsedi ve arabaya yaslandı. "Biliyorum," dedi kendine güvenerek. Pijamalarına baktı. "Bu akşam randevumuzda bunu giyeceğim. Beğendin mi?"

Ağır ağır onu baştan aşağı süzdüm ve başımı hayır anlamında salladım. "Pek değil," dedim botlarına bakarak. "Panduflarını giymeni tercih ederim."

Güldü. "Öyle yaparım. Yedi buçuktu, değil mi?"

Başımı salladım ve gülümseyişine karşılık verdim. Aramızda bir metre vardı ama gözleri gözlerimin o kadar derinliklerine bakıyordu ki, santimler varmış gibi geliyordu. Lake gözlerinde yabancı bir ışıltıyla gülümsedi. Son iki günün aksine, o anda gerçekten *mutlu* görünüyordu.

Birbirimize bakmaya devam ettik, ikimiz de konuşmadık... Ya da çekip gitmedik. Uzun bir sessizlik oldu ama tuhaf değildi. Bu kez bana bakışları daha kendinden emindi. Daha rahat.

Daha umut dolu.

İşler tuhaflaşmadan pes etmeye karar verdim ve evime

doğru birkaç adım geriledim. "İşe gitmem gerek. Akşam görüşürüz."

Evine dönmeden önce bana el salladı. Normal, sağa sola doğru bir el sallama da değildi üstelik. Cilveli bir şekilde parmaklarını aşağı yukarı sallamıştı.

Vay be. Basit bir el sallayışın bu kadar seksi olacağını kim tahmin edebilirdi?

"Lake?"

Dudaklarının köşesinde bir gülümsemeyle dönüp bana baktı. "Efendim?"

Pijamalarını işaret ettim. "Bu yıkanmamış, yataktan çıkmış görüntünü cidden çok beğendim. Sadece bu gece ben seni almaya gelmeden önce dişini fırçala yeter. Çünkü seni öpeceğim." Ona göz kırptım ve cevap vermesine fırsat vermeden tekrar eve yöneldim.

***

"Günaydın Bayan Alex," dedim, fazla samimi konuşmamaya özen göstererek. Bu kadınlayken ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat etmem gerekiyordu; her şeyi yanlış anlıyordu. *Uygunsuz* bir şekilde. Masasının önünden geçip posta odasına girdim ve kendi kutumdakileri aldım. Posta odasından çıktığım sırada çoktan aceleyle bana doğru gelmeye başlamıştı bile.

"Notumu aldın mı? Sana bir yapışkanlı not kâğıdı bıraktım."

Elimdeki kâğıtlara bakıp omuz silktim. "Henüz bilmiyorum. Kutuma bakalı daha beş saniye oldu."

Bayan Alex nezaketiyle tanınmazdı, bana karşı davra-

nışları hariç. Beni kayırması çalışanlar arasında uzun soluklu bir şakaya dönüşmüştü. Benim üzerimden yürüyen bir şakaya. Bayan Alex benden en az yirmi yaş büyüktü. Evli olmasından bahsetmiyorum bile. Bu ilgisini bariz bir şekilde belli etmesini engellemiyordu. Posta odasına artık haftada sadece bir kez gelmemin sebebi buydu.

"Eh, sana bir mesaj yazdım. Fakülte danışmanın aradı, seninle bir görüşme planlaması gerekiyormuş." Elimdeki kâğıt yığınını aldı ve yazdığı notu arayarak masasına yaydı. "Bu çeyreğinin değerlendirmesini yapması gerektiğini söyledi. Notu en üste koyduğuma yemin edebilirim."

Uzanıp posta kutumdan çıkanları tekrar desteledim. "Sağ olun. Geç kalıyorum, daha sonra bakarım. Bulamazsam haber veririm."

Ben uzaklaşırken Bayan Alex gülümsedi ve el salladı.

Kahretsin. Cilveli bir el sallamaydı. Buraya gelmeyi bırakmalıydım.

"İyi günler," dedim, ortamı yapabildiğim kadar hızlı terk etmek üzere dönerken. Yönetim ofisinin kapısı arkamdan kapandığında rahatladım. Bundan sonra postalarıma bakması için gerçekten başka birini yollayacaktım.

"Ona böyle umut vermeyi cidden bırakman gerek," dedi Gavin. Baktığımda camdan Bayan Alex'i izlediğini gördüm.

Gözlerimi devirdim. "Liseden beri hiçbir şey değişmedi, Gavin. Artık öğretmen olduğum için daha da kötü oldu."

Gavin omzumun üzerinden camın arkasındaki Bayan Alex'e gülümsedi ve el salladı. "Hâlâ seni izliyor. Belki de kaslarını esnetmelisin, sonuçta minik bir şov yapabilirsin. Ya da uzaklaşırken ona güzel bir manzara sun bari."

Bayan Alex'in arkamdan beğeniyle bakması fikri beni fazlaca rahatsız etmişti. Konuyu değiştirip ilk dersimin sınıfına doğru yürüdüm. "Eddie'yle sen bu akşam Club N9NE'a gidecek misiniz? Sizi birkaç haftadır orada göremedim."

"Belki. Neden ki? Bir şey mi okuyacaksın?"

Başımı sağa sola salladım. "Hayır, bu akşam değil," dedim. "Ama sekizi biraz geçe orada olacağız. Bakıcı yedi buçuğa kadar doluydu, büyük ihtimalle *kuru* kaçırırız."

Tam sınıfımın önüne gelmiştik ki Gavin durdu. "Biz derken? Siz kimsiniz? Will Cooper'ın bir randevusu mu var?" Kaşını kaldırıp cevap bekledi.

Genellikle iş dışında öğrencilerimle görüşmezdim ama Gavin ve Eddie'yi birkaç aydır arada bir Club N9NE'da görüyordum. Bazen beraber oturuyorduk, böylece onları daha yakından tanımıştım. Yirmi bir yaşındayken öğretmenlik yaptığınızda neredeyse yaşıtınız olan insanlarla hiç sosyalleşmemeniz biraz zordu.

"Eee, kim bu kız?" diye sordu. "Will Cooper'ın müzmin bekârlığının sonu olabilecek bu gizemli kız kim?"

Sınıfın kapısını açtım ve öğretmen moduma girerek gülümsememi yüzümden sildim. "Dersine git Gavin."

Güldü ve bana asker selamı verdi, sonra koridorda ilerlemeye başladı.

***

"Tekrar teşekkürler Maya," dedim salondan geçerken. "Masada para var. Yaklaşık on beş dakika önce pizza söyledim." Anahtarlarımı aldım ve cüzdanımı cebime tıkıştır-

dım. "Son zamanlarda bol bol tersten konuşuyor, o yüzden duymazdan gel gitsin. Söyleyeceği şey çok önemliyse düzgün söyler."

"İki katı ödeme alacak mıyım?" diye sordu elinde kumandayla kendini kanepeye atarak. "Diğer çocuğa bakacağımı söylemedim."

"Komşunun çocuğu," dedim. "Yakında evine gider. Gitmezse... O zaman sanırım sana fazladan ödeme yapacağım." Çıkmak üzere dönmüştüm ki çocuklar eve döndüler. Kel eşikte durup ellerini beline koydu ve bana baktı.

"Sen ablamın erkek arkadaşı mısın?"

Bu kadar direkt sormasına şaşırmıştım. "Şey, hayır. Arkadaşıyım sadece."

"Anneme randevunuz olduğunu söyledi. Kızları sadece erkek arkadaşları randevuya çıkarır sanıyordum."

"Şey..." Duraksadım. "Bazen erkekler kızları randevuya çıkarırlar ki o kızın kız arkadaşları olmasını istiyorlar mı anlayabilsinler."

Caulder'ın yanımda durmuş, konuşmayı merakla dinlediğini fark ettim. O anda randevu işinin kurallarını açıklamaya hazırlıklı değildim.

"Yani bir tür test mi?" diye sordu Caulder. "Layken'ın kız arkadaşın olmasını istiyor musun anlaman için?"

Omuz silkerek başımı salladım. "Evet, sanırım öyle denebilir."

Kel güldü. "Ondan hoşlanmayacaksın. Çok geğirir. Ve patronluk taslar. Ve hiç kahve içmeme izin vermiyor, yani herhalde sana da vermez. Ve müzik zevki berbat. Ve şarkı söylerken çok bağırıyor. Ve sutyenlerini evin her tarafında bırakıyor. İğrenç."

Güldüm. "Uyarın için teşekkürler. Vazgeçmek için çok mu geç kaldım sence?"

Kel başını salladı, yaptığım kinayeyi hiç anlamamıştı. "Hayır, çoktan giyindi bile. Artık onu götürmek zorundasın."

Canım sıkılmış gibi yaparak iç çektim. "Eh, yalnızca birkaç saat. Umarım çok geğirmez ve patronluk taslamaz ve kahvemi çalmaz ve berbat şarkılarını söylemez ve sutyenini arabamda bırakmaz."

Ya da umarım bırakır.

Kel yanımdan geçip eve girdi. "İyi şanslar," dedi, acıma dolu bir sesle. Gülerek kapıyı çektim. Lake ön kapılarını açıp araba yoluna çıktığında arabama giden yolu yarılamıştım.

"Hazır mısın?" diye bağırdım.

"Evet!" diye bağırarak cevap verdi.

Arabama doğru gelmesini bekledim ama gelmedi. Hazır görünüyordu. Neden öylece orada duruyordu ki?

"Gel öyleyse!" diye bağırdım.

Lake hâlâ hareketsiz duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kıpırdamadan bekledi. Yenilgimi belli ederek ellerimi kaldırdım ve güldüm. "Ne yapıyorsun?"

"Beni yedi buçukta alacağını söylemiştin!" diye bağırdı. "Beni almanı bekliyorum!"

Sırıtarak arabaya bindim ve onların araba yoluna girdim. Kapısını açmak için arabadan indiğimde pandufları-nı giymediğini fark ettim. Bu sabah giyerim dediğinde bir parçam ciddi olduğunu ummuştu. Henüz pek de karanlık değildi. Talihsiz bir durumdu bu, çünkü ona bakmadan duramıyordum. Saçlarına maşa yapmıştı ve yüzünde çok

hafif bir makyaj vardı. Kot pantolon ve gözlerinin tonunu öne çıkaran mor bir tişört giymişti. Bu gözlerine bakmamayı daha da zorlaştırıyordu. O muhteşem görünüyordu.

İkimiz de arabaya bindiğimizde geriye uzandım ve arka koltuktaki poşeti aldım. "Yemek yiyecek vaktimiz yok, o yüzden bize ızgara peynir hazırladım." Ona sandviçlerden biriyle içeceğini verdim. Dışarıda yemeyeceğimiz için çok bozulmamış olmasını umuyordum. Sadece zamanımız yoktu. Birkaç saat önce neredeyse evine gidip ona yemeğe gitmeyeceğimizi söyleyecektim, şayet yemek yemediyse diye. Ama bunun yerine son dakikada bir şeyler hazırlamaya karar vermiştim. Bir yandan da tipik bir randevuya çıkmamış olmamıza nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum. Belki de bu biraz acımasızcaydı ama o gülümsüyordu işte. Bunu pek umursamışa benzemiyordu.

"Vay canına. Bu bir ilk." Lake sandviçini dizine koyup gazozunu açtı. "Peki aceleyle nereye gidiyoruz? Bir restoran olmadığı kesin."

Sandviçimden bir ısırık aldım ve araba yollarından çıktım. "Sürpriz. Hakkında senin benim hakkımda bildiğinden çok daha fazla şey biliyorum, o yüzden bu gece sana kendime göstereceğim."

Lake bana gülümsedi. "Merak ediyorum," dedi sandviçinden bir ısırık almadan önce.

Nereye gideceğimizi öğrenmek için ısrar etmemesi beni rahatlatmıştı. Onu bir perşembe günü bir grup insanın şiir okumasını dinlemek için bir kulübe götürdüğümü açıklamam biraz zor olurdu. Kulağa gerçekte olduğu kadar cazip gelmiyordu. Buna dair ilk gerçek deneyimini önyargılar olmadan yaşamasını yeğlerdim.

Sandviçlerimizi bitirdiğimizde çöpleri arka koltuğa koydu ve benimle yüz yüze gelmek için koltuğunda döndü. Başını rahat bir tavırla baş desteğine yasladı. "Annen baban nasıl insanlar?"

İfademdeki isteksizliği görmesini istemediğimden camdan dışarı baktım. En azından dönüş yolculuğuna kadar bahsini açmayacağını umduğum konuydu bu. Bu konunun konuştuğumuz ilk şey olmasını hiç istemiyordum. Bütün gecemiz yaslı bir havada geçerdi. Derin bir nefes alıp verdim. Dışarıdan bakıldığında içimde hissettiğim kadar rahatsız görünmediğimi umuyordum.

Bu konuyu nasıl değiştirecektim ki?

Büyükannemlere giderken bazen Caulder'la oynadığımız oyunu oynamaya karar verdim. Çok banal bulmayacağını umuyordum, ama zamanın geçmesine yardımcı olurdu ve belki onu daha yakından tanımamı bile sağlayabilirdi.

"Havadan sudan konuşmak konusunda pek iyi değilimdir Lake. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Yolu daha ilginç kılalım." Koltuğumda kıpırdanarak kuralları açıklamaya hazırlandım. Ama ona bakmak için döndüğümde onu yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle bana bakarken buldum.

Ne dedim ki ben? Son cümlemi kafamda geri sardım ve kulağa nasıl geldiğini fark ettim. Dediğim şeyi tamamen yanlış anladığı kafama dank ettiğinde güldüm. "Lake hayır! Normalde konuşmamız gereken konular dışında bir şeyden bahsedelim."

Nefesini verdi ve güldü. "Güzel."

"Oynayabileceğimiz bir oyun biliyorum. Adı, *Hangisini tercih edersin.* Daha önce hiç oynadın mı?"

Lake başını sağa sola salladı. "Hayır, ama önce senin başlamanı tercih ederim."

Caulder'la önceden kullandıklarımızı kullanmamın hile olacağını düşündüğüm için yeni bir şeyler arayarak birkaç saniye düşündüm. "Pekâlâ," dedim aklıma bir şey geldiğinde. Boğazımı temizledim. "Pekâlâ. Hayatının geri kalanında kolsuz olarak mı yoksa kontrol edemediğin kollara sahip olarak mı geçirmeyi tercihe dersin?"

Detroit yolundayken Caulder'la beraber Vaughn'u bu oyuna dahil etmeye çalıştığımız zamanı hatırladım. O gözlerini devirmiş ve bize büyümemizi söylemişti. Tepkisinin farklı olmasını umarak Lake'i izledim. Cevabı düşünüyormuş gibi ciddi bir yüzle bana bakıyordu.

"Şey..." dedi. "Sanırım hayatımın geri kalanını kontrol edemediğim kollarla geçirmek isterim."

"Ne? Ciddi misin?" Ona bakarak güldüm. "Ama onları kontrol edemeyeceksin! Kolların etrafında savrulup duracak ve sürekli yüzünü yumruklayacaksın! Daha kötüsü, bir bıçak alıp kendini bıçaklayabilirsin!"

Lake güldü. Kahretsin, bu gülüşü seviyordum.

"Doğru ve yanlış cevaplar olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Bu oyunda hiç iyi değilsin! Sıra sende."

Bana gülümsedi. Sonra kaşlarını çattı, önüne döndü ve arkasına yaslandı. "Pekâlâ düşüneyim."

"Hazırda bir sorun olmalı!"

"Tanrım, Will! Bu oyunu ilk kez otuz saniye önce duydum. Bir soru düşünmem için bana biraz zaman ver."

Uzanıp onun elini tuttum. "Şaka yapıyordum."

Elini tutmaya devam etme niyetinde değildim ama ne-

dense doğru hissettirmişti. Ben de bırakmadım. O kadar doğaldı ki, sanki bu hareketi planlamamıştık. O etkilenmemiş gibi oyuna devam ederken ben hâlâ gözümü dikmiş, birbirine geçmiş parmaklarımıza bakıyordum. Bu oyundan bu kadar keyif alıyor olmasını sevdim. Peynirli sandviçi bir restorana tercih etmesini sevdim. Arada bir sıradan şeyler yapmayı kafaya takmayan bir kız olmasını sevdim. El ele tutuşuyor olmamızı sevdim.

Birkaç tur daha oynadık. Bulduğu abuk şeyler Caulder'ınkilere taş çıkarırdı. Kulübe giden yarım saatlik yol bana beş dakika sürmüş gibi geldi. Otoparka girdiğimiz sırada son bir soru sormaya karar verdim. Bir yere park ettim ve sağ elimi onunkinden çekmemek için motoru sol elimle kapattım. Ona baktım. "Bu sonuncu," dedim. "Şu anda Teksas'ta olmak mı, burada olmak mı?"

Lake aşağıya doğru, birbirine geçmiş parmaklarımıza baktı ve başparmağıyla elimi okşadı. Soruma olumsuz bir tepki vermemişti. Hatta, dudakları bir gülümseme oluşturacak şekilde kıvrıldığında ve başını kaldırdığında tam tersi gibi görünmüştü. Cevap vermek için ağzını açtığı sırada arkamdaki binanın tabelası dikkatini çekti. Gülümsemesi soldu.

"Ah, Will," dedi tereddütle. "Ben dans etmem." Elini benimkinden çekip kapısını açtı. Ben de aynısını yaptım.

"Ben de dans etmem."

İkimiz de arabadan indik ama son soruya cevap vermemiş olduğunu unutmamıştım. Arabanın önünde buluştuğumuzda elini tuttum ve onu içeri doğru götürdüm. Kapıdan girdiğimizde içeriyi hızlıca taradım. Müdavimlerin çoğunu tanıyordum ve en azından biraz mahremiyetimiz

olsun diye kuytu köşe bir yer bulabilmeyi umuyordum. Odanın ucunda boş bir masa gördüm ve Lake'i o tarafa yönlendirdim. Durmadan diğer insanların konuşmalarıyla bölünmeden olayın tamamını deneyimleyebilmesini istiyordum.

"Burası daha sessiz," dedim. Gözlerinde merakla etrafa bakıyordu. Bunun pek de tipik kulüp kitlesi olmadığını çabucak fark etti ve daha genç izleyicilerle ilgili sorular sordu. İyi bir gözlemciydi.

"Bu gece burası kulüp değil," dedim. İlk o oturdu, ben de hemen yanına oturdum. "Atışma gecesi. Her Perşembe gecesi kulübü atışma yapmaya gelen insanlar için kapatırlar."

Bakışlarını çocukların masasından ayırıp bana baktı. Gözlerinde hâlâ merak vardı. "Atışma ne demek?"

Bir an duraksayarak ona gülümsedim. "Şiir. Ben bundan ibaretim." Gülmesini bekledim ama o gülmedi. Sanki ne dediğimi anlamamış gibi, dosdoğru bana bakıyordu.

Lafımı tekrarlamaya başlamıştım ki sözümü kesti. "Şiir demek ha?" Bana gülümsemeye devam etti. Çok sevecen bir gülümsemeydi bu. Neredeyse etkilenmiş gibi. "İnsanlar kendi şiirlerini mi yoksa başkalarının şiirlerini mi okuyorlar?"

Arkama yaslanıp sahneye baktım. "İnsanlar sahneye çıkıp kelimelerini ve vücut hareketlerini kullanarak içlerini döküyorlar. Burada Dickinson ya da Frost şiirleri duymayacaksın."

Tekrar ona baktım, gerçekten ilgili görünüyordu. Şiir hayatımda her zaman o kadar büyük bir yer tutmuştu ki anlamamasından korkmuştum. Lake anlamakla kalmamış, heyecanlanmış görünüyordu.

Ona yarışmanın kurallarını açıkladım. Beni daha da rahatlatarak bir sürü soru sordu. Her şeyi açıkladıktan sonra *kur* sahneye çıkmadan gidip bize içecek bir şeyler almaya karar verdim.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Elbette," dedi. "Çikolatalı süt istiyorum."

Kendi şakasına gülmesini bekledim ama gülmedi.

"Çikolatalı süt mü? Gerçekten mi?"

"Buzlu olsun," diye ekledi lafı dolandırmadan.

"Pekâlâ. Bir buzlu çikolatalı süt hemen geliyor."

Masadan kalkıp sipariş vermek için bara gittim, sonra dönüp bara yaslandım ve onu izledim. Onunlayken içime dolan bu his... Bunu özlemiştim. Hissetme hissini özlemiştim. Bir şekilde, hayatımın son iki yılında bana geleceğe dair umut veren ilk kişiydi.

Lake'i izlerken korkunç bir hata yaptığımın farkına vardım. Olaylara verebileceği olası tepkileri Vaughn'ın geçmişte verdiği tepkiler üzerinden tahmin etmeye çalışıyordum. Randevunun basitliği ya da yolda oynadığımız oyun yüzünden ilgisini kaybedeceğini varsayarak ona haksızlık etmiştim. Sırf Vaughn sevmiyordu diye şiirden hoşlanmayacağını varsayarak ona haksızlık etmiştim. Caulder'ın vasisi olduğumu bilse benden uzaklaşacağını varsaymam da hiç adil değildi.

Bu kızın Vaughn'a benzer hiçbir tarafı yoktu.

Bu kızın tanıdığım hiçbir kıza benzeyen hiçbir tarafı yoktu. Bu kız...

"Çok tatlı." Gavin'ın sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Ona baktım; yanımda, bara yaslanmış Lake'i izlememi izliyordu. "Adı ne?" Arkasını dönüp garsondan iki içki istedi.

"Layken," dedim. "Ve evet. Tatlı."

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sordu, tekrar bana dönerek.

Başımı eğip saatime baktım. "Kırk beş dakika olacak."

Güldü. "Hadi be. Ona öyle bir bakıyorsun ki tahminim bundan çok daha uzun bir süre olurdu. Nerede tanıştınız?"

Barmen paramın üstüyle içeceklerin fişini uzattı. Başımı eğip fişe baktım ve güldüm. Gerçekten de 'çikolatalı süt buzlu' yazmışlardı. Onu katlayıp cebime koydum.

"Aslında," dedim tekrar Gavin'a dönerek. "Yeni komşum. Taşınalı daha üç gün oldu."

Başını salladı ve Lake'e doğru baktı. "Dua et güzel gitsin. Bu çok tuhaf olabilir, anlarsın ya."

Başımı salladım. "Evet, sanırım. Ama içimde ona dair iyi bir his var."

Gavin gitmeden önce odanın ön tarafını işaret etti. "Eddie'yle ben şuradayız. Biraz mahremiyetiniz olsun diye onu oyalamayı deneyeceğim. Seni burada bir kızla görürse saniyesinde gelip yeni en iyi arkadaşı olmaya çalışır."

Güldüm çünkü haklıydı. "Sağ ol." İçeceklerimizi alıp masaya doğru yürüdüm, bu gece kimseyi kimseyle tanıştırmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım. Buna hazır mıydım bilmiyordum.

5

Balayı

Lake yatakta doğruldu ve gözlerini bana dikti. "Yok artık Will. Gavin biliyor muydu? Başından beri biliyor muydu?"

Güldüm. "Hey, sır saklayan yalnızca Eddie'yle sen değilsiniz."

İnanamazmış gibi başını salladı. "Gavin'ın bildiğinden Eddie'nin haberi var mıydı?"

"Sanmıyorum. Bazılarının aksine, Gavin gerçekten sır tutabilir."

Gözlerini kıstı ve tekrar yastığına doğru yuvarlandı. Şaşkındı. "Bildiğine inanamıyorum," dedi. "Şiir dersine geldiğimde ne dedi?"

"Eh, ileri atlayıp sana o günü anlatabilirim ama o zaman ilk öpüşmemizi pas geçmem gerekir. Randevumuzun devamını dinlemek istemiyor musun?"

Lake sırıttı. "İstediğimi biliyorsun."

Âşık olmak

İçeceklerle geri döndüğümde, "*Kur* ne?" diye sordu Lake.

"Kurban. Jüriyi hazırlamak için bunu yaparlar." Amacımı belli ederek masada ona daha yakın oturmuştum. "Biri yarışmaya dâhil olmayan bir performans sergiler ve böylce jüri puanlamalarını ayarlar."

"Herhangi birini çağırabilirler mi? Ya beni çağırırlarsa?" Bu düşünce onu dehşete düşürmüş gibiydi.

"Sanırım bir şeyler hazırlamış olman gerekirdi," diye takıldım ona.

Lake güldü. Dirseğini masaya dayayarak bana doğru döndü. Elini saçlarından geçirerek bana doğru hafif bir vanilya kokusu gönderdi. Bir süre beni izledi, gülümsemesi gözlerine yansıyordu. O anki huzurlu halini çok sevmiştim.

Birbirimize o kadar yakın oturuyorduk ki bedeninin ısısını hissedebiliyordum, bazı kısımlarımız birbirine dokunuyordu. Uyluklarımız, benimkine değen kalçası. Ellerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. Gözleri gözlerimden dudaklarıma indi ve bu gece ilk kez o ilk öpücük baskısını hissediyordum. Dudaklarında, bu kadar yakınımda durduğunda onu öpmek istememe sebep olan bir şey vardı. Kendime, bu gece yalnızca Will olsam da arada bir bizi gözetlemesi muhtemel olan en azından bir öğrencimin burada olduğunu hatırlattım.

Bu sessiz geçen anın etkisiyle kızardı ve sanki onu öpme arzumla boğuştuğumu hissetmiş gibi dönüp tekrar sahneye baktı. Uzanıp elini tuttum ve masanın altına

götürüp bacağıma koydum. Parmaklarını yavaş yavaş okşarken aşağıya doğru baktım. Parmaklarım bileğine doğru yükseldi ve kolu boyunca devam edip doğruca dudaklarına ulaşmayı çok isterdim... Ama yapmadım. Tekrar parmaklarının ucuna döndüm. Şu an insan içinde olmamayı her şeyden çok isterdim. Onda, beni kelimenin tam anlamıyla büyülen neydi bilmiyordum. Normalde söylemekte daha çekingen olacağım şeylerin ağzımdan çıkıvermesine sebep olan tarafı neydi, onu da bilmiyordum.

"Lake?" Parmaklarımın ucunu elinde bir aşağı bir yukarı dolaştırmaya devam ettim. "Nedenini bilmiyorum... Ama senden hoşlanıyorum." Parmaklarını benimkilere kenetledim ve bir cevap beklediğimi düşünmesin diye dikkatimi sahneye verdim. Bardağını alıp kakaolu sütünü başına diktiğini gördüğümde gülümsedim. Onun da böyle hissettiği kesindi.

Kur sahneye çıktığında Lake'in bütün tavrı değişti. Orada olduğumu bile unutmuş gibiydi. Sahnedeki kadın şiirine başladığında ilgiyle öne eğildi ve bütün performans boyunca dikkatini sahneden ayırmadı. Bense yüzündeki ifadeden o kadar büyülenmiştim ki gözlerimi ondan alamıyordum. Onu izlediğim sırada bu hissettiğim yoğun bağın sebebini anlamaya çalıştım. Beraber çok zaman geçirmiş değildik. Onun hakkında öyle az şey biliyordum ki. Hâlâ hangi bölümde okuduğunu, göbek adını, hatta doğum gününü bile bilmiyordum. İçten içe bunların bir önemi olmadığının farkındaydım. Önemli olan sadece bu andı ve bu kesinlikle günümün tatlı kısmıydı.

Kurban şiirini bitirir bitirmez Lake elini benimkinden çekti ve gözlerindeki yaşları sildi. Kolumu ona doladım ve

onu kendime çektim. Sarılmama izin verdi. Başını omzuma yasladı.

"Ee?" diye sordum. Çenemi başının üzerine dayadım ve saçını okşayarak vanilya kokusunu içime çektim. Vanilya kokusunu da en az güney aksanı kadar sevmeye başlamıştım.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldadı.

İnanılmaz. İlk gördüğümde ben de babama tarif etmek için tam olarak böyle demiştim.

Baş başa olduğumuz anı beklemem gerektiğini bildiğimden, çenesini kaldırıp onu öpme dürtümü bastırdım. Hissettiğim ihtiyaç eziciydi, kalbim vicdanımla savaşıyordu. Öne eğilip dudaklarımı alnına bastırdım ve gözlerimi kapattım. Şimdilik bununla yetinmem gerekiyordu.

Birkaç şair performanslarını sergilerken sarmaş dolaş oturmaya devam ettik. Lake güldü, ağladı, iç çekti, canı yandı ve okunan her bir şiiri yaşadı. Birinci turun son şairi sahneye çıktığında her şey için çok geç olduğu ortaya çıktı. İşler ciddiye binmeden önce aramızdaki her şeyin açıklığa kavuşmasını ummuştum. Bu kadar hızlı olacağını bilemezdim. Dönülmez noktadaydım. Artık bu kıza âşık olmamam imkânsızdı.

Dikkatimi sahnede tuttum ama göz ucuyla şairin mikrofonun önünde hazırlanmasını izleyen Lake'i gözetlemeden duramadım. Adam mikrofona yaklaştığında tekrar nefesini tuttu.

"Bu şiirin adı *Çok Uzun Bir Şiir*," dedi şair. Lake güldü ve oturduğu yerde öne eğildi.

Bu şiir çok uzun
O kadar uzun ki, odaklanma aralığınızın
Sınırları zorlanabilir
Ama sorun yok
Şiirle ilgili bu kadar özel olan budur
Şiir zaman alır
Bir zamanda yaşıyoruz
Buna kültürümüz deyin ya da toplum
Bana fark etmez çünkü hiçbiri uyaklı değil
İnsanların çoğunun dinlemek istemediği bir zaman
Boğazlarımız bekliyor yanmayı bekleyen kibritler gibi
Konuşabileceğimiz ana kadar bekliyor
Dinlemeye sabrımız yok
Ama bu şiir uzun
O kadar uzun ki bu şiir süresince
Bir sürü başka harika şey yapabilirdiniz
Babanızı arayabilirdiniz
Babanızı arayın
Bir kart yazıyor olabilirdiniz
Kart yazın
En son ne zaman kart yazdınız?
Dışarıda olabilirdiniz
Büyük ihtimalle gün doğumuna çok uzak değil
Ya da gün batımına
Güneşin yükselmesini izle
Belki de kendi şiirinizi yazabilirdiniz
Daha iyi bir şiir
Bir melodi çalabilir ya da bir şarkı söyleyebilirdiniz
Komşunuzla tanışabilir
Ve adlarını ezberleyebilirdiniz

Komşunuzun adını ezberleyin
Bir resim çizebilirdiniz (ya da hiç değilse bir resmi boyayabilirdiniz)
Bir kitaba başlayabilirdiniz
Ya da bir duayı bitirebilirdiniz
Tanrı'yla konuşabilirdiniz
Dua et
En son ne zaman dua ettiniz?
Gerçekten?
Bu uzun bir şiir
O kadar uzun ki
Onunla çoktan bir dakika geçirdiniz
En son ne zaman bir dostunuza bir dakikalığına sarıldınız?
Ya da onları sevdiğinizi söylediniz?
Arkadaşlarına onları sevdiğini söyle
...hayır, ciddiyim
Söyle onlara
Seni seviyorum deyin
Hayatımı yaşanmaya değer kılıyorsun deyin
Çünkü arkadaşlar böyle yapar
Yapabileceğiniz bütün muhteşem şeyler içinde
Bu çok ama çok uzun şiir süresinde
Bağlanabilirdiniz
Belki de bağlanıyorsunuz
Belki de bağlanıyoruz
Ben inanıyorum ki önemli olan şeyler
Hayatın genel planı içinde
Tanrı ve insanlar
Ve şayet insanlar Tanrı'nın suretinde yaratıldılarsa

O halde insanlarla geçen zaman
Asla boşa gitmez
Ve bu çok uzun şiirde
Bir şiirin şiirlerin yaptığı şeyi yapmasına izin vermeye
çalışıyorum:
İşleri basitleştirmek
Şiirlere ihtiyacımız yok
İşleri daha da karıştırmak için
O işi birbirimiz için yapıyoruz
Şiirlere ihtiyacımız var bize hatırlatmaları için
Gerçekten önemli olan şeyleri
Zaman ayırmak için
Uzun bir zaman
Yaşamaya
Başkasının hatrı için tek bir anlığına
Ya da pek çok an
Çünkü ihtiyacımız var birbirimize
Kırılmış birinin ellerini tutabilmek için
Tek yapmanız gereken biriyle tanışmak
Ellerini sıkmak
Gözlerine bakmak
Onlar sizsiniz
Hepimiz arızalıyız birlikte
Ama varlığımızın bu çatlamış parçaları
Bir karmaşa olmak zorunda değil
Yalnızca bazen dilimizi tutacak kadar
Önemsememiz gerek
Oturup çok uzun bir şiiri dinlemek için
Bir hayatın öyküsünü
Bir dostun neşesini ve bir dostun matemini

Tutmak ve tutulmak
Ve sessiz olmak
Yani *dua et*
Bir kart yaz
Ailenizi arayın ve onları affedin ve sonra
Teşekkür edin
Televizyonu kapatın
Yapabildiğiniz kadar güzel sanat eserleri yaratın
Mümkün olduğunca paylaşın
Özellikle de parayı
Birilerine bir keresinde duyduğunuz çok uzun bir şiiri okuyun
Ve sonrasında sizi onlara nasıl getirdiğini

Şair mikrofondan uzaklaştığı sırada Lake gözlerinden bir damla yaşı daha sildi. Kalabalıkla beraber alkışlamaya başladı, atmosfere kapılıp gitmişti. Sonunda bana yaslanıp tekrar gevşediğinde elini tuttum. Neredeyse iki saattir buradaydık ve yaşadığı haftayı düşününce yorulduğundan emindim. Cuma günü iş olduğu için hiçbir zaman bütün performansları görmek için kalmazdım hem.

Onu masadan kaldırmak için ayağa kalkmaya yeltendiğimde sunucu, şairler için son kez duyuru yaptı. Lake bana döndü, düşünceleri yüzünden okunuyordu.

"Will beni buraya getirip performans sergilememen doğru değil. Lütfen bir tane şiir oku? Lütfen, lütfen, lütfen?"

Bu gece şiir okumaya hiç niyetim yoktu. Hem de hiç. Ama Tanrım, o bakışı. Cidden bana bunu yaptıracaktı, çoktan anlamıştım. O gözlere hayır dememin imkânı

yoktu. Başımı koltuğun arkasına yaslayıp güldüm. "Beni öldürüyorsun Lake. Söylediğim gibi, yeni bir şiirim yok."

"Öyleyse eski bir şiirini oku," diye önerdi. "Yoksa tüm bu insanlar seni heyecanlandırıyor mu?"

Ne kadar sık sahneye çıktığımdan ya da bunun bana ne kadar doğal geldiğinden haberi bile yoktu. Neredeyse nefes almak kadar kolaydı. Beş yıl önce, bunu ilk yaptığım andan beri sahneye çıkmak gerilmeme sebep olmamıştı.

Yani, o ana kadar.

Ona doğru eğildim ve doğruca gözlerinin içine baktım. "Hepsi değil. Sadece *biri*."

O anda yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki yapmak çok kolay olurdu. Birkaç santim daha ve onu öpebilirdim. Lake'in gülümsemesi soldu ve gözleri tekrar dudaklarıma inerken dudağını ısırdı. Onu öpmemi, en az benim istediğim kadar istediğini görebiliyordum. Midemi işgal eden, bana yabancı gerginlik şimdi ikiye katlanmıştı ve kontrolümü hızla kaybediyordum. Ona yaklaşmaya başladığım anda ellerini çenesinin altında birleştirdi ve isteğini sonlandırdı.

"Beni yalvartma."

Bir an için sahneye çıkmamı istediğini unutmuştum. Geri çekilip güldüm. "Zaten yalvarıyorsun!"

Lake ellerini çenesinden çekmedi. Bana yüzünde gördüğüm en sevimli ifadeyle bakıyordu. Bu şimdiden asla hayır diyemeyeceğimi anladığım bir ifadeydi. "Pekâlâ, pekâlâ," dedim pes ederek. "Ama seni uyarıyorum, bunu sen istedin."

Cüzdanımı cebimden çıkarıp biraz para aldım ve havaya kaldırdım. "Varım!"

Sunucu onay verdiğinde masadan kalkıp sahneye yürüdüm. Hiç hazırlıklı değildim. Sahneye çıkmamı isteyebileceği neden aklıma gelmemişti ki? Yeni bir şeyler yazmış olmam gerekirdi. Öğretmenlikle alakalı kurtarıcı şiirimi okuyacaktım. Kolay olacaktı. Hem ona mesleğimden bahsetmemiştim; bu eğlenceli bir yol olabilirdi.

Sahneye ulaştığımda mikrofonu ayarladım ve izleyicilere baktım. Göz göze geldiğimizde, Lake dirseklerini masaya dayayıp çenesini ellerine yasladı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Cilveli bir havayla el salladı. Bana bakışı kalbimi suçlulukla dolduruyordu. O anda bana, benim ona baktığım gibi bakıyordu.

Umut dolu.

O bakış, bu fırsatı mesleğimle ilgili bir şiirle heba etmemem gerektiğini anlamamı sağladı. Bu her şeyi açığa vurmam için bir şanstı... Performansımı gerçekten nasıl biri olduğumu anlamasını sağlamak için kullanmam için bir şans. Eğer bana karşı benim onun için hissettiklerimin yarısını bile hissediyorduysa, nasıl bir işe bulaştığını bilmeye hakkı vardı.

"Bu geceki eserinin adı ne Will?"

Sahnede durduğum yerden onun gözlerinin içine bakmayı bırakmadan "*Ölüm*," diye yanıtladım.

Sunucu sahneden indi. Derin bir nefes aldım ve onunla bir gelecek potansiyelimi yıkma ihtimali taşıyan sözcükleri söylemeye hazırlandım.

Ölüm. Hayatta kaçınılmaz olan tek şey.
İnsanlar ölüm hakkında *konuşmaktan* hoşlanmaz
çünkü bu onları *üzer*.

Kendilerinin ***olmadığı*** bir hayatın nasıl devam edeceğini
düşünmek istemezler
sevdikleri insanların **hepsi** kısa süreliğine yas tutar
ama *nefes alınaya* devam ederler.
Kendileri ***olmadan*** hayatın nasıl devam edeceğini
düşünmek istemezler
Çocukları büyüyecek
Evlenecek
Yaşlanacak...
Kendileri ***olmadan*** hayatın nasıl devam edeceğini
düşünmek istemezler
Maddi eşyaları *satılacak*
Tıbbi dosyalarına '*Dosya kapandı*' mührü basılacak
İsimleri onları tanıyan herkes için bir *anı* olarak kalır
Kendileri ***olmadan*** hayatın nasıl devam edeceğini ***düşünmek***
istemezler, o yüzden ölümü olduğu gibi kabullenmek
yerine bu konudan ***tamamen kaçınırlar***,
Bir şekilde kendilerini ıskalaması için
dua eder ve bunu ***umut ederler***
Ölümün onları unutup
bir sonraki kişiye geçmesini isterler
Hayır, kendileri ***olmadan*** hayatın nasıl devam edeceğini
düşünmek ***istemediler***.
Ama ölüm onları
unutmadı.
Aksine, ***TIR*** kılığına giren
ve *sis* bulutunun arkasına ***saklanan***
ölümle ***kafa kafaya*** çarpıştılar
Hayır.

Ölüm ***onları unutmadı***.
Keşke hazırlıklı olsalardı, ***kaçınılmazı kabul edip planlarını***
yapsalardı, söz konusu olanın sadece ***kendi*** hayatları
olmadığını anlasalardı.
On dokuz yaşındayken yasalara göre bir yetişkin olarak
kabul ediliyor olabilirdim, ama kendimi ***alt tarafı***
on dokuz yaşında hissediyordum.
Yedi yaşındaki bir çocuğun ***tüm*** hayatının
Sorumluluğunu üzerime aldığımda
Hazırlıksız yakalanmış
ve *şaşırmıştım*.
Ölüm. Hayatta kaçınılmaz olan tek şey.

Başladığım andakinden bile daha gergin hissederek mikrofondan bir adım uzaklaştım. Her şeyi açığa vurmuştum. Bir dakika süren bir şiir formuna sıkıştırılmış halde bütün hayatımı.

Ben sahneden inip masamıza doğru yürürken Lake elinin tersiyle gözlerini siliyordu. Aklından ne geçtiğinden emin olamıyordum, o yüzden kelimelerimi sindirmesine izin vermek için ağır ağır yürüdüm.

Yanına oturduğumda üzgün görünüyordu. Havayı dağıtmaya çalışarak ona gülümsedim. "Seni uyarmıştım," dedim uzanıp içkimi alırken. Cevap vermedi. Bu aşamada ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunun belki de hayat hikâyemi anlatmanın en iyi yolu olmadığını düşündüğümde huzursuz hissetmeye başladım. Sanırım bir şekilde onu da spot ışıklarının altına koyuvermiştim. Benim için ne kadar

üzüldüğünü söyleme zorunluluğu hissetmediğini umdum. Bana acınması en nefret ettiğim şeydi.

Seçtiğim şiirden pişman olmaya başlamıştım ki Lake uzanıp elimi tuttu. Dokunuşu çok hafifti-sanki konuşmaya ihtiyaç duymadan bana ne hissettiğini anlatır gibiydi. Bardağımı masaya bırakıp onunla yüz yüze gelmek için döndüm. Gözlerine baktığımda gördüğüm şey kesinlikle acıma değildi.

Bakışlarında hâlâ umut vardı.

Bu kız az önce ona hayatımla ilgili söylemeye korktuğum her şeyi öğrenmişti. Ailemin ölümü, onlara duyduğum öfke, taşımak zorunda olduğum sorumluluklar, Caulder'ın sahip olduğu tek aile olmam yine de bana yaşlı gözlerinde umutla bakıyordu. Uzanıp bir damlayı sildim, sonra başparmağımı nazikçe yanağındaki ıslak hatta gezdirdim. Elini benimkinin üzerine koyarak dudaklarına doğru çekti. Gözlerini gözlerimden ayırmadan dudaklarını avucumun ortasına bastırdı. Yüreğim ağzımdaydı. Tek bir basit hareketle hissettiği bütün duyguları ve düşüncelerini yansıtmayı başarmıştı.

Aniden nerede olduğumuzu ve kimin bizi izliyor olabileceğini umursamayı bıraktım. Onu öpmek zorundaydım. Zorundaydım!

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve vicdanımın bana beklememi haykıran kısmını duymazdan gelerek ona doğru eğildim. Davetkâr bir tavırla gözlerini kapattı Lake. Tereddüt ettiysem de nefesini dudaklarımda hissettiğimde kendimi tutamadım. Aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı hafifçe onun alt dudağına bastırdım. Göründüğünden bile daha yumuşaktı. Bir şekilde arka plandaki

gürültü tamamen kaybolmuştu. Tek duyabildiğim bütün bedenim boyunca atan kendi kalbimin sesiydi. Dudaklarımı yavaşça üst dudağına sürdüm ama ağzını açmaya başladığını hissettiğim anda gönülsüzce geri çekildim. Onu doğru düzgün öpmeyi çok istiyordum ama hâlâ toplum içinde olduğumuzun ve en azından iki öğrencimin burada olduğunun az çok farkındaydım. Daha iyi bir öpücüğü sonraya saklamaya karar verdim. Onu şimdi öpersem durmak istemeyeceğimi biliyordum çünkü.

Bütün otokontrolümü toplayarak "Sabırlı ol," diye fısıldadım. Başparmağımla onun yanağını okşadığımda anlayışla gülümsedi. Yüzünü ellerimin arasında tutmaya devam ederek tekrar gözlerimi kapattım ve yanağını öptüm. Ellerimi yüzünden çektim ve nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalışarak kollarından aşağı kaydırdığımda derin bir nefes aldı. Ondan uzaklaşmayı başaramadığımdan alnımı onunkine yaslayıp gözlerimi açtım. O anda tam da benim hissettiğim şeyi hissettiğini biliyordum. Gözlerinde görebiliyordum bunu.

"Vay canına," dedi nefesini bırakarak.

"Evet. Vay canına."

Birkaç saniye daha göz göze kaldık. Sunucu ikinci tura geçmeye hak kazananları açıklamaya başladığında kendime geldim. Onu kucağıma çekip çıldırmışım gibi öpmeye başlamadan burada daha fazla oturamazdım. Bundan kaçınmanın en iyi yolunun kalkıp gitmek olacağına karar verdim.

"Haydi gidelim," diye fısıldadım. Masadan kalkarken elini tuttum ve onu çıkışa doğru götürdüm.

"Kalmak istemiyor musun?" diye sordu dışarı çıktığımızda.

"Lake, günlerdir taşınmakla ve koli boşlatmakla meşguldün. Uyumaya ihtiyacın var."

Bunu dediğim anda esnedi. "Uyku kulağa güzel geliyor."

Arabaya ulaştığımızda kapıyı onun için açtım. Ama binmeden önce kollarımı dolayıp onu kendime doğru çektim. O kadar hızlı olmuştu ki, yapmadan önce düşünmemiştim bile. Neden Lake'in üzerimde böyle bir etkisi vardı? Onunlayken aklım uçup gidiyordu sanki.

Her şey tuhaflaşmadan onu bırakmam gerektiğini bilsem de yapamadım. Lake de bana sarıldı ve başını göğsüme yaslayıp iç çekti. Birkaç dakika boyunca konuşmadan ve kıpırdamadan öylece durduk. Bir kez bile öpüşmedik, ellerim tenine değmedi, aramızda tek kelime bile geçmedi... Ama her nasılsa birisiyle paylaştığım en samimi andı.

Bütün ömrüm boyunca.

Onu bırakmak istemiyordum ama başımı kaldırıp Gavin'la Eddie'nin kulüpten çıktığını gördüğüm anda geri çekildim ve arabaya binmesini işaret ettim. Eddie'yi onunla tanıştırmanın zamanı değildi.

Otoparktan çıkarken Lake başını cama yasladı ve iç çekti.

"Will? Bunun için teşekkür ederim."

Uzanıp elini tuttum. Yapmak istediğim tek şey *ona* teşekkür etmekti ama bir karşılık vermedim. Bu geceyle ilgili pek çok şey ummuştum ama Lake beklentilerimi fazlasıyla aşmıştı. Tükenmişti. Uyuyakalmak üzere olduğunu görebiliyordum. Gözlerini kapattı, ben de sessiz kalıp uyumasına izin verdim.

Araba yollarına girdiğimizde uyanmasını beklemiş-

tim ama uyanmadı. Kontağı kapatıp onu uyandırmak için uzandım ama yüz hatlarındaki huzur beni durdurdu. Onun uyumasını seyrederek bütün hislerimi anlamaya çalıştım. Birini sadece birkaç gündür tanırken benim için önemliymiş gibi hissetmem nasıl mümkün olabilirdi?

Vaughn'ı sevmiştim ama ne yalan söyleyeyim, onunla hiç bu şekilde uyuşmamıştık. Bu tür duygusal bir seviyede, en azından. Hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum... Eh, *asla*. Bu yeniydi. Ve korkutucu. Heyecan verici. Sinirlerimi harap ediyordu. Ama sakinleştiriciydi. Bugüne dek deneyimlediğim her duygunun birbirine dolaşıp onu tutmaya ve asla bırakmamaya yönelik yoğun bir dürtüye dönüşmüş haliydi.

Lake'e doğru eğilip dudaklarımı alnına bastırdım. Uyanmadı. "Bunun için teşekkürler," diye fısıldadım.

Arabadan inip kapısını açtığımda uyandı. İnmesine yardım ettim. El ele kapıya yürüdüğümüz sırada ikimiz de sessiz kaldık. O içeri girmeden önce onu tekrar kendime çektim. Başını göğsüme yasladı ve kulübün dışındaki sarılışımızı devam ettirdik. Bu ona da bana geldiği kadar doğal geliyor mu diye merak etmeden edemedim.

"Düşünsene, üç günlüğüne gitmiş olacaksın. Bu seni tanıdığım süreyle aynı."

Güldüm ve ona daha sıkı sarıldım. "Bu hayatımın en uzun üç günü olacak." Belki de gerçekten öyle olacağını fark ettiğimizden, sarılmaya devam ettik.

Lake'in birinin bizi izliyor olmasından endişe ediyormuş gibi pencereye baktığını fark ettim. Her ne kadar onu öpmeye yönelik dindirilemez bir arzu hissetsem de yanağına minik bir öpücük kondurmakla yetindim. Onu bıra-

kıp ağır ağır arabama doğru yürüdüm. Parmakları benimkilerden ayrıldığında kolu yanına düştü. Gülümsemesi onu doğru düzgün öpmediğim için pişman olmama sebep oldu. Arabaya bindiğim anda bu durumu düzeltmezsem bu gece uyumamın imkânsız olacağı sonucuna vardım.

Camı indirdim. "Lake, eve dönüş yolculuğum çok uzun sürecek. Son bir taneye ne dersin?"

Güldü. Arabaya doğru geldi ve camdan içeri eğildi. Başının arkasını tutup onu kendime çektim. Dudaklarımız buluştuğu anda hiçbir şansım kalmamıştı. Dudakları aralandı. İlk başta yavaş ve tatlı bir öpücüktü. Camdan uzanıp elini saçlarımdan geçirdi ve beni kendine çekti. Beni delirtiyordu. Dudaklarımın hareketleri hızlandı ve bir an için hafta sonu gezimi iptal etmeyi düşündüm. Artık tadının neye benzediğini bildiğime göre, onsuz üç gün dayanamayacağımı anlamıştım. Dudakları tam da hayal ettiğim gibiydiler. Aramızda bir kapı olması işkence gibiydi. Onu camdan içeri, kucağıma çekmek istiyordum.

İkimiz ya onun arabaya, yanıma gelmesi ya da durmamız gerektiğini anladığımız noktaya kadar öpüştük. Aynı anda yavaşladık ve sonunda durduk ama ikimiz de geri çekilmedik.

"Lanet olsun," diye fısıldadım dudaklarına. "Her defasında daha da güzel oluyor."

Lake gülümsedi ve başıyla onayladı. "Üç gün sonra görüşürüz. Eve dönerken dikkatli sür." Dudaklarını tekrar benimkilere bastırdı, sonra çekildi.

Gönülsüzce arabayı onların araba yolundan bizimkine sürdüm. Her şeyden çok üç günlüğüne şehir dışına çıkmak üzere olmamayı dilerdim. Ben arabadan inerken Lake

de araba yolu boyunca yürüyordu. Kapıya yaklaştığı sırada saçlarını toplayıp topuz yapmasını ve lastikle tutturmasını izledim. Bu model saç ona yakışıyordu. Açıkken de çok güzeldi. Manzaranın keyfini çıkardığım sırada bu gece ne kadar güzel göründüğünü hiç söylemediğimin farkına vardım.

"Lake!" diye bağırdım. Bana doğru döndü. Yolun karşısına, yanına koştum. "Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var." Kollarımı ona dolayıp cümlenin devamını saçlarına fısıldadım. "Bu gece çok güzelsin." Başının tepesini öpüp onu bıraktım ve eve yöneldim. Kapıya ulaştığımda dönüp baktım; hâlâ aynı yerde durmuş, beni izliyordu. Ona gülümsedim ve içeri girdim. Anında pencereye yöneldim. Perdeyi açtığımda bir yay çizerek eve doğru döndüğünü ve neredeyse sekerek içeri girdiğini gördüm.

"Neye bakıyorsun öyle?" diye sordu Maya.

Sesi beni irkiltti. Perdeyi serçe çektim ve ona döndüm. "Hiç." Ceketimi çıkarıp topuklarına basarak ayakkabılarımı çıkardım. "Teşekkürler Maya. Gelecek perşembe ona yine bakar mısın?"

Maya ayaklandı ve kapıya yöneldi. "Hep bakmıyor muyum? Ama o tuhaf olana bir daha bakmam." Kapıyı arkasından kapattı. Kendimi kanepeye bırakıp iç çektim. Bu açık ara çıktığım en iyi randevu olmuştu. İçimde gittikçe daha da iyi olacaklarına dair bir his vardı.

6

Balayı

Lake o buluşmadan sonra ikimizin de ne kadar mutlu olduğunu hatırlayarak gülümsedi. "Ömrümde hiç öyle bir gece yaşamamıştım," dedi. "Baştan sona her şey mükemmeldi. Sandviç bile."

"Ne iş yaptığımdan bahsetmeyi unutmam dışında her şey."

Lake surat astı. "Evet. O kısım berbattı."

Güldüm. "Berbat kelimesi o koridorda hissettiğim şeyi anlatmakta yetersiz kalıyor. Ama atlattık. Çok zordu ama işte buradayız."

"Dur," dedi parmağını dudaklarıma koyarak. "Atlamak yok. Kaldığın yerden devam et. O gün beni koridorda gördüğünde ne düşündün bilmek istiyorum. Tanrım, bana o kadar kızmıştın ki."

"Sana kızmak mı? Lake sana kızdığımı mı düşündün?"

Omuz silkti.

"Hayır, hayatım. Kesinlikle sana kızmamıştım."

Hay böyle işe

Üç günlük hafta sonu tatilim. O tatil hakkında bütün ömrümün en uzun, en hain üç günü olduğu dışında ne söyleyebilirim? Bütün bu süre boyunca aklım hep Lake'teydi. Gelmeden önce numarasını almadığım için kendimi tekmelemek istiyordum; en azından mesajlaşırdık. Anlaşılan büyükbabam dikkatimin çok dağınık olduğunu fark etmişti. Önceki gece, yola çıkmamızdan önce beni kenara çekip, "Eee, kim bu kız?" diye sormuştu.

Elbette anlamazdan gelip biriyle tanıştığımı inkâr etmiştim. Bu kızla yalnızca bir randevuya çıktığımızı ve çoktan aklımı kaybettiğimi bilse ne düşünürdü? Büyükbabam inkârım karşısında güldü ve omzumu sıvazladı. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Genellikle pazartesi sabahlarından nefret ederdim ama o seferki farklıydı. Büyük ihtimalle bugün iş çıkışı onu göreceğimi bildiğim içindi. Notu cipinin sileceğinin altına sıkıştırıp sokağın karşısındaki arabama döndüm. Kapı kolunu kavradığım an hareketimi sorgulamaya başladım. Fazla cüretkâr davranıyordum. Kim tek bir randevudan sonra *'Seni görmek için sabırsızlanıyorum,'* diye not bırakırdı ki? İstediğim son şey onu korkutup kaçırmaktı. Tekrar cipinin yanına gittim ve notu sileceğin altından aldım.

"Bırak onu."

Etrafımda döndüm ve Julia elinde bir kahve kupasıyla eşikte duruyordu. Ne diyeceğimi bilemeden önce nota, sonra tekrar cipe ve sonra tekrar Julia'ya baktım.

"Onu bırakmalısın," dedi elimdeki notu işaret ederek. "Hoşuna gidecektir." Gülümsedi ve beni utançtan mah-

volmuş bir halde araba yolunda bırakarak içeri girdi. Notu tekrar sileceğin altına sıkıştırdım ve Julia'nın haklı çıkmasını umarak sokağın karşısına geçtim.

★★★

"Geleceğini sana geçen hafta haber verdim," dedi Bayan Alex, savunmacı bir tonda.

"Hayır, arayıp geleceğini haber verdiğini söylediniz. Bugün geleceğini söylemediniz."

Bilgisayarına dönüp bir şeyler yazmaya başladı. "Eh, şimdi söyledim. Dördüncü dersini denetlemek üzere saat on birde burada olacak." Uzanıp yazıcıdan yeni basılmış bir form aldı. "Ve gelecek dersinde yeni bir öğrenci olacak. Kaydını daha bu sabah yaptım. Bilgileri burada." Formu bana verip gülümsedi. Gözlerimi devirdim ve aniden günün geri kalanıyla ilgili korkuya kapılarak kâğıdı çantama tıktım.

Zaten beş dakika geç kaldığım için alelacele üçüncü dersimin sınıfına doğru yürüdüm. Saatime bakıp homurdandım. Saat on birde denetim mi? Sadece bir saat kalmıştı. Bugünkü dersler için ünite sınavları planlamıştım. Konu anlatımına hazır değildim, hele de fakülte danışmanımın önünde. Bu derste oturup bir son dakika çözümü bulmam gerekecekti.

Tanrım, bugün daha kötüye gidebilir miydi?

Köşeyi döndüm D Sınıfı'na doğru ilerledim ve gözlerim ona değer değmez günüm yüzde yüz oranında iyileşiverdi.

"Lake?"

Eli saçlarındaydı, yine topuz yapıyordu. Döndü ve beni gördüğünde gözleri büyüdü. Dudaklarının arasında tuttuğu kâğıdı aldı ve gülümsedi, sonra da kollarını boynuma doladı.

"Will! Burada ne arıyorsun?"

Ben de ona sarıldım ama az önce gördüğüm kâğıtla bütün bedenim katılaşmış, sabit bir beton bloğuna çevirmişti sanki.

Elindeki bir programdı.

Birden nefesim kesildi.

Bir *ders* programıydı.

Bu hiç iyi değildi.

Bayan Alex kaydolan yeni bir öğrenciyle ilgili bir şeyler demişti.

Kahretsin.

Hay böyle işe...

Anında paniklemeye başladım. Biri bizi görmeden önce bileklerini tutup kollarını boynumdan çözdüm. *Lütfen yanılıyor olayım. Lütfen.*

"Lake," dedim başımı sallayıp bütün bunlara mana vermeye çalışarak. "Nereden... Burada ne arıyorsun?"

Sıkıntıyla içini çekti ve programı göğsüme yapıştırdı. "Bu aptal seçmeli dersin yerini bulmaya çalışıyorum ama kayboldum," diye yakındı. "Bana yardım et!"

Kahretsin. Ne halt yedim ben?

Kendime düşünecek -*nefes alacak*alan bırakmaya çabalayarak duvara doğru bir adım geriledim.

"Lake, hayır..."dedim. Programa bir kez bile bakmadan ona geri verdim. Bakmama gerek yoktu. 'Aptal seçmeli dersi'nin yerini gayet iyi biliyordum. Anlaşılan ona bakar-

ken mantıklı düşünemiyordum. Arkamı dönüp ellerimi başımın arkasına koydum.

O *öğrenci* miydi?

Ben onun *hocası* mıydım?

Kahretsin.

Gözlerimi kapatıp geçen haftayı düşündüm. Kimlere anlatmıştım? Bizi beraber gören kim vardı? Gavin. *Kahretsin.* Club N9NE'da başka kimlerin olabileceğini bilmem mümkün değildi. Ve Lake! Saniyeler içinde her şeyi çözecekti. Ya bunu ondan saklamaya çalıştığımı düşünürse? Doğruca müdüre gidip kariyerimi bitirebilirdi.

Bu düşünce aklımdan geçerken Lake sırt çantasını aldı ve hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Uzanıp onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun?" Çok kızdığı belliydi. Niyetinin beni şikâyet etmek olmadığını umuyordum.

Gözlerini devirip iç çekti. "Anlıyorum Will," dedi. "Anlıyorum. Kız arkadaşın bizi görmeden başından gideceğim." Kolunu çekip kurtardı ve başını diğer tarafa çevirdi.

"Kız arkadaş mı? Hayır Lake. Anladığını sanmıyorum." Olan biteni sindirsin diye bekledim. Doğrudan söyleyebilirdim ama yapamadım. Deneseydim bile yüksek sesle söyleyebileceğimi sanmıyorum.

Yanımıza yaklaşan ayak sesleri dikkatini benden uzaklaştırdı. Javier aniden köşeyi döndü ve beni koridorda görünce durdu.

"Ah, geç kaldığımı sanıyordum."

Lake şimdiye kadar çözememişse bile, artık az kalmıştı.

"Geciktin Javier," diye yanıtladım. Sınıfımın kapısını açıp elimi sallayarak içeri girmesini işaret ettim. "Javi birkaç dakika sonra içeride olacağım. Sınıfa sınavdan önce her

şeyi gözden geçirmeleri için beş dakikaları olduğunu söyle." Kapıyı yavaşça çektim ve gözlerimi yere diktim. Ona bakamazdım. Kalbimin Lake'in hissetmek üzere olduğu şeyleri kaldırabileceğini sanmıyordum. Şaşkınlık dolu, hafif bir nefes almasından önce kısa bir sessizlik oldu. Gözlerimi kaldırıp onunkilere baktım. Yüzünde gördüğüm hayal kırıklığı kalbimi parçaladı. Şimdi anlamıştı.

"Will," diye fısıldadı, can yakan bir sesle. "Lütfen bana-"

Sesi kısıktı. Başını hafifçe yana yatırdı ve yavaşça sağa sola sallamaya başladı. Kızgın değildi. *Kırılmıştı.* O anda böyle hissetmesindense kızgın olmasını yeğlerdim. Tavana doğru baktım ve duvarı yumruklamamaya çalışarak yüzümü ovuşturdum. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Neden ne iş yaptığım onunla paylaştığım ilk bilgi olmamıştı ki? Bu olasılığı neden gözden kaçırmıştım? Umutsuzca dolanıp duruyordum. Önüme dolaplar çıktığında içimden kendime küfrederek başımı onlara vurdum. Bu sefer işi gerçekten batırmıştım. İkimiz için de. Ellerimin iki yanıma düşmesine izin verdim ve onunla yüzleşmek üzere gönülsüzce arkamı döndüm.

"Bunu nasıl anlamadım? Hâlâ lisede misin?"

Lake arkasındaki duvara doğru geriledi ve destek almak için oraya yaslandı. "Ben mi?" dedi savunmaya geçerek. "Öğretmen olduğun gerçeğinden neden hiç bahsetmedin? Nasıl öğretmen olabiliyorsun ki? Sadece yirmi bir yaşındasın."

Cevaplamam gereken çok sorusu olacağını fark ettim. Öğretmenlik yapmam pek de normal değildi. Onun kafa karışıklığını anlayabiliyordum. Ama bunu burada konuşamazdık. Şimdi olmazdı.

"Layken dinle." Ona Lake demediğimi adı ağzımdan çıktıktan sonra fark ettim. Şu aşamada iyi olmuştu sanırım. "Gördüğüm kadarıyla aramızda büyük bir yanlış anlaşılma olmuş." Cümlemi bitirdiğimde gözlerimi ondan kaçırdım. Gözlerine baktığımda üzerime boğucu bir suçluluk hissi çöküyordu, o yüzden de bakmadım. "Bu konuda konuşmalıyız, ama şu an kesinlikle doğru zaman değil."

"Katılıyorum," diye fısıldadı. Sesi ağlamamaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu. Onun ağlamasına dayanamazdım.

Sınıfımın kapısı açıldı ve Eddie doğruca Lake'e bakarak dışarı çıktı. "Layken, ben de seni aramaya geliyordum," dedi. "Sana yer ayırdım." Neler olduğunu anladığına dair bir belirti göstermeden, önce bana, sonra tekrar Lake'e baktı. *İyi.* Sadece Gavin'le uğraşmam gerekecekti. "Ah, özür dilerim Bay Cooper. Dışarıda olduğunuzu bilmiyordum."

Sırtımı dikleştirip sınıf kapısına doğru yürüdüm. "Sorun değil, Eddie. Layken'ın programına göz atıyordum." Kapıyı biraz daha açıp Lake'le Eddie'nin içeri girmesini bekledim. Neyse ki sınav günüydü. Şu anda ders anlatmamın imkânı yoktu.

"O güzel kim?" diye sordu Javier, Lake yerine otururken.

"Kapa çeneni Javi!" diye parlayıverdim. O anda kesinlikle çokbilmiş yorumlarıyla uğraşacak havada değildim. Uzanıp sınav kâğıdı destesini aldım.

"Sakin olun, Bay Cooper. Ona iltifat ediyordum." Arkasına yaslanıp Lake'i ağır ağır, tepeden tırnağa süzdü. Kan tepeme sıçramıştı. "Güzel kız! Ona bir bakın!"

Kapıyı gösterdim. "Javi, çık dışarı!"

Dikkatini tekrar bana verdi. "Bay Cooper! Tanrım! Neden bu kadar sinirlisiniz? Söylediğim gibi, ben sadece ona..."

"*Söylediğim* gibi, çık dışarı! Benim dersimde kadınlara saygısızlık etmeyeceksin!"

Kapı Javi'nin arkasından kapandığı anda davranış şeklimden dolayı utandım. Daha önce sınıfta kendimi kaybettiğim olmamıştı. Tekrar öğrencilere baktığımda, herkesin tepkisini görmeyi bekleyerek Lake'i izlediğini gördüm. Gavin hariç. Bakışlarıyla beni öldürmeye çalışır gibiydi. Konuşacak çok şeyimiz olduğunun farkında olduğumu anlasın diye hafifçe başımı salladım. Şimdilik elimdeki işe dönmem gerekiyordu.

"Sınıf, aramızda yeni bir öğrenci var. Layken Cohen," dedim. Az önce yaşananları bir an önce unutturmak istiyordum. "Göz gezdirme süreniz bitti. Notlarınızı kaldırın."

"Onun kendisini tanıtmasına izin vermeyecek misiniz?" diye sordu Eddie.

"Bunu başka zamana bırakalım," dedim, kâğıtları havaya kaldırarak. "Şimdi sınav zamanı."

Sınav kâğıtlarını dağıtmaya başladım. Gavin'ın sırasına geldiğimde bana sorgulayıcı bir bakış attı. Her şeyi o zaman açıklayacağımı bilsin diye "Öğle yemeği," diye fısıldadım. Başıyla onayladı ve sonunda göz temasını koparak sınav kâğıdını aldı.

Biri hariç bütün kâğıtları dağıttıktan sonra gönülsüzce onun sırasına doğru yürüdüm. "Lake," diye lafa girdim. Çabucak boğazımı temizleyerek kendimi düzelttim. "Layken, çalışmak istediğin başka bir şey varsa çalışabilirsin. Bu sınıf işlenen bir bölüm üzerine sınava girecek."

Oturduğu yerde dikleşti ve ellerine baktı. "Sınava girmeyi tercih ederim," dedi kısık sesle. Kâğıdı sırasına bırakıp kendi masama döndüm.

Dersin geri kalanını ilk iki sınıfın sınav kâğıtlarını değerlendirerek geçirdim. Arada bir kendimi Lake'e doğru kaçamak bakışlar atarken yakalıyordum. Gözümü dikip bakmamak için epey çaba harcıyordum. Durmadan cevaplarını silip tekrar yazıyordu. Neden sınava girmeyi tercih ettiğini anlamıyordum; bu konular işlenirken burada değildi.

Gavin yine ters ters bana bakıyordu; gözlerimi kaçırıp saatime bakmıştım ki zil çaldı. Herkes hızla toplanıp kâğıdını masama bıraktı.

"Hey, öğle yemeğini değiştirebildin mi?" diye sordu Eddie, Lake'e. Lake'in ders programından bahsetmelerini izledim ve gizliden gizliye şimdiden bir arkadaş bulmuş olmasına sevindim. O arkadaşın Eddie olması kısmından pek emin değildim ama. Eddie'yle bir sorunum yoktu. Sorun Gavin'ın çok fazla şey bilmesiydi ve Eddie'ye anlatıp anlatmayacağından emin olamıyordum. Anlatmamasını umdum. Eddie, Lake'ten uzaklaşmaya başladığı anda tekrar masama baktım. Lake sınıftan çıkmak yerine doğruca masama geldi. Başımı kaldırıp ona baktığımda çantasından bir şeyler çıkardı. Eliyle birkaç tane nane şekeri alıp masama bıraktı.

"Altoids," dedi. "Sadece tahmin yürütüyorum ama Altoids'in akşamdan kalmalığa çok iyi geldiğini duymuştum." Şekerleri bana doğru itti ve yürüyüp gitti.

Gözlerimi nane şekerlerine diktim. Akşamdan kalma olduğum varsayımı karşısında gerilmiştim. Duygularımı

saklamak konusunda sandığım kadar iyi değildim demek ki. Kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım. Öfkemi kontrol edemediğim için, Lake'le durumumuzda kafamı kullanmadığım için, artık yüzleşmem gereken koca bir ikilem olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım. Lake masama gelip kâğıdını yığının tepesine bıraktığında hâlâ nane şekerlerine bakıyordum.

"Ruh halim o kadar belli mi?" diye sordum. Lake şekerlerin ikisini alıp hiçbir şey demeden sınıftan çıktı. İç çekerek arkama yaslandım ve ayaklarımı masaya uzattım. Bu açık ara hayatımın en kötü ikinci günüydü.

"O kadar bekleyemem dostum." Gavin tekrar sınıfa girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Sırt çantasını önümdeki sıraya attı. Sırayı iterek masama yaklaştırdı, sonra da çıkıp üzerine oturdu. "Ne halt ettin Will? Aklından ne geçiyordu?"

Başımı sallayıp omuz silktim. Şimdi bundan bahsetmeye hazır değildim ama ona bir açıklama borçluydum. Ayaklarımı masadan indirip başımı ellerime dayadım ve şakaklarıma masaj yapmaya başladım. "Bilmiyorduk."

Gavin inanamaz gibi güldü. "Bilmiyordunuz demek? Nasıl olur da bilmezsin?"

Gözlerimi kapattım ve iç çektim. Haklıydı. Nasıl olur da bilmezdik? "Bilmiyorum. Sadece... Konu hiç oraya gelmedi," dedim. "Bütün hafta sonu şehir dışındaydım. Perşembe günkü randevumuzdan beri konuşmadık. Yalnızca... Bahsi geçmedi işte." Düşüncelerimi ağzımdan döküldükleri sırada düzenlemeye çalışıyordum, başımı salladım. Sadece saçmalayıp duruyordum.

"Öğrenci olduğunu yeni mi öğrendin yani? Az önce mi?"

Başımla onayladım.

"Onunla yatmadın, değil mi?"

Bir an soruyu kavrayamadım. Gavin sessizliğimi bir itiraf olarak almıştı. Öne doğru eğilip, "Onunla yattın, değil mi? Kovulacaksın dostum," diye fısıldadı.

"Hayır, onunla yatmadım!" diye parladım.

Gavin tavırlarımı analiz etmeye çalışarak bana bakmaya devam etti. "O zaman niye bu kadar bozuldun? Onunla yatmadıysan başın ciddi belada değil demektir. Tek yaptığınız öpüşmekse seni şikâyet edeceğini sanmıyorum... Endişenin sebebi bu muydu? Seni şikâyet etmesi mi?"

Başımı onaylarcasına salladım, çünkü beni endişelendiren kesinlikle bu değildi. Lake'in tavrından şikâyette bulunma fikrinin aklından bile geçmediğini anlamıştım. Kızgındı, ama bana değil.

"Hayır. Hayır, kimseye bir şey demeyeceğini biliyorum. Sadece..." Alnımı sıvazladım ve iç çektim. Bunu nasıl halledeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hiç. "Kahretsin," dedim yılgınlıkla. "Sadece düşünmeye ihtiyacım var Gavin."

Parmaklarımı saçlarımdan geçirip ellerimi başımın arkasında kenetledim. Hayatımda kafamın bu kadar karıştığını ya da bu derecede patlayacakmış gibi hissettiğimi hatırlamıyordum. Elde etmek için çalıştığım her şey salaklığım yüzünden çöpe gidebilirdi. Mezun olmama üç ay kalmıştı. Bu olay duyulursa büyük ihtimalle bütün kariyerimi mahvetmiş olurdum.

Kafamı karıştıransa, berbat halde olmamın sebebinin kariyerim olmamasıydı. Lake'ti. Bende bu duyguları uyandıran oydu. O anda bu kadar üzgündüm, çünkü bir şekilde onun kalbini kırmışım gibi hissetmiştim.

"Of," dedi Gavin kısık sesle. "Hay böyle işi..."

Tepkisinden kafam karışmış halde başımı kaldırıp ona baktım. "Ne var?"

Gavin ayağa kalktı ve parmağını bana doğrulttu. "Ondan *hoşlanıyorsun*," dedi. "Bu kadar üzgün olmanın sebebi bu. Çoktan ona âşık oldun bile, değil mi?" Sırt çantasını aldı ve başını sallayarak kapıya doğru geri geri yürümeye başladı. İnkâr etme zahmetine girmedim. O gece Lake'e nasıl baktığımı görmüştü.

Kapı açılıp birkaç öğrenci içeri doluşmaya başladığında Gavin tekrar masama geldi ve, "Eddie'nin haberi yok. Yarışmada tanıdığım başka kimseyi görmedim, yani o kısımla ilgili endişelenme. Ne yapman gerektiğini çözmen gerek sadece," diye fısıldadı. Kapıya doğru döndü ve dışarı çıktı...Tam da fakülte danışmanımın içeri girdiği sırada.

Kahretsin!

***

Ömrümde düzgün yapmayı öğrendiğim tek bir şey varsa o da uyum sağlamaktı.

Her nasılsa denetimi kazasız belasız atlattım ve yine her nasılsa son dersin sonunu duvarı yumruklamadan görebildim. Yolun karşısında olduğunu bilerek günün geri kalanını geçirip geçiremeyeceğim konusuysa hâlâ belirsizliğini koruyordu.

Caulder'la araba yoluna girdiğimizde Lake cipinde oturuyordu. Kolu gözlerini örtüyordu. Ağlıyor gibiydi.

"Kel'lere gidebilir miyim?" diye sordu Caulder, arabadan indiğinde.

Başımı salladım. Eşyalarımı arabada bırakıp kapıyı

kapattım ve ağır ağır karşıya geçtim. Arabasının arkasına ulaştığımda düşüncelerimi toparlayabilmek için biraz durdum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama bir şeyi bilmekle bir şeyi kabullenmek apayrı şeylerdi. Gün içinde kendime durmadan bu durumda ailem olsa ne yaparlardı diye sorup durmuştum. Elbette, cevap tabii ki doğru olanı yapmaktı. Sorumlulukların gerektirdiği şeyi. Yani, tek bir randevuya çıkmıştık. Kim bir randevu yüzünden işini bırakırdı ki?

Bu kadar zor olmaması gerekirdi. Neden bu kadar zordu?

Daha yakına geldim ve yolcu tarafındaki camı hafifçe tıklattım. Lake irkildi. Siperliğini indirdi ve aynaya bakarak kalp kırıklığının izlerini silmeye çabaladı. Kapının kilidi açıldığında arabaya bindim. Kapıyı kapatıp koltuğun ayarını değiştirdim, sonra da dizimi gösterge paneline dayadım. Gözüm bu sabah sileceğinin altına bıraktığım nota takıldı. Katları açık halde konsolda duruyordu. *Saat dörtte görüşürüz* yazarken saat dördü hiç böyle hayal etmemiştim. Başımı kaldırıp Lake'e baktım. Bana bakmamaya çalışıyordu. Onu görmek bile kelimelerimin boğazıma takılmasına yetti. Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Aklı neredeydi, onu da bilmiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum en sonunda.

Lake yavaşça bana doğru döndü ve bacağını koltuğa çekti. Kollarını bacağına dolayarak çenesini dizine yasladı. Ömrümde bir diz olmayı bu kadar istediğim olmamıştı hiç.

"Aklım karman çorman oldu Will. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Ne yalan söyleyeyim, ben de bilmiyordum. *Tanrım, pis-*

liğin tekiyim ben. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? İç çekerek camdan dışarı baktım. Gözlerine bakmaya devam edersem, ucunda ölüm bile olsa, sükûnetimi koruyamazdım.

"Üzgünüm," dedim. "Bu tamamen benim suçum."

"Kimsenin suçu değil," dedi. "Suç olması için ortada bilinçli yapılan bir seçim olması gerekir. Bilmiyordun Will."

Bilmiyordum. Ama bilmiyor olmam da tamamen kendi hatamdı.

"Asıl mesele de bu, Lake." Onunla yüz yüze gelmek için döndüm. "Bilmem gerekirdi. Sadece sınıfta değil, hayatımın her alanına uygulamam gereken ahlaki kuralların olduğu bir meslekteyim. İşimi yapmadığım için farkında değildim. Bana on sekiz yaşında olduğunu söylediğinde üniversitede olduğunu sandım."

Lake gözlerini kaçırdı ve, "Sadece iki haftadır on sekiz yaşındayım," diye fısıldadı.

İşte bu cümle. Bu cümle birkaç gün önce söylenmiş olsa bu durum asla yaşanmamış olurdu. Neden ona doğum gününü sormamıştım ki? Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yaslayarak özel durumumu açıklamaya hazırlandım. Neden bir ilişkimiz olamayacağını daha iyi anlamasını istiyordum.

"Öğrenci eğitimi veriyorum," dedim. "Veriyorum sayılır."

"Sayılır mı?"

"Annem babam öldükten sonra aldığım dersleri iki katına çıkardım. Bir yarıyıl önceden mezun olmaya yetecek kadar kredim vardı. Okulun personel sayısı yetersiz olduğu için bana bir senelik bir sözleşme teklif ettiler. Üç ay daha öğrenci eğitimi vereceğim. Sonra önümüzdeki hazi-

rana kadar sözleşmeliyim." Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri kapalıydı. Başını çok hafifçe sanki ne dediğimi anlamıyormuş ya da sadece duymak istemiyormuş gibi sallıyordu.

"Lake, bu işe ihtiyacım var. Üç senedir bunun için uğraşıyorum. Parasız kaldık. Annem ve babamdan bana yüklü miktarda borç kaldı ve şimdi de üniversite harcı var. İşten ayrılamam."

Ona hakaret etmişim gibi gözlerini bana dikti.

"Will, anlıyorum. Senden kariyerini tehlikeye atmanı asla istemem. Çok çalışmışsın. Sadece üç gündür tanıdığın biri için onca şeyi kaldırıp kenara atman aptallık olur."

Ah, ama yapardım. Yapmamı isteseydin... Yapardım.

"Benden işimi bırakmamı istediğini söylemiyorum. Sadece beni anlamanı istiyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Riske atabilecek bir şeyimiz olduğunu düşünmen bile gülünç."

İstediği kadar inkâr edebilirdi ama hissettiğim her neyse onun da hissettiğini biliyordum. Gözlerinden okunuyordu. "İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz."

Laf ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Bu kız benim *öğrencimdi.* Ö-Ğ-R-E-N-C-İ! Bunu *kafama* sokmak *zorundaydım.*

İkimiz de sessiz kaldık. İletişim eksikliği bastırmaya çalıştığımız duygulara davetiye çıkarıyordu sadece. Lake ağlamaya başladı ve vicdanım bana haykırıyor olsa da onu teselli etmekten kendimi alamadım. Onu kendime çektiğimde yüzünü gömleğime gömdü. Onu son kez böyle kollarımda tuttuğum düşüncesini kafamdan atmayı çok istiyordum ama gerçek olduğunu da biliyordum. Ayrıldığımızda her şeyin biteceğini biliyordum. O düşüncele-

rimi tamamen ele geçirmişken etrafında kalmaya devam etmem mümkün değildi. Kalbimin derinliklerinde bunun bir veda olduğunu biliyordum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım saçlarına doğru. "Keşke elimden durumu değiştirebilecek bir şey gelebilse. Caulder'ın hatrı için doğru olanı yapmalıyım. Bundan sonra ne olacağından ya da neye dönüşeceğimizden emin değilim."

"Dönüşmek mi?" dedi. Benimkilerle buluşan gözleri panik doluydu. "Peki okulla konuşsan? Onlara bilmediğimizi söylesen. Seçeneklerin sorsan..."

O farkında değildi ama ben son beş ders boyunca bunu çözmeye çalışmıştım. Farklı bir sonuca varabileceğimiz olası bir senaryo bulmaya çabalamıştım. Yoktu işte.

"Yapamam Lake. Bu işe yaramaz. Yarayamaz."

Kel'le Caulder evden çıktıklarında benden uzaklaştı. Gönülsüzce, bunun ona sarıldığım son an olduğunu bilerek onu bıraktım. Bunun okul dışındaki son konuşmamız olması yüksek ihtimaldi. Doğru olanı yapabilmem için ondan tamamen vazgeçmem gerektiğini biliyordum. Aramıza mesafe koymam gerekiyordu.

"Layken?" dedim tereddütle. "Seninle konuşmak istediğim bir konu daha var."

Kötü bir şey duyacağını biliyormuş gibi gözlerini devirdi. Cevap vermedi ama. Yalnızca devam etmemi bekledi.

"Yarın kayıt ofisine gitmelisin. Dersimden çekilmeni istiyorum. Bundan sonra bir arada olmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Neden?" Lake bana doğru döndü. Sesindeki acı tam da duymaktan korktuğum şeydi.

"Bunu yapmanı istememin sebebi senden kaçmak iste-

mem değil. Bunu yapmanı istiyorum, çünkü aramızdaki ilişki uygun değil. Birbirimizden kopmalıyız.

Gözlerindeki kırgınlık yerini şaşkınlığa bıraktı. "Uygun değil mi?" diye sordu inanamaz gibi. "Birbirimizden kopmalı mıyız? Yolun karşısında oturuyorsun!"

Sesindeki acı, yüzündeki öfkeli ifade, gözlerindeki kalp kırıklığı; bu çok fazlaydı. Böyle acı çektiğini görmek ve onu teselli edememek dayanılmazdı. Arabadan hemen çıkmazsam ellerim saçlarına girecekti ve dudaklarım saniyeler içinde onunkilere yapışmış olacaktı. Kapıyı açıp indim.

Yalnızca nefes almam gerekiyordu.

Lake de kapısını açtı ve arabanın üzerinden bana baktı. "İkimiz de neyin uygun olup olmadığını bilecek yaştayız, Will. Sen burada tanıdığım tek kişisin. Lütfen benden seni tanımıyormuşum gibi yapmamı isteme," diye yalvardı.

"Haydi ama Lake! Hiç adil değilsin. Bunu yapamam. Arkadaş olamayız. Bu tek seçeneğimiz."

Az önce sadece arkadaşı olmamaya ne kadar yaklaştığımdan haberi bile yoktu. Bu kızın etrafında olup da doğru olanı yapmaya devam etmem imkânsızdı. O kadar güçlü değildim.

Lake arabanın kapısını açıp eşyalarını almak için içeri uzandı. "Ya hep ya hiç diyorsun, öyle mi? Ve hep olamayacağına göre..." Kapıyı çarparak kapattı ve eve doğru yürüdü. Bir an duraksadı ve kırık kırmızı şapkalı cüceyi bir tekmede devirdi. "Yarın üçüncü derse kadar benden kurtulmuş olacaksın!" Evin kapısını çarparak kapattı ve beni kalbi kırık, duygusal bir enkaz olarak araba yolunda bıraktı.

Onu daha çok üzmek son istediğim şeydi. En baştan onu bu duruma soktuğum için kendime kızarak cipin te-

pesini yumrukladım. "Kahretsin!" diye bağırdım. Eve gitmek için döndüğümde Kel ve Caulder'la burun buruna geldim. İkisi de kocaman açılmış gözlerle bana bakıyorlardı.

"Layken'a neden bu kadar kızdın?" diye sordu Kel. "Erkek arkadaşı olmayacak mısın?"

Lake'in evine doğru baktım ve ellerimi başımın arkasında kenetledim. "Ona kızgın değilim Kel. Benkendime kızgınım, o kadar." Kollarımı serbest bıraktım ve eve gitmek için tekrar döndüm. Aralarından geçmem için birbirlerinden uzaklaştılar. Arabadan eşyalarımı aldığım sırada beni takip eden ayak seslerini duydum. İçeri girip kutuyu tezgâha koyduğumda hâlâ peşimden geliyorlardı. Dönüp onlara baktım.

"Ne?" Sesimde belirgin bir sıkıntı vardı. İkisi de önce birbirlerine, sonra tekrar bana baktılar.

"Şey. Sana bir şey sormak istedik sadece," dedi Caulder, gergin bir sesle. Bar taburelerinden birine oturdu ve çenesini eline dayadı. "Maya dedi ki, Layken kız arkadaşın olursa ve evlenirseniz Kel'le ben kayunbirader olurmuşuz."

İki oğlan da yüzlerinde umut dolu ifadelerle bana baktılar.

"Kayınbirader o. Layken da kız arkadaşım olmayacak," dedim. "Sadece arkadaşız."

Kel etrafımdan dolanıp diğer bar taburesine oturdu. "Çok geğirdi, değil mi? Yoksa sutyenini arabanda mı bıraktı? Eminim kahve içmene izin vermemiştir, verdi mi?"

Kendimi sahte de olsa gülümsemeye zorladım ve kâğıt yığınına doğru yürüdüm. "Tam üstüne bastın," dedim. "Kahvedendi. O konuda çok katı."

Kel başını salladı. "Biliyordum."

"Eh," dedi Caulder. "Onu daha çok sever misin görmek için bir randevuya daha çıkmayı deneyebilirsiniz. Kel'le ben kardeş olmak istiyoruz."

"Layken'la ben başka randevuya çıkmayacağız. Sadece arkadaşız biz." İkisine de ciddiyetle baktım. "Bu konuyu kapatın." Oturup kalemimi çıkardım ve en üstteki sınav kâğıdını alıp çevirdim.

Onunkiydi.

Tabii ki onunkiydi. Bunun nasıl olup da kolaylaşacağını merak ederek kâğıda baktım. El yazısını görmek bile nabzımı hızlandırıyordu. Kalbimi sızlatıyordu. Parmağımın ucuyla adının üzerinden geçtim. Bunun gördüğüm el yazılarının en güzeli olduğundan şüphem yoktu.

"Lütfen?" dedi Caulder.

İrkildim, hâlâ orada durduklarını çoktan unutmuştum. Onu düşünmeye son vermek zorundaydım. Öğrenciydi o. Sınav kağıdını ters çevirip yığının tepesine koydum ve ayağa kalktım.

"Kel, pizza sever misin?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Pizzaya bayılırım."

"Git de annene bu akşam bizimle takılabilir misin, sor. Erkek erkeğe bir akşama ihtiyacımız var."

Kel taburesinden indi ve ikisi beraber kapıya koştular. Tekrar tezgâhın önüne oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım.

Bugünün tamamı cidden berbattı.

***

Girme kararımı gözden geçirerek, elimi yönetim ofi-

sinin kapısına koymuş halde duruyordum. Bugün Bayan Alex'i görecek havada değildim. Ne yazık ki beni kapıdaki camdan gördü ve el salladı. Cilveli bir el sallayış. Cesaretimi toplayıp kapıyı gönülsüzce açtım.

"Günaydın Will," dedi şarkı söyler gibi. Sinir bozucuydu.

Birkaç yıl öncesine kadar onun için Will olduğumun farkındaydım ama diğer öğretmenlere gösterdiği nezaketi bana da gösterse hoş olurdu. Boş yere tartışmadım. "Günaydın." Formu masaya koyup ona doğru ittim. "Bunu Bay Murphy'ye imzalatıp fakülte danışmanıma fakslayabilir misiniz?"

Formu alıp bir evrak rafına koydu. "Söylemen yeter," dedi gülümseyerek. Karşılık olarak çabucak gülümsedim ve oradan çıkmak için döndüm. Bu kez kendi popomun oldukça farkındaydım.

"Ah, bu arada," diye seslendi arkamdan. "Dün kaydolan şu öğrenci az önce dersini bırakmaya geldi. Sanırım şiirden pek hoşlanmıyor. Resmiyet kazanması için ona verdiğim formu imzalaman gerek. Herhalde şimdi sınıfına gidiyordur."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve ofisten çıktım.

Bunu başarmak imkânsızdı. Lake'in varolduğu gerçeğini silecek halim yoktu. Çalışırken onu günaşırı görme ihtimalim çok yüksekti. Yalnızca bir yerden geçerken... Yemekhanede... Otoparkta. Kapıdan çıktığım anda ilk gördüğüm şeyin evi olduğu göz önüne alınırsa, evde onu her gün göreceğim kesindi. Ya da pencereden dışarı baktığımda. Bakacağımdan değildi tabii.

Kel'le Caulder ayrılmaz bir ikili haline geliyorlardı, bu da eninde sonunda onlar vasıtasıyla Lake'le iletişim kur-

mam gerekeceği anlamına geliyordu. Onu yok saymaya çalışmak işe yaramayacaktı. Lake tamamen haklıydı... Böyle devam etmesi olanaksızdı. Dün akşam kendi kendime bu söylediğinin doğru olmadığını söyleyip durmuştum ama doğruydu. Tek alternatifin en azından arkadaşı olmaya çalışmak olup olmadığını merak ettim. Bir şekilde bu durumu düzeltmemiz gerektiği açıktı.

Köşeyi döndüğümde sınıfın kapısının yanında durduğunu gördüm. Duvara dayadığı ders bırakma formu üzerinde imzamı taklit etmeye çalışıyordu. İlk içgüdüm dönüp uzaklaşmak olduysa da, bunun tam da yüzleşmek zorunda kalacağımız türden bir durum olduğunu fark ettim.

"Bu iyi bir fikir değil," dedim, imzamı atmasına engel olmak için. El yazımı tanıyacak biri varsa o da Bayan Alex'ti.

Lake dönüp bana baktı. Yanakları kızardı. Utançla bakışlarını gömleğime indirdi. Yanından geçip kapıyı açtım ve sınıfa girmesini işaret ettim. Formu masama koydu.

"Burada değildin ve seni bu dertten kurtarabileceğimi düşünmüştüm."

Bu sabah kahvesini içmemişti galiba. Formu alıp inceledim. "Rus Edebiyatı mı? Bunu mu seçtin?"

Gözlerini devirdi. "Ya Bitkibilimi seçecektim ya da bunu."

Sandalyemi çekip oturdum ve formu imzalamaya hazırlandım. Kalemimin ucu kâğıda değdiği anda inanılmaz derecede bencilce davrandığımın farkına vardım. Şiir dersini, bu dersi benim verdiğimi öğrenmeden önce seçmişti. Şiiri sevdiği için. Onunla ilgili düşüncelerim beni rahatsız ettiği için onu yılın geri kalan kısmı boyunca Rus Edebiya-

tı almaya zorlamam çok bencilceydi. Tereddüt ettim, sonra kalemi kâğıdın üzerine koydum.

"Dün gece söylediklerini çok düşündüm. Sırf huzursuz olduğum için senden ders değiştirmeni istemem hiç adil değildi. Evlerimiz birbirine doksan metre uzaklıkta, kardeşlerimiz birbirleriyle çok iyi arkadaş oldular. Belki de, bu ders birbirimizin yanındayken nasıl davranacağımızı çözmemize yardımcı olur." Çantamı karıştırıp nasıl olduysa tam not almayı başardığı sınavını çıkardım. "Senin için oldukça kolay olacağı belli."

Sınav kâğıdını elimden aldı ve bakmak için başını eğdi. "Ders değiştirmek benim için sorun değil," dedi kısık sesle. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Kalemimin kapağını kapattım ve sandalyemi geriye ittim. "Teşekkürler, ama böylesi daha kolay olur, değil mi?"

Pek de ikna edici olmayan bir şekilde başını salladı. "Evet."

Söylediğimin tamamen yanlış olduğunu biliyordum. Bugün Teksas'a geri taşınabilirdi ama yine de ona çok yakın hissederdim. Ama bu noktada önemli olan benim duygularım değil, onunkilerdi. Geçtiğimiz hafta hayatını yeterince karıştırmıştım. Üstüne bir de Rus Edebiyatı bırakmak istediğim en son şeydi. Ders bırakma formunu buruşturup çöp tenekesine fırlattım. Hedefi tutturamayıp düştüğünde Lake eğilip onu yerden aldı ve attı.

"Sanırım üçüncü derste görüşürüz, Bay Cooper," dedi sınıftan çıkarken.

Bana Bay Cooper demesi yüzümü buruşturmama sebep oldu. Öğretmeni olmaktan nefret ediyordum.

Onun *Will'i* olmayı yeğlerdim.

7

Balayı

Lake son on beş dakikadır tek kasını bile oynatmamıştı. Söylediklerimi sindiriyordu. Tanıştığımız günü ve ilk randevumuzu hatırlamak cidden eğlenceliydi. Bizi birbirimizden koparan şeyleri hatırlamaksa eziyetti.

"Artık bundan bahsetmek istemiyorum," dedim. "Seni üzüyor gibi görünüyor."

Gözleri büyüdü ve bedenini bana doğru çevirdi. "Hayır Will. Olanlara dair düşüncelerini duymak hoşuma gidiyor. Hareketlerinin çoğunu daha iyi anlamama yardımcı oluyor sanki. Neden beni suçluyormuşsun gibi hissetmiştim, bilmiyorum."

Hafifçe dudaklarından öptüm. "Seni nasıl suçlayabilirdim Lake? İstediğim tek şeydin."

Lake gülümseyerek başını koluma yasladı. "Annemin o notu bırakmanı söylediğine inanamıyorum."

"Tanrım, Lake. Çok utanç vericiydi. Hayal bile edemezsin."

Güldü. "Senden gerçekten hoşlanmıştı, biliyorsun. İlk başta yani. Sonunda da seni sevmişti. Sana karşı hislerinin biraz sönmesi ortalara denk geldi."

Julia'nın öğrendiği günü düşündüm. Lake için çok endişelenmiş olmalıydı. Hayatın o şekilde geçerken bir de kızının kalp ağrısıyla uğraşmasını izlemek zorunda kalmak... Hayal bile edemiyordum.

"Öğretmenim olduğunu öğrendiği zamanı hatırlıyor musun?" dedi Lake. "Araba yolunda sana doğru geldiği sıradaki yüzünü. Berbattı. Ona sana kızdığım için anlattığımı düşüneceksin diye ödüm kopmuştu."

"O gün ondan çok korktum Lake. Annen istediğinde çok korkutucu olabiliyordu. O gecenin ilerleyen saatlerinde tekrar konuştuğumuzda daha kırılgan bir tarafını da gördüm tabii. Ama yine de. Beni ölümüne korkutmuştu."

Lake yatakta doğrulup bana baktı. "Tekrar konuştuğunuzda derken?"

"O gece daha geç bir saatte evime geldi. Sana bundan bahsetmemiş miydim?"

"Hayır," dedi aniden, sanki onu kandırmışım gibi. "Neden geri döndü? Ne dedi?"

"Dur da en baştan başlayayım. Öğrendiği günden önceki geceyi anlatmak istiyorum. Senin için bir şiir okudum."

Lake meraklanmıştı. "İnanmıyorum! Neden bana söylemedin?"

Omuz silktim. "İncinmiştim. Pek olumlu bir şiir değildi."

"Yine de duymak istiyorum," dedi.

Bu durumun da diyet yapmak gibi olacağını umuyordum; derler ki üçüncü günde canınız bir şey istemeyi bırakır. Gerçekten böyle olmasını umuyordum. Lake'in sınıfta benden 60 santim uzakta oturuyor olması zihnimde bir fırtına varmış gibi hissettiriyordu. Üçüncü derste ona bakmamak için bütün gücümü kullanmak zorunda kalıyordum. Aslına bakılırsa, bütün dersi ona bakmamaya çalışarak geçiriyordum. Şimdilik epey iyi gidiyordum. Gavin'ın hâlâ bir şahin gibi beni izlediği göz önüne alınırsa bu iyiydi. En azından o gün, öyle yapıyormuş gibi gelmişti. Ömrümde hiç hafta sonunu bu kadar iple çekmemiştim.

Bir. Gün. Daha.

"Bugün biraz geç kalabilirim Maya. Sahneye çıkacağım, yani sonuna kadar kalmam gerekebilir."

Bir kutu dondurmayla kendini kanepeye bıraktı. "Keyfin bilir."

Anahtarlarımı alıp dışarı çıktım. Yapmamayı denesem de arabaya doğru kısa yürüyüşüm sırasında sokağın karşısına kaçamak bir bakış attım. Salon perdesinin aniden kapandığını gördüğüme yemin edebilirdim. Bir an durup oraya baktım, ama perde bir daha kıpırdamadı.

***

İlk gelenlerdendim, o yüzden sahneye yakın bir yere oturdum. Kalabalığın enerjisinin dikkatimi, beni bu bunalımdan kurtaracak kadar dağıtabileceğini umuyordum. İtiraf etmeye utanıyordum ama Lake'le durumumuz kal-

bimi Vaughn'ın beni terk etmesinden daha çok kırmıştı. Belki de farklı görünmesinin sebebi, o zamanki kalp kırıklığımın büyük kısmının ailemin kaybının yarattığı kalp ağrısınca bastırılmasıydı. Kız arkadaşım bile olmayan bir kızla ilişkimi bitirmek nasıl bu kadar sarsıcı olabiliyordu?

"Selam Bay Cooper," dedi Gavin. O ve Eddie sandalyelerini çekip masada bana katıldılar. Geçen haftanın aksine, o anda kafamı dağıtmalarını seve seve kabul ettim.

"Son kez söylüyorum Gavin, bana Will de. Sınıf dışında böyle hitap ettiğini duymak tuhaf geliyor."

"Selam *Will*," dedi Eddie, kinaye dolu bir sesle. "Bu akşam bir şeyler okuyacak mısın?"

Okumayı planlamıştım ama Gavin'ın varlığı kararımı sorgulamama sebep oldu. Şiirlerimin çoğu metaforikti ama bunun anlamını anında çözeceğini biliyordum. Önemi yoktu gerçi, neler hissettiğimi zaten biliyordu.

"Evet," dedim Eddie'ye. "Yeni bir şey okuyacağım."

"Güzel," dedi. "Bunu o kıza mı yazdın?" Dönüp gözleriyle salonu taradı. "Nerede? Geçen hafta buradan biriyle çıktığını görür gibi oldum." Dikkatini tekrar bana verdi. "Kız arkadaşın mıydı?"

Gavin'la birbirimize baktık. Bir yüz ifadesiyle Eddie'ye hiçbir şey anlatmadığını belli etti. Cevap verirken ifademi sabit tutmaya çalıştım.

"Bir arkadaştı sadece."

Eddie alt dudağını öne çıkararak yüzünü astı. "Demek arkadaş? Çok kötü. Gerçekten sana birilerini ayarlamamız gerek." Masaya doğru eğildi ve çenesini ellerine yaslayarak beni inceledi. "Gavin, Will'e kimi ayarlayabiliriz?"

Gavin gözlerini devirdi. "Neden herkese birilerini bul-

man gerektiğini düşünüyorsun? Hayatlarının her anında bir ilişkileri olmak zorundaymış gibi hissetmeyen insanlar da var." Bariz şekilde konuyu dağıtmaya çalışıyordu ve bunun için minnettardım.

"Herkese birilerini ayarlamaya çalışmıyorum," dedi Eddie. "Sadece ihtiyacı varmış gibi duranlara." Tekrar bana baktı. "Alınma Will. Sadece, biliyorsun işte. Kimseyle çıktığın yok. Sana iyi gelebilir."

"Yeter Eddie," dedi Gavin tersçe.

"Ne? İki kişi, Gavin! Bu hafta sadece iki kişiye birilerini ayarlamaktan bahsettim. Aşırılık değil bu. Hem sanırım Layken'a birini bulmuş olabilirim."

Eddie o adı söyler söylemez oturduğum yerde kıpırdandım. Gavin da aynısını yaptı.

"Sanırım Nick'in ona çıkma teklif etmesini sağlamak üzereyim," dedi yüksek sesle düşünerek.

Gavin yanıt veremeden kurban sahneye çağırıldı. Konunun şimdilik kapanması içimi rahatlatmıştı ama az önce mideme saplanan kıskançlığı da yok sayamazdım.

Bu olayın nasıl sonuçlanacağını sanmıştım ki? O elbette başkalarıyla çıkacaktı. Bu okuldaki son yılıydı, çıkmaması delilik olurdu. Yine de bu irisiyle çıktığına sevineceğim anlamına gelmiyordu.

"Hemen dönerim," dedim masadan kalkarak. Daha beş dakika olmuştu ama şimdiden Eddie'den biraz uzaklaşma ihtiyacı hissediyordum.

Tuvaletten döndüğümde kurban performansını çoktan bitirmişti. Oturur oturmaz da sunucu ilk performansı yapmam için beni sahneye çağırdı.

Tekrar ayağa kalktığımda, "Şeytanın bacağını kır," dedi Gavin.

"O tiyatroda denir Gavin," dedi Eddie, onun koluna vurarak.

Basamakları tırmandım ve mikrofonun önünde durdum. Geçmişte şayet konsantre olur ve gerçekten bütün hislerimi yazıya dökersem şiir okumanın iyileştirici olabildiğini keşfetmiştim. Bu hafta içinde yaşananlardan sonra gerçekten biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

"Şiirimin adı *Bu Kız*." Gavin'ın bakışlarından kaçınmak için elimden geleni yaptım ama başlık ağzımdan çıkar çıkmaz şiirin Lake'le ilgili olduğunu anladığı yüzünden okunuyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve okumaya başladım.

Dün gece rüyamda bu kızı gördüm
Vay canına
Bu ***kız***
Rüyamda bir ***uçurumun*** kıyısında duruyordum
Aşağıdaki uçsuz bucaksız, ***çorak ovaya bakarak***
Ayaklarım ***çıplaktı*** ve kayalar
parmaklarımın altında ***parçalanıyordu***.
Geriye bir ***adım atmak*** ne kolay olurdu
Kıyıdan uzaklaşmak
O bilindik, ***kaçınılmaz yaşamdan*** uzaklaşmak, ***bir şekilde***
benim için belirlenmiş olan.
Bir şekilde tek seçeneğim haline gelen o yaşam.
İki yıldır benim hayatımdı bu ve ***kabullenmiştim***
Seve seve değil
Ama ***kabullenmiştim***
Ait olduğum yerdeydim
Her ne kadar ***çekmese*** de beni, özleminden ***kavrulsam*** da

nehirlerin ve ***dağların*** ve ağaçların
Şarkılarını duyma arzusuyla kavrulsam da...
Duymak için... Şiirlerini?
Neyin özleminden ***kavrulacağımın*** kararı
bana ait değildi besbelli...
Benim için ***seçilmişti***.
Yapabileceğim tek şeyi yaptım ben de
Yapmam ***gereken*** tek şeyi.
Kendimi hazırladım bu hayatı ***bağrıma basmaya***.
Ne olacaksa olsun dedim ve ***derin*** bir nefes aldım. Koydum
ellerimi uçurumun kenarına ve başladım kendimi
uçtan çıkan kayalara doğru alçaltmaya
Parmaklarımı ***gömdüm*** aralıklara ve ***yavaşça***
başladım ***aşağıya*** sarkmaya
Hayatım yerine geçen
Aşağıdaki ***uçsuz bucaksız***
çorak
vadiye.
Ama ***sonra***...
Sonra bu ***kız***...
Tanrım, bu ***kız***...
Beliriverdi ***durup dururken***, tam önümde
durdu, uçurumun kıyısında. Bana ***baktı***
hüzünlü gözleriyle, milyonlarca ***kilometre derinlikteki***
gözlerle...
Ve bana ***gülümsedi***
Bu kız bana ***gülümsedi***.
Bir ***görüntü***, tam merkezime saplanan ve ***delip geçen***
kalbimi, Eros'un oklarından ***milyonlarcası*** gibi

Biri diğerinin üstüne, o da ***onun*** üstüne, o da ***onun***
Üstüne...
Dosdoğru...
Kalbime...
İşte rüyanın bu noktasında ***çoğu*** kız eğilir ve ***ellerimi*** tutardı, söyleyerek
gitmememi... ***Yapmamamı***. Rüyanın ***bu*** noktasında ***çoğu***
kız ***bileklerimi tutar*** ve ağırlıklarını
vererek ***ayaklarına***, ***yukarı çekerlerdi*** beni tüm güçleriyle.
Rüyanın ***bu*** noktasında
çoğu kız avazları çıktığı kadar ***haykırırdı***, ***her şeyi*** ama ***her şeyi*** yaparlardı
kurtarabilmek için beni...
Kaçırabilmek için beni
o ***uçsuz bucaksız***
çorak
ovadan
aşağıdaki.
Ama ***bu*** kız
Bu kız çoğu kız gibi değildi
Bu kız...
Daha bile iyisini yaptı
Önce oturdu ***uçurumun*** kıyısına ve ***attı*** ayakkabılarını
aşağıya ve beraber izledik ***düşmelerini*** ve ***düşmelerini*** ve
düşmelerini ve daha bile ***uzun süre düşmelerini*** ta ki ***yığın***
halinde yere çarptıkları ana kadar. Diğerinin üzerinde bir
ayakkabı, o aşağıdaki ***uçsuz bucaksız, çorak vadide***.
Sonra bileğinden ***çıkardı*** bir saç ***lastiği***
Uzandı arkasına doğru,
Ve topladı ***saçlarını***

Bir ***topuzla***.
Ve sonra bu kız
Bu ***kız***...
Ellerini koydu uçurumun kenarına, tam da ***benimkilerin*** yanına ve ***yavaşça*** sarkıttı kendini ***aşağıya***. ***Çıplak*** ayaklarını koydu bulabildiği aralıklara, benimkilerin yanına. ***Sağ elinin parmaklarını*** gömdü ***kayaların*** arasındaki çatlaklara, sonra ***sol*** elini koydu
tam olarak
benimkinin
üstüne.
Baktı altımızdaki ***uçsuz bucaksız, çorak vadiye***.
Sonra bana ***baktı*** ve ***gülümsedi***.
Gülümsedi.
Bana baktı, gülümsedi ve dedi...
"***Hazır*** mısın?"
Ve ***hazırdım***.
Sonunda hazırdım.
Ömrümde hiç bu kadar ***hazır*** olmamıştım.
Evet...
Bu ***kız***.
Annem bu kızı ***severdi***.
Ne yazık, o sadece bir ***rüyaydı***.

Gözlerimi kapattım ve akciğerlerimin tekrar olağan ritmini yakalamasını beklerken kalabalığın çıkardığı gürültüyü zihnimden uzaklaştırdım. Sahneden inip yerime oturduğumda Eddie gözlerindeki yaşları silerek ayağa kalktı. Bana doğru baktı ve yüzünü astı.

"Bir kez olsun eğlenceli bir şey okusan ölür müsün?"

Bir hışım tuvalete yöneldi. Makyajını tazelemek içindi sanırım.

Gavin'a bakıp güldüm ama o kavuşturduğu kollarını masaya dayamış halde bana baktı. "Will sanırım aklıma bir fikir geldi."

"Neyle alakalı?"

"Sen," dedi. Sahneyi işaret etti. "Ve... İçinde bulunduğun durum."

Öne doğru eğildim. "Ne olmuş durumuma?"

"Tanıdığım biri var," dedi. "Annemle çalışıyor. Seninle yaşıt, güzel ve *üniversiteli.*"

Anında başımı salladım. "Hayır. Mümkün değil." Tekrar arkama yaslandım.

"Will, Layken'la bir ilişkiniz olamaz. Eğer şiirinin onunla bir ilgisi varsa ki bence tamamen onunla ilgiliydi, bunu atlatmanın bir yolunu bulman gerek. Yoksa *bu kız* yüzünden bütün kariyerini mahvedeceksin. Tek bir randevuya çıktığın bir kız yüzünden. Yalnızca bir tane!"

Kurduğu mantığa karşılık başımı sallamayı sürdürdüm. "Kız arkadaş aramıyorum, Gavin. Lake'le tanıştığımda da hiçbir şey aramıyordum. Olduğum yerde mutluyum; büyük resme kesinlikle bundan fazla kız meselesi ekleme ihtiyacı duymuyorum."

"Mesele eklemeyeceksin ki. Hayatındaki belirgin bir boşluğu dolduruyor olacaksın. Biriyle çıkmaya ihtiyacın var. Eddie haklıydı."

"Ne konuda haklıymışım?" dedi Eddie, yerine otururak.

Gavin beni işaret etti. "Will konusunda. Biriyle çıkması gerek. Sence de Taylor'la çok uyuşmazlar mı?"

Eddie'nin ilgisi uyanmıştı. "O aklıma bile gelmemişti! Evet! Onu seveceksin Will," dedi heyecanla.

"Bana birini ayarlamanıza izin vermeyeceğim." Ceketimi aldım. "Eve dönmeliyim. Yarın derste görüşürüz."

Eddie'yle Gavin da kalktılar. "Sana yarın numarasını veririm," dedi Eddie. "Cumartesi akşamı uyar mı? Birlikte çifte randevuya çıkabiliriz."

"Gelmiyorum." Arkama bakmadan ya da pes etmeden oradan uzaklaştım.

8

Balayı

"Pekâlâ," dedi Lake. "Söyleyeceğim iki şey var. Birincisi, bu şiir... Yürek parçalayacak kadar güzeldi."

"Tıpkı esin kaynağı gibi," dedim. Onu öpmek için eğildim ama elini kaldırıp yüzümü itti.

"İkincisi." Gözlerini kıstı. "Gavin ve Eddie sana birini mi ayarlamaya çalıştılar?" Burnundan nefes vererek doğrulup oturdu. "Onlara uymaman iyi olmuş. Durumumuzun berbatlık düzeyi umurumda bile değil, senin hakkında öyle hissederken başkasıyla çıkmamın imkânı yoktu."

Ben uymasam bile Eddie'nin oldukça ısrarcı olduğunu fark etmesinden önce çabucak konuyu değiştirdim.

"Pekâlâ, şimdi cuma akşamı," dedim aklını randevumdan uzaklaştırarak. "Annen."

"Evet," dedi Lake, yanımda rahat bir yere kıvrılıp bacağını benimkinin üzerine atarak. "Annem."

"Yine mi makarna?" diye yakındı Caulder. Tabağını tezgâhtan aldı ve bara gidip oturdu.

"Beğenmiyorsan yemek yapmayı öğren."

"Ben beğendim," dedi Kel. "Annem bol bol sebze ve tavuk pişirir. Bu kadar ufak tefek olmamın sebebi bu galiba. Yetsersiz beslenme."

Güldüm ve onu düzelttim. "Yetersiz beslenme, o."

Kel gözlerini devirdi. "Ben de öyle dedim."

Kendi tabağımı alıp makarnayla doldurdum... Yine. Haftada en az üç gün makarna yiyorduk ama sadece iki kişiydik. Sadece kendim ve dokuz yaşında bir çocuk için pahalı yemekler yapmayı anlamlı bulmuyordum. İki oğlanın karşısına oturdum ve bardaklarımıza çay koydum.

"Berbat ve tatlı zamanı," dedi Caulder.

"Berbat ve tatlı da ne?" diye sordu Kel.

Tam Caulder açıklamaya başlamıştı ki kapı çalındı. Kapıyı açıp eşikte Julia'yı görünce şaşırdım. Onunla ilk tanıştığım günden beri kesinlikle daha tehditkâr bir havaya bürünmüştü; özellikle de öğretmen olduğumu öğrendiği bu öğleden sonradan beri.

İfadesiz bir yüzle bana baktı. Ellerini hemşire üniformasının ceplerine koymuştu.

"Ah. Merhaba," dedim olduğumdan daha az gergin görünmeye çalışarak. "Kel yemeğine yeni başladı. Bitirir bitirmez onu eve gönderebilirim."

"Aslına bakılırsa," diye söze başladı. Omzumun üzerinden çocuklara bir göz attı, sonra tekrar bana baktı. Sesini fısıltı düzeyine indirerek, "Birkaç dakikan varsa seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Julia biraz gergin gibiydi ki bu beni on kat daha gerdi. "Elbette," dedim kenara çekildim ve girmesini işaret ettim.

"Yemeğinizi senin odanda yiyebilirsiniz Caulder. Julia'yla konuşmam gerek."

"Ama bugünün berbat ve tatlısından bahsetmedik."

"Odanda konuşun. Benimkini daha sonra söylerim sana."

Çocuklar tabaklarıyla bardaklarını aldılar ve Caulder'ın odasına yöneldiler. Kapıyı arkalarından kapattılar. Tekrar Julia'ya döndüğümde yüzünde bir gülümseme vardı.

"Berbat ve tatlı? Günün iyi ve kötü olaylarını böyle mi anlattırıyorsun?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Altı ay önce başladık." Onunla aynı kanepeye oturdum. "Terapistinin fikriydi. Orijinal versiyon berbat ve tatlı değildi gerçi. Kulağa daha çekici gelsin diye o kısımda biraz doğaçlama yaptım."

"Çok tatlıymış," dedi Julia. "Ben de Kel'le yapmaya başlamalıyım."

Hafifçe gülümsedim ama yanıt vermedim. Burada ne aradığından ya da neyi amaçladığından emin olmadığım için sessizce devam etmesini bekledim. Julia derin bir nefes aldı ve karşısındaki duvarda asılı duran aile fotoğraflarına baktı.

"Annenler mi?" diye sordu, fotoğrafı işaret ederek.

Duruşumu gevşeterek fotoğrafa baktım. "Evet. Annemin adı Claire'di. Babamınki de Dimas. Yarı Porto Riko'luydu, ona anneannemin babasının adını vermişler."

Julia gülümsedi. "Bu doğal bronzluğunu açıklıyor."

Bir sebepten lafı dolandırdığı belliydi, fotoğrafa bakmaya devam etti. "Nasıl tanıştıklarını sorsam sorun olur mu?"

Daha birkaç saat önce, Lake'in öğretmeni olduğumu öğrendiğinde kafamı koparmaya hazırdı, şimdiyse beni tanımaya mı çalışıyordu? Her ne düşünüyorduysa artık, onu sorgulayacak pozisyonda değildim. Her şeyi akışına bıraktım.

"Üniversitede tanışmışlar. Annem üniversitedeymiş yani. Babam aslında kampüste çalan bir müzik grubundaymış. Tanışmalarından birkaç yıl sonrasına kadar üniversiteye gitmemiş. Annem performanslarını ayarlayan kampüs komitesindeymiş. Bu vesileyle tanışmışlar. Babam ona çıkma teklif etmiş. Gerisini biliyorsunuz. İki yıl sonra evlenmişler."

"Ne iş yapıyorlardı?"

"Annem insan kaynaklarındaydı. Babam... Edebiyat öğretirdi." Julia'nın önünde *öğretmen* kelimesini kullanmak bile beni rahatsız ediyordu. "Yüksek maaşlı işler değildi ama mutluydular."

İç çekti. "Önemli olan bu."

Başımla onayladım. Odada ağır ağır dönerek duvarlardaki fotoğrafları incelediği sırada garip bir sessizlik oldu. İçimden bir ses o gün olanlardan bahsetmek istediğini söylüyordu ama belki de nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Bak Julia." Oturduğum yerde ona doğru döndüm. "Lake'le... Layken'la aramda geçenler için gerçekten çok üzgünüm. Onu bu pozisyonda bırakmam hiç adil değildi ve kendimi berbat hissediyorum. Hepsi benim suçum."

Julia gülümsedi ve kanepenin karşısına uzanarak elimi tuttu. "Bilerek yapmadığını biliyorum Will. Yaşananlar talihsiz bir yanlış anlaşılmadan ibaretti, bunu da biliyorum. Ama..." İç çekerek başını salladı. "Her ne kadar seni sev-

sem ve harika biri olduğunu düşünsem de... Bu yanlış. Kızım daha önce hiç âşık olmamıştı ve geçen perşembe gecesi kapıdan girerkenki halini her hatırladığımda korkuyorum. Lake'in doğru olanı yapmak istediğini biliyorum ama aynı zamanda o ana dönmek için her şeyi yapacağını da biliyorum. Babasının ölümünden beri onu ilk kez bu kadar mutlu görmüştüm."

Lake'in hislerinin de en az benimkiler kadar yoğun olduğunu onaylamasını duymak her şeyi daha da zorlaştırdı. Julia'nın sadece konuya açıklık getirmeye çalıştığını biliyordum ama bu duymamayı tercih edeceğim bir noktaydı.

"Söylemeye çalıştığım... Bu iş sana kalıyor Will. Kızımın kalbinin arzularına karşı gelecek kadar güçlü olmadığını biliyorum, bu yüzden de *senin* bunu yapacağına dair söz vermen gerek. Senin kaybedeceğin daha çok şey var. Bir masal değil bu. Gerçek hayat. Aklınızı değil kalbinizi dinlerseniz her şey felaketle sonuçlanacak."

Verecek bir cevap düşünerek kıpırdandım. Julia'nın boş laflara kanan biri olmadığı belliydi. Ona karşı açık olmam gerektiğini biliyordum.

"Ondan hoşlanıyorum Julia. Ve tuhaf bir şekilde, onu önemsiyorum da. Tanışalı daha bir hafta oldu biliyorum ama... Öyle işte. Onu önemsiyorum. Tam da bu yüzden endişelenmene hiç gerek yok. Layken'ın bunu –her ne hissediyorsa artık– atlatmasına yardım etmekten daha fazla istediğim bir şey yok. Bunu sağlamanın tek yolunun da bundan sonra ilişkimizi katı bir profesyonellik çerçevesinde tutmak olduğunun farkındayım. Ve öyle yapacağım. Sana söz veriyorum."

Ağzımdan çıkan sözleri duyuyordum. Ve o anda ona

karşı yüzde yüz dürüst olduğumu memnuniyetle itiraf edebilirdim. Ama *kendime* karşı yüzde yüz dürüst olmam gerekirse, o kadar güçlü olmadığımı biliyordum. Tam da bu sebepten mesafemi korumak zorundaydım.

Julia dirseğini kanepenin arkasına dayadı ve başını ona yasladı. "Sen iyi bir insansın Will. Umarım bir gün şans yüzüne güler de senin yarın kadar iyi birini bulur. Yalnızca, bunu şu anda bulsun istemiyorum, anlıyor musun? Ve kesinlikle bu koşullar altında değil."

Başımla onayladım. "Ben de şu anda bulsun istemem," dedim kısık sesle. Ve bu cevabı verirken kesinlikle doğruyu söylüyordum. Bildiğim tek bir şey varsa, o da sorumluluklarımı Lake'e yüklemek istemediğimdi. O gençti ve benim aksime, önünde tertemiz bir gelecek vardı. Bunu ondan alan kişi olmak istemiyordum.

Julia kanepede arkasına yaslandı ve tekrar ailemin fotoğrafına baktı. Ben de onu izledim. Lake'in dalgın bakışlarını kimden aldığını görmüştüm artık. Lake'in babası ölmeden önce de böyle yılgınlar mıydı acaba, yoksa yakın olduğunuz biri öldüğünde verilen doğal bir tepki miydi bu? Kendi ailemi düşünürken ben de böyle mi görünüyorum diye düşünmeden edemedim.

Julia elini kaldırdı ve gözlerinde belirmeye başlayan yaşları sildi. Neden ağladığını bilmiyordum ama üzüntüsünü anında hissettim. Ondan adeta etrafa yayılıyordu.

"Senin için nasıldı?" diye fısıldadı, gözlerini fotoğraftan ayırmadan.

Önüme dönüp ailemin fotoğraflarına baktım. "*Ne* nasıldı?" diye sordum. "Ölümleri mi?"

Julia başını salladı ama bana bakmadı. Arkama yasla-

nıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve başımı kanepeye yasladım. "Şey gibiydi..." Bana nasıl hissettirdiğinden kimseye bahsetmemiş olduğumu fark ettim. Ölümleriyle ilgili şiirim hariç, tek kişiye bile bundan bahsetmemiştim. "Bütün ömrümde gördüğüm kâbusların hepsi aynı anda gerçeğe dönüşmüş gibi."

Gözlerini sımsıkı yumdu ve elini ağzına bastırarak çabucak arkasını döndü.

"Julia?"

Julia artık gözyaşlarını tutamıyordu. Kanepede kayarak kolumu ona doladım ve onu kendime çektim. Ağlamasının sebebinin az önce söylediklerim olmadığını biliyordum. Bambaşka bir sebebi vardı. Lake ve benden daha büyük bir derdi vardı. Geri çekilip ona baktım.

"Julia anlat bana." dedim. "Sorun nedir?"

Julia benden uzaklaşıp ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Gitmeliyim," dedi gözyaşlarının arasından. Onu durdurmama fırsat kalmadan kapıdan çıkmıştı bile. Dışarı çıktığımda Julia'yı verandada durmuş, zembereği boşanmış gibi ağlarken buldum. Ne yapacağımı bilemez halde ona doğru yürüdüm. Yapmak istesem bile, bir şeyler yapacak konumda olup olmadığımdan emin olamıyordum.

"Bak Julia. Sorun her neyse, birine anlatman gerek. Bana değil belki, ama birilerine anlatmalısın. Gidip Layken'ı getirmemi ister misin?"

Gözleri benimkileri buldu. "Hayır! Sakın. Beni böyle üzgün görsün istemiyorum."

Ellerimi onun omuzlarına koydum. "Her şey yolunda mı? Sen iyi misin?"

Tam üstüne bastığımı belli edecek şekilde Julia gözleri-

ni kaçırdı. İyi değildi. Benden uzaklaşıp gözyaşlarını gömleğine sildi. Gözyaşlarını durdurmayı deneyerek birkaç derin nefes aldı.

"Öğrenmelerine hazır değilim Will. Daha değil," diye fısıldadı. Kendine sıkıca sarılıp evine doğru baktı. "Buraya alışma şansları olsun istiyorum. Bu yıl zaten çok şey yaşadılar. Henüz onlara söyleyemem. Ruhları paramparça olur."

İtiraf etmemişti ama sesinden anlamıştım. O hastaydı.

Julia'ya sarıldım. Yaşamakta oldukları ve yaşadıkları için. Lake ve Kel, Caulder ve kendim için sarıldım ona. Ona sarıldım çünkü yapmayı bildiğim tek şey buydu.

"Bir şey demeyeceğim, söz." Onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebilmem bile imkânsızdı. Çocuklarının ikisinin birden bu dünyada sensiz, bir başlarına kalma ihtimali olduğunu bilmek mi? Hiç değilse, benim ailem başlarına ne gelmek üzere olduğunu bilmiyorlardı. En azından Julia'nın taşımak zorunda kaldığı yükü sırtlanmak zorunda kalmamışlardı.

En sonunda geri çekilip tekrar gözlerini sildi. "Yemeğini bitirince Kel'i eve göndersen yeter. İşe gitmeliyim."

"Julia," dedim. "Eğer bununla ilgili konuşmak istersen..."

Gülümsedi, sonra dönüp gitti. Kendimi hayatımda hissetmediğim kadar boş hissederek evimin önünde kalakaldım. Lake'in hayatının neye dönüşmek üzere olduğunu bilmek, onu daha çok korumak istememe sebep olmuştu. Onun yaşayacaklarını yaşamıştım. En büyük düşmanımın bile bunu yaşamasını istemezdim. Âşık olmaya başladığım kızın yaşamasını istemediğim kesindi.

9

Balayı

Lake yataktan dışarı süzüldü ve gözlerini silerek banyoya gitti. Bu çok kötü bir fikirdi. Geçmişten bahsetmek istemememin sebebi tam da buydu işte.

"Lake," dedim peşinden giderek. Banyodaki aynaya bakarak bir peçeteyle gözlerini kuruluyordu. Arkasında durup kollarımı beline doladım, başımı omzuna yasladım. "Üzgünüm. Bundan bahsetmeye devam etmek zorunda değiliz."

Aynadaki yansımama baktı. "Will," diye fısıldadı. Bana doğru dönüp kollarını boynuma doladı. "Sadece bilmediğim için. Hasta olduğunu çoktan bildiğinden haberim yoktu."

Onu kendime çektim. "Gerçekten de gelip sana anlatamazdım, biliyorsun. O sırada konuşmuyorduk bile. Hem, annene asla ihanet etmezdim."

Tişörtüme yaslanıp güldüğünde ise geri çekilip ona

baktım. "Ne var?" diye sordum. Gözlerinde yaşlarla neye güldüğünü anlayamamıştım.

"İnan bana, anneme verdiğin sözlerin nasıl işlediğini biliyorum. Bir yıl boyunca o son verdiğin sözün sonuçlarına katlanmak zorunda kaldık." Peçetesini çöpe attı ve elimi tutup beni yatağa doğru çekti.

"Ben katlanmak demezdim," dedim, dün geceyi düşünerek. "Aslına bakarsan beklediğime kesinlikle değdiğinden eminim."

Elini yanağımla yastığın arasına koydu. Birbirimize doğru döndük. Parmaklarımla onun saçını tarayıp kulağının arkasına sıkıştırdım, sonra da alnından öptüm.

"Katlanmak demişken," dedi Lake. "Gavin'la Eddie'yi bir dahaki görüşüme kadar bekle. Sana birini ayarlamaya çalıştıklarına hâlâ inanamıyorum."

Elimi yüzünden çekip aramıza, yatağa koydum. Nedense gerçeği saklarken ona dokunamazmışım gibi hissediyordum. Göz temasını koparıp sırtüstü döndüm. Eddie'ye bundan bahsetmeyi planlıyorduysa, her şeyi şimdi açıklığa kavuşturmam iyi olurdu. Öbür türlü hepimiz büyük acılara katlanacaktık.

"Şey... Lake?" dedim tereddütle. Adı ağzımdan çıkar çıkmaz başını salladı ve suratını astı.

"Yapmadın," dedi sesinde hayal kırıklığıyla. Algısı fazla kuvvetliydi.

Yanıt vermedim.

Sessizliğim Lake'in doğrulup çenemi kavramasına ve beni ona bakmaya zorlamasına sebep oldu.

"Biriyle RANDEVUYA mı çıktın?" dedi inanmazlıkla.

Teskin edici bir jestle elimi yanağına koydum. Doku-

nuşumun söylemek üzere olduğum kelimelerin etkisini hafifletmesini umuyordum. Yüzünü serçe elimin altından çekti, dizlerinin üstünde doğruldu.

"Ciddi misin?"

Durumu hafifletmeye çabalayarak gergince güldüm. "Lake, Eddie'nin ne kadar zorlayıcı olabildiğini biliyorsun. Gitmek istememiştim. Hem sadece tek bir randevuydu."

"Tek bir randevu mu?" dedi. "Bana tek bir randevuda birine karşı bir şeyler hissedemeyeceğini mi söylüyorsun?" Yatakta dönüp ayağa kalktı ve yatağın yanında duran sandalyeye oturdu. Tekrar başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lütfen bana onu öpmedim de."

Lake'e doğru yaklaşıp yatağın ucuna oturdum. Uzanıp elini tuttum ve gözlerine baktım. "Seni seviyorum," dedim. "Ve buradayım. Senin yanında. Seninle evliyim. Üzerinden iki yıldan uzun zaman geçmiş saçma bir randevuda neler olduğu kimin umrunda?"

"Onu ÖPTÜN mü?" dedi elini sertçe çekerek. Ayağını yatağa, bacaklarımın arasına dayayıp sandalyeyi benden birkaç metre uzağa itti.

"O beni öptü," dedim savunmaya geçerek. "Ve... Tanrı aşkına, Lake. Seni öpmeye benzer hiçbir yanı yoktu."

Bana ters ters baktı.

"Tamam," dedim sırıtmayı keserek. "Komik değildi. Ama cidden, hiç yoktan mesele yaratıyorsun. Hem ertesi hafta Nick'le çıkmaya karar verdin. Hatırladın mı? Arada ne fark var?"

"Ne fark mı var?" dedi, her kelimeyi özenle vurgulayarak. "Onunla randevuya çıkmadım. Onu öpmedim de. Bu oldukça büyük bir fark."

Eğilip sandalyesinin kollarını kavradım ve bacaklarıma dayanana kadar onu kendime çektim. Ellerimi yanaklarına koyarak onu bana bakmaya zorladım. "Layken Cooper, seni seviyorum. Seni gördüğüm ilk andan beri sevdim ve o andan itibaren bir an için olsun seni sevmeyi bırakmadım. Taylor'la dışarıda olduğum bütün o süre boyunca yalnızca seni düşünüyordum."

Burnunu kırıştırdı. "Taylor mı? Adını bilmeme gerek yoktu Will. Şimdi hayatımın geri kalanı boyunca Taylor'lara garezim olacak."

"Benim Javier'lere ve Nick'lere garezim olması gibi mi?" dediğimde sırıttı, ama hâlâ etkisiz surat asışıyla beni cezalandırmaya çalışarak çabucak gülümsemesini bastırdı.

"Kıskandığında çok tatlı oluyorsun canım." Öne doğru eğilip dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırdım. Sessizce, yılgınlıkla bir nefes verdi ve pes ederek dudaklarını araladı. Kollarını okşayarak ellerimi beline doğru indirdim ve yatağa geri uzandığımda onu sandalyeden üzerime çektim.

Bir elimi belinin oyuğuna koyarak Lake'i kendime bastırdım. Diğer elimi saçlarından geçirip başının arkasını tuttum. Kıskanmasına gerek olmadığını kanıtlayarak onu serçe öptüm ve döndürüp sırtüstü yatırdım. Üstüne geçtiğim anda ellerini yanaklarıma dayayıp yüzümü kendininkinden uzaklaştırdı.

"Demek dudakların başkasınınkilere değdi? Hem de ilk öpüşmemizden sonra?"

Yanına düştüm. "Lake yeter, bunu düşünmeyi bırak."

"Bırakamıyorum Will." Bana döndü ve karşı koyamadığımı bildiği şekilde somurttu. "Detayları bilmeliyim. Zihnimde canlandırabildiğim tek şey kızın birini muhteşem

bir randevuya çıkardığın ve ona sandviç yaptığın ve onunla 'Hangisini tercih edersin?' oynadığın ve onunla cidden çok yoğun anlar yaşadığın ve gecenin sonunda onu nefessiz bırakacak şekilde öptüğün."

İlk randevumuzu tasvir etme şekli beni güldürdü. Uzanıp dudaklarımı kulağına dayadım ve, "Sana öyle mi yapmıştım? Öpüşmemiz nefesini mi kesti?" diye sordum.

Boynunu geriye çekti ve bana ters bir bakış atarak istediğini alana kadar pes etmeyeceğini belli etti. "İyi," diye homurdandım, geri çekilerek. "Seni tekrar nefessiz bırakana kadar öpmeme izin vereceğine söz verirsen her şeyi anlatırım."

"Söz," dedi.

Diğer randevu

Dersin bittiğini duyuran zil çaldığında sınıftan çıkan ilk kişi yine Lake olmuştu. Aramızdaki gerilim o kadar boğucuydu ki, sanki nefes almak için dışarı koşmak zorunda kalıyor gibiydi. Masama yürüdüm ve diğer öğrenciler de sınıftan çıkarken yerime oturdum.

"Cumartesi akşamı. Saat yedi sana uyar mı?" dedi Gavin. Başımı kaldırıp ona baktığımda bir cevap bekleyerek bana bakıyordu.

"Neye uygun mu?"

"Taylor için. Çifte randevuya çıkıyoruz ve Eddie hayır cevabını kabul etmiyor."

"Hayır."

Gavin cevabımı algılamakta güçlük çekerek, birkaç saniye bana baktı. Epey açık bir *hayır*dı, dolayısıyla sorunun ne olduğunu anlamamıştım.

"*Lütfen*?" dedi.

"Yavru köpek bakışların sadece kız arkadaşın üzerinde etkili, Gavin."

Omuzlarını düşürdü ve önümdeki masaya oturdu. "Bu işin peşini bırakmayacak Will. Eddie bir şeyi kafasına koyduğunda, kurtulmanın en acısız yolu dediğini yapmaktır."

Başımı sağa sola salladım. "Hayır. Gitmeyeceğim," dedim kararımın kesin olduğunu belli ederek. "Kaldı ki bu fikri kafasına sokan sendin. Sonuçlara katlanması gereken de sensin, ben değil."

Gavin arkasına yaslandı ve yenilgiyi kabul ederek yüzünü ovuşturdu. Muzaffer hissetmeye başladığım andaysa öne eğiliverdi. "Gelmezsen ona anlatırım."

Arkama yaslanıp ona öfkeyle baktım. "*Neyi* anlatırsın?"

Önce kapıya, sonra bana bakarak yalnız olduğumuzdan emin oldu. "Müdür Murphy'ye gider ve bir öğrenciyle çıktığını söylerim. İş şantaja vardığı için üzgünüm Will ama Eddie'nin bir şeyi kafaya taktığında nasıl olduğunu bilmiyorsun. Bunu benim için yapmak *zorundasın*."

Az önce gerçekten bana şantaj yapma tehdidinde mi bulunmuştu?

Kalemimi alıp ders planımı önüme çektim ve göz temasını kopardım. "Gavin, kimseye anlatmayacaksın," dedim gülerek.

Cevabıma karşılık homurdandı ama kendisi de asla o kadar aşağılıkça bir şey yapmayacağının farkındaydı. "Haklısın. Asla anlatmazdım. Ama bu kadar güvenilir olduğum için sence de bana bunu borçlu değil misin? Sadece tek bir randevu. Minik bir iyilik. Bir randevu neyi değiştirir ki?"

"Kiminle olduğuna bağlı olarak *devasa* bir değişiklik yaratabilir," dedim. Lake'le tek bir randevu hayatımın gidişatını tam ters yöne çevirmeye yetmişti.

"Bir etkisi olacaksa, çok fazla konuşmana gerek kalmaz. Taylor'la Eddie konuşmayı tek başlarına yürütürler. Bifteklerimizi yer ve birkaç dakikada bir homurdanırsak hiçbir şey anlamazlar. Sonra da biter. Yemin ediyorum."

Ona bir iyilik borçlu olduğum doğruydu. *Devasa* bir iyilik. Lake'le durumumuzu bilen tek kişiydi ve bir kez olsun beni yargılamamıştı. Eddie odada bile değilken bize istediğini yaptırmayı nasıl başarmıştı bilmiyordum ama sonunda pes ettim. Kalemi masaya vurup iç çektim ve ona sert bir bakış attım.

"İyi," dedim. "Bir şartla."

"Ne istersen."

"Lake'in haberi olsun istemiyorum. Eddie'ye geleceğimi söyle ama bundan kimseye bahsetmemesi için bir bahane uydur. Ona okul saatleri dışında sizinle takılmamam gerektiğini falan söyle."

Gavin ayağa kalkıp eşyalarını topladı. "Sağ ol Will," dedi. "Sana canımı borçluyum. Hem Taylor'dan hoşlanırsın belki, belli mi olur? Önyargılı olma."

***

Restorana girdim ve üçünün uzaktaki bir masada oturduğunu gördüm. Derin bir nefes alarak isteksizce yanlarına gittim. Bir randevum olduğuna inanamıyordum. Lake'le, randevuya çıkmak istediğim tek kızla, olmayan bir randevu.

Bir randevuya çıkamayacağım kızla.

Gavin'ın *'önyargılı olma'* sözleri zihnimde dönüp duruyordu. Bundan neredeyse üç hafta önce Lake'le tanıştığımdan beri bütün düşüncelerimi esir almıştı. Kariyerimi mahvetme ihtimali olan bir şeye son vererek doğru olanı yapmıştım, şimdiyse bu seçimimi kabullenmenin bir yolunu bulmam ve onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Belki de Gavin haklıydı. Belki de bunu arkamda bırakmalıydım. Böylesi ikimiz için de daha iyi olabilirdi.

Beni gördüğünde Gavin el sallayarak ayağa kalktı. Taylor da bana doğru döndü. Hoştu. *Gerçekten* hoş. Saçı Lake'inkinden daha koyu renkti ve daha kısaydı ama ona yakışıyordu. Lake kadar uzun da değildi. Muhteşem bir gülümsemesi vardı; kalıcı gibi duranlardan.

Masaya ulaştım ve gülümsemesine karşılık verdim. Buna bir şans verebilirdim.

"Will, Taylor. Taylor, Will," dedi Gavin, eliyle bir onu bir beni işaret ederek. Taylor gülümseyerek ayağa kalktı ve kısaca bana sarıldı. Masanın çevresinde genel bir selamlaşma yaşandı, sonra oturduk. Onunla masanın aynı tarafında oturmak tuhaftı. Ona mı dönsem, dikkatimi Eddie'yle Gavin'a mı versem karar veremiyordum.

"Ee," dedi Taylor. "Gavin öğretmen olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Stajyer öğretmen. Aralıkta üniversiteden mezun olana kadar."

"Aralıkta mı mezun oluyorsun?" diye sordu gazozundan bir yudum alarak. "Nasıl oluyor? Bir dönem erken değil mi?"

Garson masamıza gelip bana bir menü verdi ve kısa sohbetimizi böldü. "İçecek olarak ne alırsınız?"

"Buzlu çay alacağım," dedim. Garson başını sallayarak uzaklaştı. Sonra Eddie, Gavin'ı dürttü ve omzunu itti.

"Kusura bakmayın ama... Bir işimiz çıktı," dedi Eddie. Gavin ayağa kalkıp cebinden cüzdanını çıkardı ve masaya birkaç banknot attı.

"Bu içeceklerimize yeter herhalde. Taylor'ı eve bırakırsın, değil mi?" dedi bana.

"İşiniz çıktı demek?" dedim ikisine de ters ters bakarak. Bunu yaptıklarına inanamıyordum. İkisini de dersten bırakacaktım.

"Eh, evet," dedi Eddie, Gavin'ın elini tutarak. "Kalamadığımız için çok üzgünüm. Size iyi eğlenceler."

Sonra da öylece gidiverdiler.

Taylor güldü. "Vay be. Hiç çaktırmadılar."

Ona döndüm. Sırıtarak başını salladı. Şimdi onunla masanın aynı tarafında oturmak cidden garip gelmeye başlamıştı. "Eh," dedim. "Bu..."

İkimiz aynı anda 'tuhaf' dedik. Bizi güldürdü.

"Sorun olur mu eğer..." Masanın diğer tarafını işaret ettim.

"Hayır. Lütfen. Hiç masada yan yana oturmaktan hoşlanan kızlardan olmadım. Bu tuhaf."

"Bence de," dedim ondan uzağa kayarak. Garson içeceğimizi getirdi ve siparişlerimizi aldı. O gidip bizi kendi başımızın çaresine bakmaya terk etmeden önce bu bize otuz saniyelik bir boşluk sağladı.

Taylor bardağını kaldırıp benimkini işaret etti. "Tuhaf ilk buluşmalara." Bardağımı kaldırıp onunkiyle tokuşturdum.

"Peki, bütün bu olaydan öncesine dönelim," dedi elini havada sallayarak. "Nasıl bir dönem erken mezun olabildiğinden bahsetmiyor muyduk?"

"Doğru..." Duraksadım. Erken mezun oluyor olmamın asıl sebeplerinin detaylarına inmeyi pek de istemiyordum. Arkama yaslanıp omuz silktim. "Bir şey istediğimde elde edene kadar ona odaklanıyorum sanırım."

Taylor başını salladı. "Etkileyici. Benim daha bir yılım var ama ben de eğitimci olacağım. İlkokul için. Çocukları seviyorum."

Konuşmamız akıcılık kazanmaya başladı. Bir süre üniversiteden bahsettik. Daha sonra yemek geldiğindeyse, ondan. Sonra, konuşacak konumuz kalmadığında o ailesinden bahsetmeye başladı. Bana anlatmasına izin verdim ama kendiminkini açık etmedim. Hesabı ödeme zamanı

geldiğinde konuşma tuhafın tam tersiydi. Lake'i sadece on kez falan düşünmüştüm. Belki de on beşti.

Arabaya binip otoparktan çıktığımız ana kadar her şey yolunda görünüyordu. Onu yolcu koltuğunda oturmuş camdan dışarıyı izlerken görmek, bana, Lake'in yalnızca birkaç hafta önce aynı yerde oturup aynı şeyi yapmasını hatırlatmıştı. Ama uyandırdıkları hislerin hiçbir benzerliği yoktu. O gece Lake'leyken araba kullandığım ve onun, eli hâlâ benimkinde, uyuduğu sırada gözlerimi ondan alamamıştım. Dünyada bana uyacak yalnızca tek bir kişi olduğunu düşünen insanlardan değildim. Ama Lake'in, etrafımda olmadığı zamanlarda bile, içimde uyandırdığı çekim, benim için en uygun kişi olduğu hissi yaratıyordu. Her ne kadar Taylor'la ikinci randevumuzun çok iyi gidebileceğini düşünsem de, Lake için hissettiklerimden daha azıyla yetinebileceğimden emin değildim.

Biraz daha havadan sudan sohbet ettik ve bana evinin yolunu tarif etti. Araba yoluna girdiğimiz anda ortama bir tuhaflık hâkim oldu. Ona ümit vermeyi hiç istemiyordum ama beni itecek bir hata yaptığını düşünmesini de istemiyordum. Harika biriydi. Randevu güzel geçmişti. Sadece, Lake'le randevumuz bundan çok daha fazlasıydı ve artık daha azını istemiyordum.

Arabayı park ettim ve ne kadar tuhaf gelse de ona kapıya kadar eşlik etmeyi teklif ettim. Verandaya ulaştığımızda döndü ve bana yüzünde davetkâr bir ifadeyle baktı. Bu ona karşı dürüst olmam gereken andı. Beklentileri yükseltmek istemiyordum.

"Taylor..." dedim. "Çok iyi va-" Cümlemi bitiremeden dudakları benimkine yapışmıştı bile. Böyle cüretkâr hare-

ketler yapacak tipte birine benzemediği için, öpücük beni bütünüyle hazırlıksız yakalamıştı. Ellerini saçlarımdan geçirdi ve bir anda ellerimle ne yapacağımı bilmediğimi fark ettim. Ona dokunmalı mıydım? Onu itmeli miydim? Ne yalan söyleyeyim, öpücük o kadar da kötü değildi ve kendimi gözlerimi kapatıp elimi yanağına koyarken yakaladım. Karşılaştırma yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Bu öpücük Vaughn'ı öpmeye benziyordu. Kötü değildi... Hatta hoştu. Ama içinde duygu yoktu. Tutku yoktu. Lake'i öptüğümde hissettiklerimle alakası yoktu.

Lake.

Sonunda Taylor benden uzaklaştığında geriye çekilmeye hazırlanıyordum. Onu itmek zorunda kalmadığım için rahatlamıştım. Bir adım gerileyip utançla elini ağzına bastırdı. "Vay be," dedi. "Kusura bakma. Normalde bu kadar cüretkâr değilimdir."

Güldüm. "Sorun değil. Ciddiyim Taylor. Hoştu."

Yalan söylemiyordum; *hoştu.*

"Sen sadece çok... Bilmiyorum," dedi, hâlâ huzursuzca gülümseyerek. "Sadece seni öpmek istedim." Omuz silkti.

Ensemi ovuşturarak önce kapıya, sonra tekrar ona baktım. *Bunu nasıl söyleyeceğim ben?*

Bakışlarımı kapısına doğru izledi, sonra tekrar bana bakıp gülümsedi. "Ah. Şey... İçeri gelmek ister misin?"

Aman Tanrım, aman Tanrım. Neden kapısına bakmıştım ki? Şimdi içeri girmek istediğimi sanıyordu. İçeri girmek *istiyor* muydum? *Kahretsin.* İçeri girmek istemiyordum. Giremezdim. İçeri girseydim, bir an bile Taylor hakkında düşünüyor olmazdım.

"Taylor," dedim. "Sana karşı dürüst olmalıyım. Bence

harika birisin. Harika zaman geçirdim. Bunu birkaç ay önce yapmış olsaydık bir an bile kaybetmeden seninle içeri gelirdim."

Lafın nereye gideceğini anlamıştı. Başını salladı. "Ama..." dedi.

"Başka biri var. Yakın zamanlardan biri, görünüşe göre atlatamadığım biri. Bu randevuya gelmeyi bir şekilde onu unutmama yardımcı olacağını umduğum için kabul ettim. Ama... Daha çok erken."

Gökyüzüne doğru baktı ve kolları iki yanına düştü. "Ah, Tanrım. Az önce seni öptüm. Sen de aynı hissediyorsun sanmıştım, o yüzden de seni öptüm." Utançla elleriyle yüzüne örttü. "Aptalın biriyim."

"Hayır," dedim, bir adım yaklaşarak. "Hayır, öyle söyleme. Bunun klişe olduğunu ve duymak istediğin son şey olduğunu biliyorum ama... Sorun sende değil, bende. Tamamen bende. Gerçekten. Bence harika birisin, çok tatlısın ve beni öptüğün için minnettarım. Cidden, sadece zamanlama berbattı. Hepsi bu."

Taylor kollarını kendine sardı ve yere baktı. "Sorun sadece zamanlamaysa," dedi kısık sesle. "Numaram sende dursun, tamam mı? Olur da zamanlama işi iyiye giderse diye?"

"Tabii," dedim. "Elbette."

Başını salladı, sonra bana baktı. "Peki o zaman." Gülümsedi. "Tuhaf ilk buluşmalara."

Güldüm. "Tuhaf ilk buluşmalara."

Taylor el salladı ve içeri yöneldi. Eve girdiğinde iç çekerek arabama doğru yürüdüm.

"Bir daha asla, Gavin," diye mırıldandım. "Bir daha asla."

10

Balayı

"Bana bir saniye izin ver," dedi Lake. Yataktan kalkıp banyoya gitti ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Kızgın mıydı? Gerçekten mi? Yok artık. Ayağa fırlayıp banyo kapısını açmaya çalıştım ama içeriden kilitlenmişti. Kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra kapıyı açtı ve bana bakmadan tekrar küvete doğru döndü. Suyu açtı, sonra tişörtünü çıkardı.

"Duş almam gerekiyor sadece," dedi ters ters.

Kapıya yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kızgınsın. Neden kızdın ki? Hiçbir şey olmadı. Onunla bir daha çıkmadık."

Lake başını sallayarak klozetin kapağını kapattı ve oturdu. Çoraplarını çıkarıp bileğinin bir hareketiyle yere fırlattı. "Kızmadım," dedi bakışlarını benden kaçırarak.

"Lake?" Başını kaldırmadı. "Lake? Bana bak."

Nefesini yavaşça içine çekti ve kirpiklerinin arasından bana baktı; dudakları büzülmüştü.

"Üç gün önce bana bir söz verdin," dedim. "Ne söz verdiğini hatırlıyor musun?"

Gözlerini devirerek ayağa kalktı ve pantolonunun düğmesini açtı. "Tabii ki hatırlıyorum, Will. Sadece üç aptal gün geçti üzerinden."

"Ne yapmayacağına söz vermiştin?"

Aynaya doğru gitti ve atkuyruğunu çekiştirerek saçlarını açtı. Yanıt vermedi. Ona bir adım yaklaştım. "Ne söz verdin Lake? Evlenmeden önceki gece birbirimize ne söz verdik?"

Tezgâhtan fırçasını alıp saçlarını sertçe taramaya başladı. "Her şeyi konuşarak çözeceğimize," diye mırıldandı.

"Ve şu anda yaptığın ne?"

Fırçayı pat diye tezgâha çarparak bana döndü. "Ne dememi bekliyorsun Will? Kusursuz olmadığımı mı itiraf edeyim? Kıskandığımı mı? Senin için bir anlamı olmadığını söyledin, biliyorum, ama bu *benim* için bir anlamı olmadığı anlamına gelmez!" Yanımdan geçip saç kremini almak üzere valizimin yanına gitti. Tekrar kapıya yaslandım ve onun banyo eşyalarını arayarak valizimdeki her şeyi yere saçmasını seyrettim.

İtiraz etmedim; içimde sözünün daha bitmediğine dair bir his vardı. Böyle davranmaya başladığı zamanlarda araya girmemem daha iyiydi. Lake tıraş bıçağını bulduğunda söylenmeye devam ederek döndü.

"Ve bu öpücüğü başlatan sen değildin, biliyorum ama onu öpmemiş de değilsin. Üstelik tatlı olduğunu düşündüğünü de itiraf ettin! Ve eğer arada ben olmasaydım

onunla tekrar çıkacağını da itiraf ettin! Ondan nefret ediyorum Will. Kulağa cidden çok iyi biriymiş gibi geliyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Sanki ikimiz yürütememiş olaydık B planın o olurmuş gibi geldi."

Tekrar bana doğru yürüdü ama son yorumundan gerçekten etkilenmiştim. *B planım mı?* Banyoya girmesine engel oldum ve sonradan pişman olacağı bir şey söylemesine engel olmaya çalışarak ona baktım.

"Lake, o zaman sana karşı nasıl hissettiğimi biliyorsun. O kız bir daha aklıma bile gelmedi. Tam olarak kiminle olmak istediğimi biliyordum. Yalnızca *an* meselesiydi."

Kolları gevşekçe iki yanına düştü. "Eh, bu güvenceye sahip olmana sevindim, çünkü bende yoktu. Sen yolun karşısında herkesi ve her şeyi *bana* tercih ederken her günüm cehennem gibi geçti. Ben evde oturup annemin gözlerimin önünde ölüp gitmesini izlerken randevulara çıkıp başka kızlarla öpüşmeni saymıyorum bile."

Ona bir adım yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bu. Adil. Değil," dedim, sıkılı dişlerin arasından. Bel altı vurduğunu bildiğinden gözlerini kaçırdı. Ellerimden kurtulup etrafımdan dolanarak banyoya girdi. Duş perdesini açarak tekrar suyu ayarladı. Gururunun ve inadının kazanmasına izin veriyordu.

"Bu mu yani? Son sözün bu mu?" dedim yüksek sesle. Bana bakmadı. Uzaklaşıp biraz sakinleşmem gerektiğinde bunu bilirdim ve bu o tür zamanlardan biriydi. Aramıza biraz mesafe koymadığım takdirde ben de sonradan pişman olacağım bir şey söyleyebilirdim. Kapıyı yumruklayarak banyodan dışarı çıktım, sonra da oda kapısını açıp koridora adım attım. Kapıyı çarparak kapattım. Kısık sesle

küfrederek koridorda volta atmaya başladım. Odamızın kapısının önünden her geçişimde kapıyı açıp özür dilemesini bekleyerek duraksayıp baktım.

Yapmadı.

Lake hiçbir şey olmamış gibi duşa mı girmişti? Bana böyle bir şey söyledikten sonra nasıl olur da özür dilemeden duşa girebilirdi? Tanrım, sinirimi zıplatıyordu! Javi'yi öptüğünü sandığım geceden beri ona hiç bu kadar öfkelenmemiştim.

Başımı kapımıza yaslayıp kendimi yere bıraktım ve saçlarımı kavradım. Buna cidden kızmış olamazdı. Birlikte bile değildik! Verdiği tepkiyi haklı gösterecek sebepler üretmeye çalıştım ama başaramadım. Ancak bir liseli kadar olgun davranıyordu.

"Will?" dedi, aramızdaki kapının boğduğu bir sesle. Sesi yakından geliyor gibiydi. Kapının diğer tarafında, benimle aynı hizada olduğunu fark ettim. Kapının önünde oturduğumu biliyor olması beni daha da öfkelendirdi. Beni çok iyi tanıyordu.

"Ne?" dedim sertçe.

Bir an sessiz kaldı, sonra iç çekti. "Öyle dediğim için özür dilerim," dedi kısık sesle.

Başımı kapıya yaslayarak gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Sadece... Ruh eşlerine inanmıyoruz, biliyorum," dedi Lake. "Bu dünyada birbirine uyacak çok fazla insan var. Olmasa, kimse kimseyi aldatmazdı. Herkes gerçek aşkını bulurdu ve hayat muhteşem olurdu, ilişkiler de çocuk oyuncağı haline gelirdi. Ama gerçekte böyle olmuyor, bunun farkındayım. Yani... Canımı yaktı sadece, oldu mu?

Dünyada seni mutlu edebilecek başka kadınlar olduğunu bilmek canımı yakıyor. Bunun çocukça olduğunu biliyorum. Minicik şeylere takıldığımı ve kıskançlık ettiğimi de biliyorum, ama... Senin için tek olmak istiyorum yalnızca. Öyle bir şey olduğuna inanmasam da senin ruh eşin olmak istiyorum. Aşırı tepki verdim, üzgünüm," diye devam etti. "Gerçekten çok özür dilerim, Will."

O da ben de sessiz kaldık. Sonra banyo kapısının kapandığını duydum. Tam olarak nasıl hissettiğini biliyordum; söz konusu o olduğunda geçmişte benim de kıskançlık krizleri geçirdiğim olmuştu. Mesela, onun öğretmeniyken ve Nick'le çıkmayı kabul ettiğini duyduğum zaman. Ve sonra Javi'nin onu öptüğünü gördüğümde. İki olayda da aklımı yitirmiştim. Hatta Javi'yi eşek sudan gelinceye kadar dövmüştüm, ki o zaman Lake kız arkadaşım bile değildi. Duygusal çalkantılarımızın ortasında başka birini öptüğümü duyup ondan tepkisiz kalmasını beklemek ikiyüzlülükten başka bir şey değildi. Az önce normal bir tepki vermişti ve ben bunun için onu suçluyordum. Büyük ihtimalle şimdi duşta ağlıyordu. Hepsi de benim yüzümdendi.

Dallamanın tekiydim.

Ayağa fırlayıp kapı kartını okuttum ve içeri girdim. Banyo kapısını açtığımda üzerinde pantolonu ve sutyeniyle küvetin kenarına oturmuş, başı ellerinin arasında ağlıyordu. Gördüğüm en hüzünlü gözlerle bana baktı ve içime suçluluk hissi çöktü. Elini tutup onu kaldırdım. Ona tekrar bağırmamdan korkuyormuş gibi bir nefes aldığında kendimi daha da beter hissettim. Elimi saçlarından geçirip ensesini tuttum ve gözlerine baktım. Yüz ifademden kavga etmeye gelmediğimi anlamıştı.

Barışmaya gelmiştim.

"Karıcığım," dedim, dosdoğru gözlerinin içine bakarak. "Ne düşünürsen düşün, bütün evrende seni sevdiğim gibi sevebileceğim tek bir kadın bile yok."

Dudaklarımız sertçe birbirine çarptı; az kalsın Lake sırtüstü duşa düşecekti. Destek almak için bir elimi duvara dayadım. Diğer kolumu beline sarıp onu küvete soktum. Onu duvara yasladım. Su aramızdan akıyordu. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Parmaklarını saçlarıma dolayıp çekiştirdiği sırada onu mümkün olduğunca yakınıma çektim. Kontrolsüzce birbirimizin ellerimizin ulaşabildiği her santimini kavradık, çektik ve okşadık.

Sutyenini başının üzerinden çıkardım ve arkama doğru attım. Ellerim belinin oyuğuna doğru kaydı, parmaklarım hafifçe kotunun içine süzüldü. Lake inledi ve sırtını gererek kendini bana bastırdı. Parmaklarım yavaşça kotunun ön kısmına doğru kaydı ve fermuarını açtım. Pantolonu sırılsıklam olduğu için biraz çaba göstermem gerekse de, sonunda çıkarmayı başardım.

Uyluğuna doğru kaydırdığım elim pürüzsüz teninden başka bir şeyle karşılaşmadı. Dudaklarına karşı gülümsedim. "İç çamaşırı yok, demek?"

Zaman kaybetmeden dudaklarımız tekrar buluştu. Suyun tam altında durduğum için kıyafetlerim sırılsıklam olmuştu. Onları çıkarmak Lake'in kıyafetlerini çıkarmaktan daha zor oldu; özellikle de bana tişörtümü çekip çıkarmama yetecek süreden bir saniye fazlasını vermediği için. Tişörtü çıkarmayı başardığımda tekrar ona yaslandım. Çıplak tenlerimiz birbirine değdiğinde, beni anında pantolonumu çıkarmaya zorlayacak şekilde dudaklarıma doğ-

ru inledi. Pantolonu elimden aldı ve omzumun üzerinden fırlatıp attı, sonra da beni tekrar kendine çekti. Ben de sağ dizinin altından tutarak bacağını yanıma doğru çektim.

Gülümsedi. "Beraber ilk duşumuzu böyle hayal etmiştim işte."

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve bunun ömrünün en güzel duşu olmasını sağladım.

***

"Vay canına," dedi Lake, kendini yatağa atarak. "Epey hararetliydi bu."

Kolları gevşekçe başının üzerinde duruyordu, bornozunun önü de hayal gücümü kontrol altında tutmama yetecek ölçüde kapalıydı. Yanma oturup yanağını okşadım, sonra da boynuna doğru devam ettim. Temasımla ürperdi. Eğilip köprücük kemiğine bir öpücük kondurdum. "Bu noktada bir şeyler var," dedim hafifçe boynuna dokunarak. "Buradan..." Boynunun kıvrımına ulaşana kadar köprücük kemiğinde dudaklarımla bir hat izledim. "Buraya kadar." Aynı hattı takip ederek aşağı döndüm. "Beni delirtiyor."

Güldü. "Belli oluyor. Ağzını oradan ayıramıyorsun. Çoğu erkek popoyu ya da memeleri tercih eder. Will Cooper'ın tercihiyse boyun."

Dudaklarımı inanılmaz derecede pürüzsüz teninde dolaştırmaya devam ederken, katılmadığımı göstermek için başımı salladım. "Hayır, Will Cooper'ın tercihi *Lake*'in tamamı."

Bornozunun kuşağını çözülene kadar çekiştirdim. Elimi bornozun altına kaydırıp parmaklarımın uçlarını karnında gezdirdim. Elimin altında kıvranarak güldü.

"Ciddi olamazsın Will. Daha üç dakika bile olmadı."

Onu duymazdan geldim ve ürperen omzunu öptüm. "Dayanamayıp boynunu öptüğüm o ilk seferi hatırlıyor musun?"

(ilk) Hata

Julia'nın bana hasta olduğunu söylemesinin üzerinden üç hafta geçmişti ama her gün Lake'i izleyip Kel'i dinlediğim için hâlâ onlara anlatmadığını biliyordum. Julia'yla birkaç kere, ayaküstü konuşmuştum. Konuyu tekrar açmak istemiyor gibiydi, ben de bu arzusuna saygı duymuştum.

Üçüncü derste Lake'i görmek de bir türlü kolaylaşmamıştı. Uyum sağlamayı ve anlattığım konuya odaklanmayı öğrenmiştim ama aramızda sadece birkaç metre olması bende hâlâ aynı duyguları uyandırıyordu. Her sabah sınıfa geldiğinde Julia'nın ona her şeyi anlattığını gösteren bir belirti arıyordum ama her gün aynıydı. Asla elini kaldırmıyor ya da konuşmuyordu; ben de bilinçli bir şekilde hiç ona söz vermiyordum. Ona bakmıyordum bile. Nick bölgesini işaretlemeye başlıyormuş gibi göründüğü için gittikçe zorlaşıyordu bu. Beni ilgilendirmezdi, biliyordum ama çıkıyorlar mı diye merak etmeden duramıyordum. Onu Lake'in evinde görmemiştim ama öğle yemeğinde beraber oturduklarını fark etmiştim. O etraftayken Lake'in keyfi hep yerindeydi. Gavin bilirdi, ama o bunu aştığımı sandığı için ona soramazdım. Aslında umrumda bile olmamalıydı... Ama elimde değildi.

Geç kalmıştım. Sınıfa girdiğimde ilk fark ettiğim şey Nick'in Lake'e doğru dönük oturduğuydu. Lake yine gülüyordu. Çocuğun aptal şakalarına gülüp duruyordu. Onu gülerken görmek hoşuma gidiyordu ama onu güldürenin Nick olduğunu bilmekten nefret ediyordum. Bir anda keyfim kaçmıştı, o yüzden planladığım konu anlatımını

iptal edip bir şiir yazma ödevi vermeye karar verdim. Kuralları açıkladım ve herkes yazmaya başladığında masama oturdum. Ders planımı bitirmeye odaklanmaya çalıştım ama Lake'in tek kelime bile yazmadığını fark etmeden edemedim. Derste işlediğimiz konularla bir derdi olmadığını biliyordum. Hatta kaydolduğu günden itibaren en yüksek notları almıştı. Bu ödev için çaba göstermiyor olması onun da üçüncü derste benim gibi konsantrasyon sorunu yaşayıp yaşamadığını düşündürdü bana.

Bakışlarımı sırasında duran boş kâğıttan ayırdığımda, onu gözlerini dikmiş bana bakarken buldum. Kalbim boğazımda atmaya başladı. Bastırmak için çok çabaladığım duygusal ve fiziksel tepkiler beni tekrar ele geçiriverdi. Üç haftadır ilk kez göz göze geliyorduk. Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama yapamadım. Yüzünde tek bir duygu kırıntısı yoktu. Onun başını çevirmesini bekledim ama benim de ona baktığım yoğunlukta bana bakmaya devam etti. Aramızdaki bu sessiz diyalog nabzımı onu öptüğüm zamanki kadar hızlandırdı.

Zil çaldığında kendimi zorla sandalyemden kaldırarak kapıyı açtım. Lake de dahil herkes çıktığında kapıyı çarparak kapattım.

Aklımdan ne geçmişti? 20 saniyelik her ne halttıysa artık, üç haftalık çabamın sonucunu tersine çevirivermişti. Kapıya yaslandım ve bıkkınlıkla ona bir tekme savurdum.

***

Okuldan sonra otoparka ulaştığım anda Lake'in cipinin kaputunun açık olduğunu gördüm. Ona yardım edebile-

cek başka biri vardır diye umarak etrafıma bakındım. O esnada onunla yalnız kalamazdım, özellikle de sabah sınıfta yaşananlardan sonra. Varlığına direnmek gittikçe zorlaşıyordu. Bu durumsa problem diye bağırır gibiydi.

Ne yazık ki etrafta benden başka kimse yoktu. Onu otoparkta bırakıp gidemezdim. O beni görmeden dönüp içeri girmenin de eşit kolaylıkta olacağından emindim. Eninde sonunda başka biri ona yardım ederdi. Tereddüdüme rağmen ilerlemeye devam ettim. Arabaya yaklaştığım sırada aküye levyeyle vuruyordu.

"Bu hiç iyi bir fikir değil," dedim. Ben yetişemeden aküyü patlatmayacağını umdum. Lake dönüp baktı. Beni baştan aşağı süzdü, sonra sanki beni hiç görmemiş gibi dikkatini tekrar motora çevirdi.

"Yaptığım çoğu şeyin iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü açıkça belirtiyorsun," dedi kesinlik bildiren bir tonda. Belli ki beni gördüğüne sevinmemişti, bu da dönüp gitmem gerektiğini gösteriyordu.

Ama yapmadım.

Yapamadım.

İsteksizce biraz daha yaklaşıp kaputun altına bir göz attım. "Sorun ne, çalışmıyor mu?" Akünün bağlantılarını kontrol edip alternatörü inceledim.

"Ne yapıyorsun Will?" Sesi huysuz, neredeyse bıkkındı. Başımı kaputun altından çıkarıp ona baktım. Yüz hatları gergindi. Aramıza görünmez bir duvar ördüğü belliydi ve büyük ihtimalle iyiye işaret değildi bu. Yardım etmeyi önermem bile onu gücendirmiş gibi duruyordu.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Göz temasımızı koparıp çabucak dikkatimi tekrar akü kablosuna verdim.

"Cipine ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Direksiyonun başına geçip motoru çalıştırmayı denedim. Çalışmadığında arabadan inmek için döndüm ve Lake'i hemen yanımda dururken buldum. Ona bu kadar yakın olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlayıvermiştim. Nefesimi tutarak onu belinden kavrayıp yanıma, cipin içine çekme arzumla savaştım.

"Bunu neden yaptığından söz ediyorum. Seninle konuşmamı istemediğini açıkça belirttin."

Varlığımın canını bu kadar sıkması ona yardım etme kararımdan neredeyse pişman olmama sebep oldu. "Layken, sen otoparkta mahsur kalan bir öğrencisin. Arabama binip öylece uzaklaşamam." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Çenesini boynuna doğru indirip gözlerini kaçırdı. Sözlerimdeki mesafe onu şaşırtmıştı.

İç çekerek araçtan indim. "Dinle, öyle demek istememiştim," dedim, tekrar kaputun altına eğilerek.

Lake bana bir adım yaklaşıp cipe yaslandı. Kablolarla uğraşıyormuş gibi yaparak göz ucuyla onu izledim. Dudağını ısırarak, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle yere bakıyordu. "Bu çok zor Will," dedi kısık sesle. O anda sesinde duyduğum kırılganlık, canımı huysuzluğundan daha çok yakmıştı. İtiraf etmek üzere olabileceği şeyden korkarak derin bir nefes aldım. Cümlesini bitirmek konusunda tereddütte kalmış gibi, derin bir nefes aldı ama yine de devam etti. "Senin için bu durumu kabul etmek ve geride bırakmak çok kolay oldu. Benim için o kadar kolay olmadı. Tek düşündüğüm şey bu."

İtirafı ve sesinde duyduğum dürüstlük karşısında yüzümü buruşturdum. Kaputun kenarını tutarak ona doğru

döndüm. Yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle ellerine bakıyordu. "Benim için *kolay* olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldadım.

Bana kaçamak bir bakış atıp omuz silkti. "Öyle görünüyor."

İşte şimdi çekip gitmen gerek Will. Yürü git.

"Lake, hiçbir şey kolay olmadı," diye fısıldadım. Ona söylemek için öldüğüm şeylerin hiçbirini söylememem gerektiğinden oldukça emindim ama onunla ilgili her şey istesem de istemesem de beni doğruları söylemeye zorluyordu. "Her gün işimin bizi birbirimizden ayıran şey olduğunu bilerek işe gitmek benim için başlı başına bir mücadele." Arabaya sırtımı dönüp yanına yaslandım. "Caulder olmasaydı, seni koridorda gördüğüm gün istifa ederdim. Bir sene izin alır... Sen mezun olana kadar beklerdim." Ona doğru dönüp sesimi alçalttım. "İnan bana, aklımdan her türlü senaryoyu geçirdim. Benim yüzümden acı çektiğini, benim yüzümden üzgün olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Haddinden fazla konuşmuştum. *Çok* fazla.

"Üzgünüm," dedi kekeleyerek. "Sanmıştım ki-"

"Akün iyi durumda," dedim Nick'in bir anda yanımızdaki arabanın arkasında belirip geldiğini gördüğüm anda. "Arıza alternatörde olabilir."

"Araba çalışmayacak mı?" diye sordu Nick.

Layken kocaman açılmış gözlerle bana baktı, sonra Nick'le yüz yüze gelmek için döndü. "Hayır. Bay Cooper yeni bir alternatöre ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

"Bu çok kötü," dedi Nick, kaputun altına bir göz atarak. Tekrar Lake'e baktı. "İstersen seni eve bırakabilirim."

Lake'i eve bırakmasına izin vermektense ona yumruk atmayı tercih ederdim ama tek seçeneğin bu olduğunu biliyordum. Onu eve *benim* bırakamayacağım kesindi.

"Bu harika olur Nick," dedim. Cipin kaputunu kapattım ve aptalca kararlarımdan oluşan listeye bir yenisini eklemeden uzaklaştım.

***

Anlaşılan aptalca kararlarımdan oluşan listeyi tekrar çıkarmış olmalıyım, çünkü o anda ona bir ekleme yapıyordum.

Son on beş dakikayı endişe içinde Kel'le Caulder'ı arayarak geçirmiştik. Ben Lake'lerdeler sanmıştım, o da bizde. Sonunda onları son gördüğüm yerde, arabamın arka koltuğunda sızıp kalmış halde bulduk.

Şimdiyse çantamı altüst ederek onun cipinin anahtarlarını arıyordum. O öğleden sonra alternatörü değiştirtmek için arabasını benim tamircime götürmüştüm, sonra da aptal gibi anahtarlarını geri vermek üzere onu içeri davet etmiştim. Aptal gibi dedim, çünkü tek bir zerrem bile gitmesini istemiyordu. Lake'in sırf burada olması bile kalbimin çılgınca atmasına yetiyordu. Anahtarları buldum ve ona vermek için döndüm. "Anahtarların," dedim, onları avucuna bırakarak.

"Ah, teşekkürler," dedi anahtara bakarak. Ona ne vermemi beklemişti emin değildim ama anahtarları gördüğünde hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüştü.

"Artık çalışıyor," dedim. "Yarın arabanı eve getirebilirsin." O anda benden daha güçlü olmasını ve gitmesini

umuyordum. Onu kapıya kadar geçirmeye kendimi ikna edemediğimden salona dönüp kanepeye oturdum. Öğleden sonra cipin önündeki konuşmamızın hayaleti hâlâ sessiz ve yoğun bir şekilde havada asılı duruyordu.

"Ne? Onu tamir mi ettin?" dedi, beni salona doğru takip ederek.

"Ben tamir etmedim. Öğleden sonra alternatör takmayı bilen birini buldum."

"Will, bunu yapmana gerek yoktu." İkimizin de yapmasını beklediğimiz gibi gitmek yerine kanepede yanıma oturdu. Dirseği benimkine değdiğinde ellerimi kaldırıp başımın arkasında kenetledim. Dirseklerimizin sürtünmesi bile uzanıp onu öpmek istememe sebep oluyordu.

"Ama teşekkürler. Sana ücretini öderim."

"Endişelenme. Son zamanlarda Caulder konusunda bana çok yardımcı oldunuz, en azından bu kadarını yapmama izin ver."

Lake ellerine bakarak anahtarları evirip çevirdi. Başparmağıyla Teksas şeklindeki anahtarlığı okşadığında hâlâ orada olmayı tercih edip etmediğini merak ettim.

"Peki, önceki konuşmamıza devam edebilir miyiz?" dedi hâlâ anahtarlığına bakarak.

Cipin önünde sarf ettiğim sözlere çoktan pişman olmuştum. Gereğinden fazlasını itiraf etmiştim. Caulder olmasa istifa edeceğimi söylediğime inanamıyordum. Doğruydu aslında. Kulağa ne kadar umutsuzca ve delice gelse de, bir an bile düşünmeden istifa ederdim.

"Duruma bağlı," dedim. "Bir çözüme ulaştın mı?"

Lake bana bakarak başını salladı. "Hayır." Anahtarlarını sehpaya attı ve dizlerinden birini yukarı çekerek oturduğu

yerde bana doğru döndü. Sormaktan çekindiği bir şey varmış gibi iç çekti. Aramızda duran minderi okşadı ve başını kaldırmadan parmağıyla desenleri takip etti. "Birbirimize karşı hissettiğimiz bu duyguların... Daha karışık olduğunu düşün." Bir an tereddüt etti. "G.E.D. (Genel Öğretim Geliştirme) sınavına dışarıdan girmek benim için sorun olmazdı."

Planı o kadar mantıksızdı ki az kalsın gülecektim. "Bu saçmalık," dedim ona bakarak. "Sakın bunu aklından geçirme. Okulu bırakman söz konusu bile değil, Lake."

Minderi bir kenara fırlattı. "Bu sadece bir fikirdi."

"Ama aptalca bir fikir."

Sessizlik çöktü. Kanepede bana dönük oturuyor olması bile çenem dahil bütün kaslarımın gerilmesine yetiyordu. Ona doğru dönüp onu kollarıma almamak için çok direniyordum. Bu tamamen haksızlıktı. Şartlar farklı olsa, bir ilişkimiz olması hiç sorun olmazdı. Kabul edilebilir olurdu. Normal olurdu. Aramızda sadece aptal bir mesleki unvan vardı.

Baş başayken ona karşı hislerimi saklamak zorunda kalmak çok zordu. *Boş ver*, deyip canımın istediğini yapmak çok kolay olurdu. İşin etik boyutunu ve yakalanma korkusunu aklımdan çıkarabilsem bir an bile durmazdım. Son üç haftadır hayal ettiğim gibi onu kollarıma alıp öperdim. Dudaklarını, yanaklarını, kulağından omzuna uzanan, gözümü ayıramadığım o hattı. Lake de yapmama izin verirdi. Onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum; hareketlerinde görebiliyordum bunu. Depresyondaydı. Neredeyse hislerim doğrultusunda davranıp bunu onun için kolaylaştırmayı düşündüm. İkimiz de bir şey söylemezsek,

kimsenin haberi olmazdı. O mezun olana kadar bu işi gizlice sürdürebilirdik. Dikkatli olursak Julia'yla oğlanlardan bile gizleyebilirdik.

Dudaklarını dudaklarıma bastırma düşüncesinden uzaklaşabilmek için parmaklarımı çıtlattım. Onu tekrar öpme olasılığını düşünmek bile nabzımın hızlanmasına yetmişti. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek aptalca bir şey yapmadan önce kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ya da zekice. Onunlayken neyin doğru neyin yanlış olduğunu kestiremiyordum. Yanlış olan çok doğru hissettiriyordu, doğru olansa çok yanlış.

Lake parmağını yanağıma sürttüğünde bu beklenmedik temasla irkildim. Savunmacı bir tavırla az evvel boynumdan sildiği tıraş köpüğünü görebilmem için parmağını havada tuttu. Düşünmeden elini tutup tişörtüme sildim.

Büyük hata.

Parmaklarım onunkilere değdiği anda kalan bütün bilinçli düşüncelerim de tıraş köpüğüyle birlikte silinip gitti. Elim onunkinin üzerinde kaldı ve o da elini gevşetip göğsüme düşmesine izin verdi.

İrademin son raddesine ulaşmıştım. Nabzım çılgınca atıyordu. Kalbim patlamanın eşiğindeymiş gibi hissediyordum. Eline de, gözlerine bakmayı da bırakamıyordum. O anda hiçbir şey olduğu yoktu ama aynı zamanda *her şey* oluyordu. Sessizce ona bakmaya ve elini tutmaya devam ettiğim her saniyeyle birlikte, günlerdir mesafemi korumak için harcadığım irade ve kararlılık buharlaşıp uçuyordu. Doğru olanı yapmak için harcadığım bütün enerji boşa gitmişti.

"Will?" diye fısıldadı, göz temasımızı bozmadan. Adı-

mın dudaklarından dökülme şekli nabzımı daha da hızlandırdı. Başparmağıyla belli belirsiz göğsümü okşadı. Bunu yaptığının farkında bile değildi belki, ama ben iliklerime kadar hissetmiştim. "Mezun olana kadar seni bekleyeceğim," dedi.

Kelimeler ağzından çıktığı anda nefesimi bırakarak gözlerimi kapattım. Bütün ay boyunca duymak istediğim şeyi söylemişti. Başparmağımla elini okşadım ve iç çektim. "Bu çok uzun bir süre, Lake. Bir yılda pek çok şey olabilir."

Lake oturduğu yerde kayarak bana biraz daha yaklaştı. Elini göğsümden çekti ve parmaklarının ucuyla hafifçe çeneme dokunarak beni ona bakmaya zorladı. Gözlerine bakmayı reddettim. Bakarsam pes edip onu öpeceğimi biliyordum. Elini yüzümden çekmek için parmaklarımı aşağıya kaydırdım, niyetim bileğine gelince durmaktı. Onun yerine parmaklarım bileğini geçip ağır ağır kolu boyunca aşağıya indi. Durmam gerekiyordu. Geri çekilmem gerekiyordu ama irademle kalbim bir anda birbirlerine savaş açmışlardı.

Ayaklarımı önümdeki sehpadan indirdim. Beni itmesini umuyordum ikimizin de içimizden birinin yapması gerektiğini bildiği şeyi yapmasını. Yapmadığında kendimi onu daha da yakına çekerken buldum. Sadece Lake'i kollarımın arasında tutmak istiyordum. Her şey kontrolden çıkmadan önce Club N9NE'ın dışında tuttuğum gibi tutmak. Bu iş boğucu, dolambaçlı bir felakete dönüşmeden önce tuttuğum gibi.

Kendimi durduramadan ya da kendime düşünme fırsatı tanıyamadan, dudaklarım boynuna değdi ve içimde bir şey koptu. Lake kollarını bana dolayıp ikimize birden yetecek

kadar derin bir nefes aldı. Dudaklarıma değen teninin dokusu ve tadı vicdanımın geri kalanını susturmaya yetmişti.

Ne olacaksa olsun.

Köprücük kemiği boyunca dudaklarımla boynundan çenesine çıktım. Sonra yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerine bakmak için geri çekildim. Aynı fikirde miyiz, bilmem gerekiyordu. Bunu benim istediğim kadar çok istediğini görmeliydim. Buna benim kadar *ihtiyacı* olduğunu.

Gözlerinde son üç haftadır onu ele geçirmiş olan hüzün yoktu. Gözlerinde bir kez daha umut vardı ve o anda hissettiği her neyse onu korumasına yardım etmekten çok istediğim hiçbir şey yoktu. Yavaşça eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Yarattığı his aynı anda beni hem öldürdü hem de yaşama geri döndürdü. Sessizce iç çekti, sonra da dudaklarını araladı. Tişörtümü kavrayıp nazikçe beni daha yakına çekti.

Onu öptüm.

Onu ilk kez öpüyormuşum gibi öptüm.

Onu *son* kez öpüyormuşum gibi öptüm.

Elleri boynumun etrafına dolanmıştı, dudaklarım onunkileri okşuyordu. Lake'i kollarımda tutmak, onu koridorda dururken gördüğüm andan beri ilk kez canlıymışım gibi hissettirdi. Ağzından çıkan her inleme ve ellerinin her dokunuşu beni yaşama döndürüyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse aramıza giremez ya da bu anı bozamazdı. Ne Caulder, ne etik kriterlerim, ne işim, ne okulum, ne de Julia.

Julia.

Yumruklarımı sıktım ve gerçeklik yüzüme çarptığında

hissettiğim onu bırakma dürtüsüne direndim. Durumun ağırlığı bir tonluk tuğla bir duvar gibi üzerime çökerek zihnimi ona öncelik vermeye zorladı. Lake hayatının ne hale gelmek üzere olduğundan bihaberdi ve ben kendime her şeyi daha da karmaşık hale getirme izni mi veriyordum? Onunkilere değen dudaklarımın her hareketiyle, bizi çıkamayacağımız bir kuyunun daha da derinlerine çekiyordum.

Lake elini saçlarımdan geçirerek kendini kanepeye doğru alçaltı ve beni de çekti. Bu kanepede tek vücut olursak, durmaya ikimizin de gücünün yetmeyeceğini biliyordum.

Bunu ona yapamazdım. Hayatında farkında bile olmadığı kadar çok şey yaşanıyordu. Üstüne böyle bir stres ekleyerek ne halt ettiğimi zannediyordum? Julia'ya Lake'in hayatını karmaşıklaştırmayacağıma dair söz vermiştim, oysa yaptığım şey tam olarak buydu. Nasıl olduysa kendimde dudaklarımı onunkilerden ayırma gücünü bularak geri çekildim. İkimiz de nefes nefeseydik.

"Durmak zorundayız," dedim zorlukla soluk alarak. "Bunu yapamayız." Gözlerimi sımsıkı kapattım ve başımı koluma yaslayarak kendime toparlanmak için zaman tanıdım. Bana yaklaştığını hissedebiliyordum. Kucağıma tırmandı ve devam etmemiz için yalvarıyormuşçasına dudaklarını zorla benimkilere bastırdı. Dudaklarımız buluştuğu anda içgüdüsel olarak kollarımı dolayıp onu daha da yakınıma çektim. Vicdanımın bana haykırmaya başlamıştı. İçimdeki sesini boğmaya çalışarak Lake'i daha sert öptüm. Aklım ayrı bir şey yapmamı söylüyordu; kalbim ve ellerimse apayrı bir şey yapmam için yalvarıyordu. Lake tişörtümü kavrayıp başımın üzerinden çekip çıkardı, sonra dudakları tekrar benimkilere, ait oldukları yere döndü.

Zihnimde onu itiyordum ama gerçekte ellerimin biri belinin oyuğundaydı ve diğeriyse ensesini tutuyordu. Ellerini göğsümde dolaştırdı ve aynısını ona yapma arzusuna kapıldım. Tam tişörtünün altını kavramıştım ki, yumruklarımı sıkarak tekrar bıraktım. Çoktan fazla ileri gitmesine izin vermiştim. Dayanamayacağım bir noktaya gelmeden önce bu işe dur demem şarttı. Tekrar incinmesine engel olmak tamamen benim sorumluluğumdu ve o anda işimi hepten boşlamış durumdaydım.

Lake'i üzerimden kanepe doğru ittim ve ayağa kalktım. Ona bunun hata olduğunu kanıtlamak için tek şansım vardı. Ne kadar iyi hissettirse de yanlıştı. Çok yanlış.

"Layken kalk!" dedim elini tutarak. O anda kafam o kadar karışıktı ki. Bu kadar sert tepki vermeyi planlamamıştım ama başka nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Kendime öyle kızgındım ki bağırmak istiyordum. Sinirlerimi yatıştırmaya uğraştım. Lake'in yüz ifadesine ise utanç ve kafa karışıklığı hâkimdi.

"Bu-bu olamaz!" dedim. "Ben artık senin öğretmeninim. Her şey değişti, bunu yapamayız." Sesimde yine o tınıyı duyabiliyordum. Kızgın görünmemek için elimden geleni yapıyordum ama kızgındım. Kızgınlığım ona değildi ama farkı nasıl anlayabilirdi ki? Belki de anlamamalıydı. Belki onu hayal kırıklığına uğratsam, onun için daha kolay olurdu. Benden umudu kesmesi daha kolay olurdu.

Tekrar kanepeye oturup elleriyle yüzünü örttü. "Will hiçbir şey söylemem," diye fısıldadı. "Yemin ederim." Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerine bir kez daha hüzün çökmüştü. Hiç umut kalmamıştı.

Sesindeki acı dallamanın biri olduğum gerçeğini resmi-

leştirdi sadece. Ona bunu yaptığıma inanamıyordum-ona böyle ümit verdiğime. Son ihtiyacı olan şeydi bu.

"Özür dilerim Layken, ama bu doğru değil," dedim ileri geri yürüyerek. "Bu ikimiz için de iyi değil. Bu *senin* için hiç iyi değil."

Bana öfkeyle baktı. "Benim için neyin iyi olup olmadığını bilmiyorsun," dedi ters ters.

İşi cidden batırmıştım. *Öyle böyle değil.* Bunu şimdi düzeltmem gerekiyordu. Şimdi bitirmem gerekiyordu. Kalıcı olarak. Bu evden bunun tekrarlanacağını düşünerek çıkamazdı. Volta atmayı bırakıp ona döndüm.

"Beni beklemeyeceksin. Hayatının en güzel yılı olması gereken dönemden vazgeçmene izin vermeyeceğim. Benim erkenden olgunlaşmam gerekti, senden de aynı şeyi bekleyemem. Bu hiç adil olmaz." Derin bir nefes aldım ve ömrümde söylediğim en büyük yalanı söyledim. "Beni beklemeni istemiyorum, Layken."

"Hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim," diye yanıtladı cılız bir sesle.

Sesindeki acı çok ağır geldi, ona tekrar sarılmak için dayanılmaz bir arzu hissettim. Böyle duygusal çalkantılara dayanacak gücüm kalmamıştı artık. Bir an onu nefesi kesilene kadar öpmek ve onu kollarımda tutup yakında dökeceği her bir gözyaşı damlasından korumak istiyordum; bir an sonraysa vicdanım devreye giriyordu ve onu evden atmak istiyordum. Canını çok yakmıştım ve hayatının daha da kötüleşeceğinden haberi bile yoktu. Bunu bilmek bile az önce olmasına izin verdiğim şeyden dolayı kendimden nefret etmeme sebep oluyordu. Hatta tiksinmeme.

Tişörtümü alıp üzerime geçirdim, sonra odayı boydan

boya geçip kanepenin arkasında durdum. Ondan uzaklaştığım ölçüde kontrol altında hissederek derin bir nefes aldım. Kanepenin arkasını kavrayıp, düzeltilemez haldeki bir durumu düzeltme teşebbüsünde bulunmaya hazırlandım. Nedenlerimi görmesini sağlayabilirsem, aldığı darbe bu kadar sert olmazdı belki.

"Hayatımda sorumluluklardan ibaret. Tanrı aşkına, ben bir *çocuk* yetiştiriyorum. Senin ihtiyaçlarına öncelik veremem. Hatta ikinci sıraya bile koyamam." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Üçüncü sırada olmaktan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Lake ayağa kalkıp salon boyunca yürüdü ve önümdeki kanepeye diz çöktü. "Sorumlulukların benden önce gelmeli, bu yüzden seni beklemek istiyorum, Will. Sen iyi birisin. Kusurun olduğunu sandığın şey yüzünden sana âşık oluyorum."

Bu kelimeler ağzından çıkmadan önce kalbimden geriye kalan ne varsa tuzla buz oluverdi. Bunu yapmasına izin veremezdim. Böyle hissetmesine izin veremezdim. Beni sevmeyi bırakmasını sağlamak için yapabileceğim tek şey benden nefret etmeye başlamasını sağlamaktı. Ellerimi kaldırıp yanaklarına koydum ve gözlerinin içine baktım. Sonra da ömrüm boyunca söylemek zorunda kalacağım en zor kelimeleri söyledim. "Bana âşık *olmayacaksın*. Bana âşık olamazsın." Gözlerinde yaşlar birikmeye başladığını gördüğüm anda ellerimi yüzünden çektim ve kapıya doğru gittim. Ağlamasını izleyemezdim. Ona ne yaptığımı görmek istemiyordum.

"Bu gece olanlar-" Kanepeyi işaret ettim. "Bir daha tekrarlanmayacak. Bir daha olmayacak."

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çektim, sonra sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapattım. Sakinleşmeye çalışarak yüzümü ovuşturdum. Bunların hepsi benim suçumdu. Etrafındayken ne kadar zayıf olduğumu bile bile evime girmesine izin vermiştim. Onu öpmüştüm. Onu öpen bendim. Bunların öylece oluverdiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Onunla yirmi dakikalığına baş başa kalmıştık ve her nasılsa hayatını daha da berbat etmiştim.

Lake'i kanepede otururken, hareketlerim ve söylediklerim yüzünden şaşkınlıktan kalakalmış ve kalbi kırılmış halde görmek... Kendimden nefret ediyordum. Artık onun da ettiğinden oldukça emindim. Buna değeceğini umdum. Bu durumda doğru şeyi yapmak, nasıl oluyorsa tamamen yanlış geliyordu.

Arabaya gidip Caulder'ı indirdim. Kollarını boynuma sararken bile uyanmadı. Kel gözlerini açtı ve kafası karışmış görünerek etrafa bakındı.

"Arabada uyuyakalmışsınız. Eve, yatağına git, tamam mı?"

Gözlerini ovuşturup arabadan indi ve karşıya geçti. Kucağımda Caulder'la tekrar içeri girdiğimde Lake hâlâ kanepede oturuyordu. Gözlerini yere dikmişti. Onu tutup bu gece olan her şeyden dolayı ne kadar üzgün olduğumu söylemeyi çok istesem de, her şeyi geride bırakabilmesi için buna ihtiyacı olduğunu fark ettim. Bana kızgın olması gerekiyordu. Ayrıca Julia'nın bu yıl Lake'in dikkatinin yerinde olmasına ihtiyacı vardı. Bunun annesiyle geçirdiği son yıl olması muhtemelken aklı bizim durumumuzda kalamazdı.

"Kel uyandı ve eve gidiyor. Sen de gitmelisin."

Lake önündeki masadan anahtarlarını aldı ve benimle yüzleşmek için döndü. Doğruca gözlerimin içine baktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Sen pisliğin tekisin," dedi. Sözleri bir mermi gibi kalbimi delip geçti. Dışarı çıktı, kapıyı çarparak kapattı.

Caulder'ı odasına götürüp yatırdım ve üstünü örttüm. Sonra kendi odama gittim. Kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı yasladım, gözlerimi kapattım ve boylu boyunca kayarak yere oturdum. Gözyaşlarımı engellemek için avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Tanrım, bu kız. Bu kız önemsediğim tek kızdı ve az önce ona benden nefret etmesi için yeryüzündeki her sebebi vermiştim.

11

Balayı

"Gerçekten çok üzgünüm Will," diye fısıldadı Lake. Ellerini yüzüne bastırarak gözlerini sakladı. "Kendimi korkunç hissediyorum. Berbat. Ve bencil. Senin için de bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Beni sırf riske değmeyeceğim için beni evden attın sanıyordum."

"Lake, kafamdan geçenlerden haberin yoktu. Senin bildiğin kadarıyla ben seni öpüp sonra da evimden atan pisliğin tekiydim. Asla seni suçlamadım. Ve kesinlikle riske değerdin. Julia'yla ilgili bildiklerimi bilmesem, seni asla bırakmazdım."

Ellerini yüzünden çekip bana döndü. "Aman Tanrım, o laflar. Onun için hiç özür dilemedim." Üzerime çıkıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Ertesi gün sana ettiğim o sözler için çok özür dilerim."

"Dileme." Omuz silktim. "Bir bakıma hak etmiştim."

Lake başını sağa sola salladı. "Orada oturup hiç kızma-

dığına inanmamı bekleyemezsin. Bütün sınıfın önünde sana neler dedim!"

"Kızmadım demedim. Yalnızca hak ettim, dedim."

Güldü. "Yani bana kızmıştın." Başını tekrar yastığına koydu. "Hadi anlat bana."

Pişmanlıklar

Olabildiğince yavaş ilerledim. Her öğrenciye söz hakkı verdim, onları asla acele ettirmedim, hatta süre bile tutmadım. Genelde bu kadar hızlı okumazlardı. Elbette, Gavin şiirini bitirdiğinde dersin bitmesine beş dakika daha vardı. Lake'e söz vermekten başka seçeneğim yoktu. O vakte kadar zil çalar diye umarak onu sona bırakmıştım. Dün gece aramızda geçenlerden sonra onu kalkıp konuşma zorunluluğundan kurtarmaya mı çalışıyordum, yoksa söyleyebileceği şeylerden çılgınca korkuyor muydum, bilemiyordum. Ne olursa olsun, sıra Lake'teydi ve onu kaldırmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

Boğazımı temizleyip adını söylemeye çalıştım ama parça parça çıktı ağzımdan. Şiirini sırasının üzerinde bırakıp sınıfın önüne yürüdü. Dün derste tek bir kelime bile yazmadığını adım gibi biliyordum. Ve dün gece salonumda yaşananlar düşünüldüğünde bir şiir yazacak havada olduğundan bile şüpheliydim. Her şeye rağmen dengeli ve kendine güven dolu görünüyordu. Anlaşılan okumak üzere olduğu şeyi de ezberlemişti. Ödüm kopuyordu.

"Bir sorum var," dedi başlamadan önce.

Kahretsin. Ne sormak istiyor olabilirdi ki? Dün gece yanımdan o kadar öfkeli ayrılmıştı ki beni şimdi, buracıkta ifşa etse şaşmazdım. Büyük ihtimalle öpüştüğüm bütün öğrencilerimi sonradan evden atıp atmadığımı sormak üzereydi. Başımı sallayarak sormasına izin verdim... Ama gerçekte yapmak istediğim tek şey tuvalete koşup kusmaktı.

"Şiir kafiyeli değilse ne olur?"

Ulu Tanrım. Gerçekten normal bir soru sormuştu. Rahatlayarak nefesimi verdim ve boğazımı temizledim. "Sorun değil. Unutma, kural yok."

"Güzel," dedi. "Pekâlâ. Şiirimin adı *Adi.*"

Başlığı söylediği anda kan beynimden çekilip kalbimde birikiverdi. Sınıfa doğru dönerek okumaya başladı.

Sözlüğe...
ve ***bana*** göre...
adi kelimesinin otuzdan fazla anlamı ve karşılığı var.

(Hızla kelimeleri haykırdım; Will de dâhil olmak üzere bütün sınıf irkildi)

Ahmak, budala, zalim, aşağılık, kaba, haşin, kötü, iğrenç, kalpsiz, hain, zehirli, amansız, zorba, kindar, gaddar, alçak, barbar, sert, yabani, duygusuz, yoz, hayvan, ahlaksız, uğursuz, azılı, inatçı, dizginlenemez, garazlı, insafsız, canavar, merhametsiz, acımasız.
Ve ***en*** sevdiğim ***pislik***.

Nabzım neredeyse hakaretlerin ağzından çıkışı kadar hızlı atıyordu. Zil çaldığında öğrencilerin çoğu masamın önünden geçip giderken donakalmış halde oturdum. Bunu yaptığına inanamıyordum!

Eddie'nin ona, "Buluşma," dediğini duydum. Bu kelime beni gerçekliğe geri döndürdü. "Annene sorman gerektiğini söylemiştin," dedi Eddie. Lake'in sırasının yanında duruyorlardı ve Eddie'nin sırtı bana dönüktü.

"Ah, o mu?" dedi Lake. Eddie'nin omzunun üzerinden

dosdoğru bana baktı. "Evet, elbette," dedi. "Evet, elbette. Nick'e bunun çok hoşuma gideceğini söyle."

Daha önce hiç hislerimi kontrol etmekte zorluk çektiğim olmamıştı ama Lake'le tanıştığımdan beri bütün duygularım bin kat çoğalmış gibiydi. Mutluluk, acı, öfke, içerleme, sevgi, kıskançlık. O etraftayken hiçbirini kontrol edemiyordum. Nick'in ona dün geceki ufak olayımızdan *önce* çıkma teklif etmiş olması öfkemi daha da arttırıyordu. Ona ters ters bakarak çekmecemi açıp not defterimi içeri attım ve çarparak kapattım. Sesten irkilen Eddie arkasını döndüğünde çabucak ayağa kalkıp tahtayı silmeye başladım.

"Harika!" dedi Eddie, dikkatini tekrar Lake'e vererek. "Perşembe gününe karar verdik, böylece

Getty'den sonra atışmaya gidebiliriz. Sadece birkaç haftamız kaldı, bu yüzden bunu da aradan çıkarsak iyi olur. Seni almamızı ister misin?"

"Ah, tabii," dedi Lake.

Bir çıkma teklifini kabul edecekse en azından bunu benden 2 metre uzakta dururken yapmama nezaketini gösterebilirdi. Bana kızmasını çok istesem de, ona kızacağım hiç aklıma gelmezdi. Ama bunu sağlamaya kararlı gibiydi. Eddie sınıftan çıktığında silgiyi bıraktım ve Lake'e döndüm. Kollarımı göğsümde kavuşturarak bir kez olsun benden tarafa bakmadan eşyalarını toplayıp kapıya yönelmesini izledim. O sınıftan çıkmadan önce ağzımı açtığıma pişman olduğum bir şey söyledim.

"Layken."

Kapıya ulaştığında duraksadı ama bana bakmak için dönmedi.

"Annen perşembe geceleri çalışıyor," dedim. "Atışmaya gittiğim için perşembe geceleri hep bakıcı tutarım. Evden çıkmadan önce Kel'i bize gönder. Biliyorsun, *buluşmadan* önce."

Lake arkasını dönmedi. Bağırmadı. Bana hiçbir şey atmadı. Basitçe kapıdan çıkıp gitti ve beni, az önce sınıfımda haykırdığı bütün kelimeler gibi hissederek bıraktı.

Dördüncü dersten sonra masamda oturup derdimin ne olduğunu merak ederek boşluğa baktım. Normalde öğle yemeğinde öğretmenler yemekhanesine giderdim ama o anda yemek yiyecek halde değildim. Midem son iki saatte yaşananlar yüzünden düğüm düğüm olmuştu. Aslına bakılırsa, son *yirmi dört* saat demek daha uygun olurdu.

Lake'e niye böyle demiştim ki? Şiirinin içimde daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir his uyandırdığını biliyordum. Utancın, öfkenin, kırgınlığın ve kalp ağrısının bir karışımıydı. Ama bu ona yetmemişti, her şeyin üstüne bir de kıskançlığı eklemişti. Bugün öğrendiğim bir şey varsa, o da kıskançlıkla baş edemediğimdi. Hem de hiç.

Beni unutmasına yardım etmenin en iyi yolunun benden nefret etmesini garantilemek olduğunu düşünmüştüm, bunu biliyordum ama yapamıyordum işte. Akıl sağlığımı korumak istiyorsam benden nefret etmesine izin veremezdim. İyi de beni sevmesine de izin veremiyordum ki. *Kahretsin!* Rezalet bir durumdu. *Bunu nasıl düzelteceğim?*

***

Yemekhanede masalarının yanına geldiğimde Lake etra-

finda dönen konuşmaya katılmıyordu bile. Dünyadan habersiz halde tepsisine bakıyordu. Benden habersiz halde. Hem Eddie hem ben dikkatini çekmeye çalıştık. Sonunda daldığı transtan kurtulup bana baktığında yüzü bembeyaz oldu. Ağır ağır masadan kalkıp beni sınıfa doğru takip etti. Güvenli ortama ulaştığımızda kapıyı kapattım ve yanından geçip masama doğru yürüdüm.

"Konuşmalıyız," dedim. Başım dönüyordu ve ona ne söylemek istediğimi bile bilmiyordum. Az önce, sınıftaki davranışlarımdan dolayı özür dilemek istiyordum ama kelimeleri bulamıyordum bir türlü. Yetişkin bir adamdım ama kekeleyen on dört yaşında bir çocuk gibi davranıyordum.

"Konuş öyleyse," dedi ters ters. Sınıfın diğer ucundan öfkeyle bana bakıyordu. Az önce gözümün önünde başka biriyle çıkmayı kabul etmesinin üstüne bir de şimdiki tavırları beni çileden çıkarıyordu. Bu durumun tamamen benim hatam olduğunu biliyordum ama o da pek yardımcı olmuyordu.

"Lanet olsun Lake!" Bıkkınlıkla ona sırtımı döndüm. Ellerimi saçlarımdan geçirip derin bir nefes aldım, sonra tekrar ona doğru döndüm. "Senin düşmanın değilim. Benden nefret etmeyi bırak."

Gözleri öfkeyle dolmadan önce gizlice güldüğüne yemin edebilirdim. "Senden nefret etmeyi bırakmak mı? Lanet olası, bir karar ver Will! Dün gece benden seni sevmeyi bırakmamı istedin ve şimdi de senden nefret etmememi istiyorsun. Seni beklememi istemediğini söylüyor ama Nick'le çıkmayı kabul ettiğimde küçük bir çocuk gibi davranıyorsun! Seni tanımıyormuşum gibi davranmamı bekli-

yorsun, ama sonra kafeteryada herkesin gözü önünde beni kenara çekiyorsun! Aramızda bir maske var, sürekli farklı insanlarmışız gibi davranmak çok yorucu! Ne zaman Will, ne zaman Bay Cooper olduğunu ya da ne zaman Layken, ne zaman Lake olmam gerektiğini bilmiyorum."

Kendini sandalyeye bıraktı ve bıkkınlıkla bir nefes vererek kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerini bana dikmiş, bir şey söylememi ya da yapmamı bekliyordu. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Söylediklerinin tek kelimesine bile karşı çıkamıyordum, çünkü gerçek buydu. Kendi duygularımı kontrol altında tutamıyor oluşum ona hayal ettiğimden bile çok hasar vermişti.

Ağır ağır oturduğu sıranın etrafından dolaştım ve arkasındaki sıraya oturdum. Tükenmiştim. Hem duygusal, hem fiziksel, hem de zihinsel olarak. İşin bu hale geleceğini hayal bile etmemiştim. Onun yerine işimi tercih etme kararımın üzerimde böyle bir etkisi olacağına dair en ufak bir fikrim olmuş olsaydı, Julia ne yaşıyor olursa olsun, onu seçerdim. Onu seçmiş olmalıydım.

Kulağına yaklaşana kadar eğildim. "Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim," diye fısıldadım. Ve gerçek buydu. Milyon yıl dursam bir ilk randevu kadar basit bir şeyin bu kadar karmaşık hale gelebileceğini hayal edemezdim. "Perşembe gecesi hakkında sana öyle söylediğim için üzgünüm," dedim. "Samimi olmaya çalışıyordum. Kel'e bakması için birine ihtiyacın olacağını biliyorum ve atışmaya katılmanızı isteyen bendim. Ama o şekilde davranmamalıydım. O yüzden senden buraya gelmeni istedim, özür dileyebilmek için. Böyle bir şey bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Burnunu çektiğini duydum, bu ağladığı anlamına geliyordu. *Tanrım.* Düzeltmek isterken durumunu daha da beter hale getirip duruyordum. Sınıfımın kapısı açıldığında onu teskin etmek için saçını okşamak üzere elimi kaldırmıştım. Elimi derhal çekip ayağa kalktım. Suçluluk kokan, aceleci bir hareketti. Eddie elinde Lake'in sırt çantasıyla sınıfın girişinde duruyordu. Bana baktı, sonra ikimiz aynı anda Lake'e baktık. Başını Eddie'den uzağa, bana doğru çevirdiğinde yanaklarından süzülen yaşları gördüm. Sebebi olduğum yaşları.

Eddie sırt çantasını sıralardan birine koydu ve ellerini havada tutarak kapıya doğru geriledi. "Benim hatam. Devam edin."

Kapı arkasından kapandığı anda paniklemeye başladım. Eddie'nin az önce şahit olduğu bir öğretmenle öğrencisi arasında geçen sıradan bir konuşma değildi. Batırdığım şeyler listesine boktan bir şey daha eklemiştim.

"Harika," diye mırıldandım. Bütün bunları düzeltmeye nereden başlayacaktım?

Lake oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. "Bir şey sorarsa, derste pislik dediğim için bana kızdığını söylerim. Ve ahmak. Ve budala. Ve aşağı-"

"Mesaj alınmıştır!" dedim, o hakaretler dizisini bitiremeden araya girerek. Kapıya ulaştığında sırt çantasını aldı.

"Layken?" dedim temkinle. "Dün gece için de üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Yavaşça bana doğru döndü. Gözyaşları durmuştu ama ruh hali hâlâ yüzünden okunuyordu. "Bunun olmasına izin verdiğin için mi yoksa o şekilde durdurduğun için mi üzgünsün?"

Ne fark edeceğini pek anlamamıştım. Omuz silktim. "Her şey için. Bu hiç olmamalıydı."

Lake sırtını bana dönüp kapıyı açtı. "Aşağılık."

Hakareti tam da hedeflediği yere, kalbime saplandı.

Kapı arkasından kapandığı anda bir tekmeyle sırayı devirdim. "Kahretsin!" diye bağırdım ellerimle boynumdaki katılığı ovuşturarak. Birbiri ardına küfürler sıralayarak sınıfta dolandım. Lake'le durumu daha da berbat etmem yetmezmiş gibi Eddie'yi de şüphelendirerek işi batırmıştım. Nasıl becerdiysem durumu on kat daha berbat hale getirmişim gibi hissediyordum. Tanrım, şu anda babamdan tavsiye alabilmek için neler vermezdim.

***

Bayan Alex ve amaçsız soruları bir kez daha üçüncü derse geç kalmama sebep oldu. O gün geç kalmayı umursamıyordum ama. Dün Lake'le sınıftaki konuşmamızdan sonra hâlâ onunla yüzleşmeye hazır hissetmiyordum.

Koridorlar boşalmıştı ve bahçeye bakan pencerelerin yanından geçtiğimde sınıfıma ulaşmama çok az kalmıştı. Durup pencereye yaklaştım ve Lake'i gördüm. Banklardan birine oturmuş ellerine bakıyordu. O anda sınıfımda oturuyor olması gerektiğinden, bir parça kafam karışmıştı. Gökyüzüne bakıp ağlamamaya çalışıyormuş gibi derin derin iç çekti. O anda bir sınıfta benden iki metre uzakta olmasına imkân olmadığı belliydi. Onu dışarıda, keskin Michigan havasını sınıfıma tercih ederken gördüğümde onun için üzüldüm.

"Bir eşi daha yok, değil mi?"

Arkama döndüm. Eddie kollarını göğsünde kavuşturmuş, gülümseyerek arkamda duruyordu.

"Ne?" dedim, az önce beni Lake'e bakarken yakalamış olmasını sindirmeye çalışarak.

"Ne dediğimi duydun," dedi Eddie, yanımdan geçip bahçe kapısına doğru yürüyerek. "Ve bana katılıyorsun." Arkasına bakmadan bahçeye çıktı. Lake başını kaldırıp ona bakarak gülümsediğinde oradan ayrıldım.

Abartılacak bir şey yoktu. Lake dersimi kıran bir öğrenciydi, ben de ona bakıyordum. Hepsi buydu. Bunda Eddie'nin şikâyet edebileceği bir taraf yoktu. Kendimi teskin etmeye yönelik başarısız denemelerime rağmen günün geri kalanını gergin bir enkaz halinde geçirdim.

12

Balayı

"Doğru mu anladım," dedi Lake, ters ters bana bakarak. "Tam bir aptal gibi davranıyor ve pencereden beni izliyordun. Eddie bana baktığını gördü ve o aşamada bu merakını cezbeden bir durumdu. Ama sonraki hafta sonu salonundayken, Eddie her şeyi çözdüğünde sen *bana* kızdın, öyle mi?"

"Sana kızmamıştım," dedim.

"Will deliye dönmüştün! Beni evden kovdun!"

Yatakta dönerek o geceyi düşündüm. "Öyle yaptım galiba."

"Evet, öyle yaptın. Üstelik ömrümün en berbat gününde." Lake üstüme doğru yuvarlandı ve parmaklarını benimkilere kenetleyerek ellerimizi başımın üzerine kaldırdı. "Bence bana bir özür borçlusun. O gün evini temizlemiştim sonuçta."

Gözlerine baktığımda sırıttı. Kızgın olmadığını bilsem

de ona içten bir özür sunmak istiyordum. O günün sonunda sırf bencilliğimden öyle davranmıştım ve hayatının dibe vurduğu bir noktada onu öyle dışarı attığım için hep pişmanlık hissetmiştim. Ellerimi yanaklarına götürdüm ve pozisyonlarımızı değiştirerek onu yanımdaki yastığa doğru çektim. Onu sırtüstü yatırıp başımı kaldırdığım koluma yasladım. Diğer elim yüzünü okşuyordu. Parmaklarımı onun yanağından alnına, sonra burnundan aşağıya doğru inerek dolaştırdım, sonra dudaklarına geldiğimde durdum. "O gece sana öyle davrandığım için üzgünüm," diye fısıldadım, dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak. İlk başta onu yavaşça öptüm, ama anlaşılan özrümdeki içtenliği çok cazip bulmuştu. Kolumu öteye itip beni kendine çekti, sonra da, "Affedildin," diye fısıldadı.

***

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, tükenmişliğin sebep olduğu uykumdan uyandığımda. Lake'in tişörtü üzerindeydi ve o anda kotunu giyiyordu.

"Biraz temiz hava alacağım. Gelmek ister misin? Gerçekten çok hoş bir havuzları var ve kapanmasına daha bir saat falan kaldı. Verandada oturup kahve içeriz."

"Tabii." Yataktan çıkıp kıyafetlerimi aramaya koyuldum.

Dışarı çıktığımızda bahçeyi boş bulduk. Isıtılmış olmasına rağmen havuz da boştu. Birkaç şezlong vardı etrafta ama Lake beraber oturabilelim diye bank tipi sandalyeleri olan bir masaya oturdu. Ellerinin arasında tuttuğu kahve kupasıyla yanıma kıvrıldı ve başını koluma yasladı.

"Umarım çocuklar eğleniyordur," dedi.

"Eğlendiklerini biliyorsun. Bugün Paul Dede onları hazine avı oyununa götürdü."

"Güzel, Kel sever onu." Kupasını dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Gecenin seslerini dinleyerek ayın su yüzeyindeki yansımasını izledik. Huzurluydu.

"Teksas'tayken havuzumuz vardı," dedi Lake. "Bunun kadar büyük değildi ama güzeldi. Orada hava o kadar sıcak olurdu ki havuz ısıtılıyor sanırdın. Eminim en soğuk günde Teksas'taki bir havuzdan alınan su bu ısıtılmış havuzun suyundan daha sıcaktır."

"İyi yüzer misin?"

"Tabii ki. Yılın yarısını o havuzda geçirirdim."

Dikkatini, kupasını ellerinden çekip aldığım gerçeğinden uzaklaştırmak için eğilip onu öptüm. Yavaşça onun üzerine doğru eğilip kolumu dizlerinin altından geçirdim. İnsanların ortasında sergilediğim sevgi gösterilerine alışkın olduğundan şüphelenmedi bile. Elini saçlarımdan geçirdiği anda onu kucaklayıp kaldırdım ve kalkıp havuza doğru yürüdüm. Dudaklarımızı ayırdı. Gözleri önce havuza kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Böyle bir şey yapayım deme Will Cooper!"

Güldüm ve kollarımdan kurtulmaya çalışarak kıvrandığı sırada havuza doğru yürümeye devam ettim. Derin tarafa ulaştığımda hayatı buna bağlıymış gibi boynuma sarılıyordu Lake.

"Gidersem seni de yanımda götürürüm," dedi.

Gülümseyerek ayakkabılarımı bir kenara tekmeledim. "Başka türlü olsun istemezdim zaten."

Onu suya attım ve hemen arkasından ben de atladım. Yüzeye çıktığında gülerek bana doğru yüzmeye başladı. "Yanımda başka kıyafet yok seni ahmak!"

Bana ulaştığında kollarımı ona doladım; o da bacaklarını belime sardı. Kollarını boynuma doladı. Sırtım havuzun kenarındaki karolara değene kadar geri geri yüzdüm. Yüzeyde kalalım diye bir kolumu beton yüzeye koydum, diğer kolumu beline sararak onu kendime yasladım.

"Şimdi bu gömleği atmam gerekecek. Klordan mahvolmuştur kesin."

Elimi onun gömleğinin altına kaydırıp sırtına koydum, sonra da dudaklarımı kulağının altına bastırdım. "Bu çirkin gömleği atarsan seni boşarım."

Başını geriye atarak güldü. "Sonunda! Çirkin gömleğimi seviyorsun!"

Onu aramızdan suyun bile geçemeyeceği kadar yakınıma çektim. Alnımı onunkine dayadım. "Bu gömleği *hep* sevdim, Lake. Sana âşık olduğumu sonunda kendime itiraf ettiğim gece üzerinde bu gömlek vardı."

Dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Hangi geceymiş o?"

Başımı betona yaslanana kadar geriye bırakıp gökyüzüne baktım. "İyi bir gece değildi."

Lake boğazımı öptü. "Yine de anlat," diye fısıldadı.

"Caulder, Julia'nın gece onlarda kalabileceğini söylediğinden emin misin?"

Kel oyuncaklarını bir çantaya tıkarken o da şifonyerin altını üstüne getirerek çoraplarını arıyordu.

"Evet. Yarın aile gecesi olduğu için onlara gidemezmişim, o yüzden bu gece kalmalıyım."

Aile gecesi mi? Julia sonunda Lake'e hasta olduğunu mu söyleyecek acaba diye merak ettim. Midemde bir düğüm oluştu ve anında onun için gerildim. "Diş fırçanı alıyorum Caulder."

Dışarıdan bağrışmalar duyduğum sırada banyoda Caulder'ın çantasını hazırlıyordum. Hemen salonun penceresine koştum ve Lake'in evden fırlayıp Eddie'nin arabasına yürüdüğünü gördüm. Ne dediğini duyamıyordum ama deliye döndüğü belliydi. Yüzü neredeyse üzerindeki gömlekle aynı kırmızılıktaydı. Eddie'nin arka kapısını açıp bağırmaya devam ederek döndü.

Julia'yı o zaman gördüm.

Yüzündeki ifade kalbimi sıkıştırdı. Eddie'nin arabası araba yolundan çıktı. Julia bahçenin ucunda ağlayarak gitmelerini izledi. Araba uzaklaştığı anda evden çıkıp sokağın karşısına koştum.

"Her şey yolunda mı? O iyi mi?" diye sordum yanına ulaştığımda.

Julia bana bakıp başını salladı. "Lake'e hasta olduğumu sen mi söyledin?"

"Hayır," dedim hemen. "Hayır, sana söylemem demiştim."

Julia başını sallamaya devam ederek yolun ucuna baktı. "Sanırım biliyor. Nasıl öğrendi bilmiyorum ama biliyor. Ona daha önce söylemem gerekirdi." Ağlamaya devam etti.

Ön kapım çarpılarak kapandı. Dönüp Kel'le Caulder'ın dışarı çıktığını gördüm. "Çocuklar! Bu gece bizde kalıyorsunuz. İçeri dönün," diye bağırdım. Gözlerini devirip homurdandılar, sonra içeri döndüler.

"Sağ ol Will," dedi Julia. Evine girmek için döndüğünde onu takip ettim.

"O dönene kadar yanında kalmamı ister misin?"

"Hayır," dedi kısık sesle. "Biraz yalnız kalmak istiyorum." Julia içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Takip eden iki saati kafamda Gavin'e mesaj atıp atmamayı tartarak geçirdim. Lake'in iyi olup olmadığını bilmemek beni öldürüyordu. Salon perdelerini ardına kadar açtım ve dönüşünü bekleyerek kanepede oturdum. Saat on biri geçmişti. Bir dakika daha bekleyecek sabrım kalmamıştı. Temkinli olmayı bir kenara bırakıp Gavin'a mesaj atmak üzere telefonumu aldım.

Lake iyi mi? Neredesiniz? Gece Eddie'lerde mi kalacak, yoksa eve mi dönecek?

Cevap için çok beklemem gerekmedi.

Evet. Sinema. Hayır.

Bu neydi şimdi? Biraz açıklayıcı olsa ölür müydü?

Nasıl iyi olabilir? Ve bu kadar kötüyken onu ne demeye sinemaya götürdünüz ki?

İki dakika cevapsız geçti. Ona bir mesaj daha attım.

Hâlâ ağlıyor mu? Onu ne zaman eve getireceksiniz?

Birkaç dakika boyunca cevap vermesini bekledim, son-

ra bir mesaj daha yazmaya koyuldum. Tam gönderecektim ki telefon çaldı.

"Alo?" dedim, neredeyse çaresiz bir şekilde.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun Will?" diye bağırdı Gavin. "Manyak erkek arkadaşlar gibi davranıyorsun."

"Şu anda yanında mı?"

"Film az önce bitti, Eddie'yle tuvaletteler. Seni aramak için dışarı çıktım, çünkü onun *öğretmeni* olduğuna dair bir hatırlatmaya ihtiyacın olabilirmiş gibi geldi."

Telefonu sıkıca kavrayıp sinirle salladım. Sonra tekrar kulağıma dayadım.

"Şu anda bir önemi yok. Annesinin kanser olduğunu öğrendikten sonra çekip gittiğini gördüm. Sadece iyi olduğunu bilmem gerek Gavin. Onun için endişeleniyorum."

Sessizlikten başka bir cevap alamadım. Gavin yanıt vermese de arka planda sesler duyabiliyordum, demek ki hat kesilmemişti. "Gavin?"

Boğazını temizledi. "Annesi kanser mi? Emin misin?"

"Evet eminim. Lake arabaya binerken neden ağladığını söylemedi mi size? Julia nasıl olduğunu bilmiyor ama Layken bir şekilde öğrenmiş."

Gavin birkaç saniye daha sessiz kaldı, sonra derin bir iç çekti. "Will," dedi, öncekinden daha alçak sesle. "Layken annesinin yeni biriyle çıktığını sanıyor. Kanser olduğundan haberi yok."

Kanepeye düşüverdim ama sanki kalbim yere çakılmış gibi hissediyordum.

"Will?" dedi Gavin.

"Buradayım. Onu eve getir Gavin. Annesiyle konuşması gerek."

"Tamam. Geliyoruz."

***

Takip eden birkaç dakikayı, karşıya geçip Julia'ya Lake'in her şeyi yanlış anladığını söylesem mi söylemesem mi diye düşünerek geçirdim. Ne yazık ki, gidip onunla konuşmaya karar verdiğimde Eddie'nin arabası araba yoluna girdi. Lake'in arabadan inip kapıya yürümesini izledim. Eve girdiğinde perdeleri çekip ışığı söndürdüm. O anda yanında olabilmeyi her şeyden çok istiyordum. Nasıl bir acı yaşamak üzere olduğunu biliyordum. Birkaç metre ötede olmak ve bu konuda hiçbir şey yapamamak işin en zor kısmıydı.

Caulder'ın odasına gidip çocukları kontrol ettim. İkisi de uyuyakalmışlardı, bu yüzden televizyonu kapattım. Odanın kapısını çekip kendi odama yöneldim. Şimdiden bu gecenin uykusuz geçeceğini anlamıştım. Lake'i ağlayarak uyuyakalırken gözümde canlandırabiliyordum. Tanrım, ona sarılabilmek için neler vermezdim. Bunların hepsini ondan uzak tutmamın bir yolu olsa, yapardım.

Ellerimi başımın altına koyarak uzandım ve gözlerimi boşluğa diktim. Şakağıma doğru süzülen bir damla yaşı sildim. Bu kız için hissettiğim kederden dağılmış haldeydim.

***

Kapının çalındığını duyduğumda aradan yarım saat geçmişti. Anında yataktan fırladım, salondan koşarak geçtim ve kapıyı açtım. Yanaklarında rimel izleriyle verandada

duruyordu. Gözlerini gömleğine sildi, sonra bana baktı. Geçtiğimiz ay boyunca kendime yaptırmaya çalıştığım her şey, gözlerindeki hüznü görmemle birlikte suya düşüverdi. Kollarımı ona dolayıp onu içeri çektim ve kapıyı kapattım. Artık annesiyle ilgili gerçeği bildiğinden şüphem yoktu ama yine de temkinli davrandım.

"Lake, sorun nedir?"

Hıçkırıklarının arasında derin soluklar alarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Gücü kalmadığını hissedebiliyordum. Yere doğru kaydığı sırada kollarımı Lake'e doladım. Onunla beraber kaydım. Sonra onu kendime çektim ve ağlasın diye bıraktım. Çenemi başının üstüne dayadım ve ağlamaya devam ettiği birkaç dakika boyunca saçlarını okşadım. Gömleğinin arkasını kavrayıp bana geldiğinin bilincinde olarak yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Birine ihtiyacı vardı ve bana gelmişti.

"Bana neler olduğunu anlat," diye fısıldadım en sonunda.

Lake daha da içli ağlamaya başladı, ben de ona daha sıkı sarıldım. Nefeslerinin arasında, ömrü boyunca söylemek zorunda kalacağı en zor kelimeler olduğunu bildiğim sözleri söyledi. "O ölecek Will. Kanser."

Buna verecek rahatlatıcı hiçbir yanıt olmadığını deneyimlerimden biliyordum. Onu kollarımda sıktım ve ihtiyaç duyduğu şeyi sundum. Sessiz bir güvence. Sonra kucaklayıp onu odama götürdüm. Yatağa yatırıp üzerini örttüm. Kapının zili çaldığında eğilip alnından öptüm ve tekrar salona gittim.

Gelenin Julia olduğunu kapıyı açmadan önce bile biliyordum. En az Lake kadar berbat görünüyordu. "Burada mı?" diye sordu gözyaşlarının arasından.

Başımla odamım yönünü işaret ettim. "Uzanıyor."

"Onu getirebilir misin? Bunun hakkında konuşabilmemiz için eve dönmesi gerek."

Koridora doğru bakıp iç çektim. Gitmesini istemiyordum. Her şeyi sindirebilmek için bu zamana ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum. Tekrar Julia'ya döndüm ve ömrümde aldığım en büyük riski aldım.

"Bırak kalsın, Julia. Şu an bana ihtiyacı var."

Bir an için cevap vermedi. Aynı düşüncede olmamamız onu gafil avlamış gibiydi. Başını salladı. "Olmaz, Will. Gece burada kalmasına izin veremem."

"Yaşadıklarını ben de yaşadım. İnan bana, bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var. İzin ver de bu gece sakinleşsin."

Julia'nın omuzları düştü ve yere baktı; bana bakamıyor gibiydi. Lake'in kalmasını istediğim için bana kızdığından mıydı yoksa haklı olduğumu bilmek kalbini kırdığından mı, bilemiyordum. Başıyla onayladı, sonra dönüp evine doğru yürümeye başladı. O kadar yenik görünüyordu ki az önce kalbini kırmışım gibi hissettim. Lake'i ondan aldığımı düşünüyordu ve daha fazla yanılamazdı.

"Bekle Julia," diye seslendim arkasından. Bahçemde duraksadı ve bana bakmak için döndü. Göz göze geldiğimiz anda gözlerini tekrar yere indirdi ve ellerini beline koydu. Yanına geldiğimde bile bana bakmadı. Ne diyeceğimden emin değildim. Boğazımı temizledim ama ona ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Dinle Julia," dedim. "Lake'le geçireceğin zamanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İnan bana biliyorum. Yanında olmasını istiyorum. Şu anda evde değil

de burada olmak istemesi hiçbir şeyi göstermez. Yalnızca duyduklarını sindirmeye ihtiyacı var. Hepsi bu. Onu kaybetmeyeceksin."

Julia elleriyle gözlerini ovuşturarak yeni yaşları sildi. Düşüncelerini toplamak için kendine süre tanıyarak ayağının altındaki toprağa bir tekme savurdu. Sonunda başını kaldırdı ve dosdoğru gözlerimin içine baktı. "Ona âşıksın, değil mi?"

Duraksadım.

Öyle miydim?

İç çektim ve ne diyeceğimi bilemeyerek ellerimi başımın arkasında kenetledim. "Olmamak için çok çabalıyorum," dedim sessizce. Bunu kendime ilk kez itiraf etmiştim.

İtirafımı duyduğunda ifadesiz bir yüzle bana baktı. "*Daha çok* çabala Will. Ona ihtiyacım var. Bu baş döndürücü yasak aşka kapılmasına izin veremem. Şu anda son ihtiyacımız olan şey bu." Başını salladı ve tekrar gözlerini kaçırdı. Hayal kırıklığı canımı yakıyordu. Onu yüzüstü bırakmıştım.

Julia'ya bir adım yaklaşıp gözlerinin içine baktım ve ona tutma gücünü bulabilmek için dua ettiğim bir söz daha verdim. "Nasıl hissettiğimin bir önemi yok, tamam mı? Aramızda yaşananların onu ele geçirmesini ben de senin kadar istemiyorum. Şu anda yalnızca bir dosta ihtiyacı var, hepsi bu."

Kollarını kendine sarıp omzumun üzerinden evime baktı. "Bu gece kalmasına izin vereceğim," dedi sonunda. "Ama sırf her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı olduğu konusunda sana katıldığımdan." Gözleri tekrar benimki-

leri buldu, hâlâ yaşlarla doluydular. Başımla onaylamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. O da başını sallayarak onayıma karşılık verdi, sonra eve gitmek üzere döndü. "Kanepede uyusan iyi edersin," dedi omzunun üzerinden.

Julia evine girdiğinde kendi evime girip kapıyı kilitledim. Odama girdiğimde Lake varlığımdan haberdar olduğuna dair bir belirti göstermedi. Yatakta arkasına uzandım. Bir kolumu başının altına koydum, diğerini göğsüne sardım ve onu kendime çektim. Uyuyakalana kadar ağladığında onu hiç bırakmadım.

13

Balayı

Gevşemiş halde, birbirimize tutunmaya devam ederek suda kaldık. Lake sessiz ve hareketsizdi, başını omzuma yaslamıştı. Dudaklarını omzuma bastırdı ve onları hafifçe aralayarak beni öptü. Dudaklarını yavaşça omzuma sürttü ve köprücük kemiklerim boyunca devam edip sonra boynuma doğru bir yol izledi. Çeneme geldiğinde geri çekilip bana baktı. "Seni seviyorum, Will Cooper," dedi gözlerinde yaşlarla. Eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Belimin etrafındaki bacaklarının tutuşu sıkılaştı. Ellerini başımın arkasına koyup beni ağır ağır, derin bir şekilde öptü. Beni daha önce bu kadar yoğun ve tutkulu bir şekilde öptüğünü sanmıyordum. Duyduğu şükranı bir şekilde öpücükleriyle belli etmeye çalışıyordu sanki.

Ona izin verdim. Bana beş dakika daha teşekkür etmesi için izin verdim.

Dudakları sonunda benimkilerden ayrıldığında bacak-

larını belimden çözdü ve sırıttı. "Bu beni böyle sevdiğin içindi."

Lake ayaklarını duvara yaslayıp kendini iterek sırtüstü havuzun diğer ucuna doğru süzüldü. Öbür uca ulaştığında dirseklerini arkasındaki betona yasladı ve bana gülümsedi. Nefesim kesilmişti. Çoktan odamıza dönmüş olmayı diliyordum.

"Gömleğimi sevmeye başlamış olman çok üzücü," dedi, oyunbaz bir gülümsemeyle.

"Niyeymiş o?"

Lake havuzun kenarına tutunmayı bıraktı ve ellerini gömleğinin üst düğmesine götürdü. "Çünkü," dedi ateşli bir fısıltıyla. "Üzerimde olmasından çok sıkıldım." Düğmeyi açıp sutyenini meydana çıkardı. Son yirmi dört saatte o sutyeni bol bol görmüş olsam da, şimdi çok daha seksi görünüyordu.

"Ya," dedim. Gömleği çıkarmasını ne kadar istesem de bir otelin bahçesindeydik. Etrafta kimse olmadığından emin olmak için gergin bir tavırla etrafa baktım. Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde çoktan ikinci düğmeyi de açmış, üçüncüsüyle uğraşıyordu. Gözlerini benimkilerden ayırmamıştı.

"Lake."

"Ne?" dedi masum bir tavırla. Artık dördüncü düğmeyi de açmıştı ve beşinci üzerinde çalışıyordu.

Yavaşça başımı salladım. "Bu iyi bir fikir değil."

Gömleği omuzlarından düşürdü, artık sutyeninin tamamını görebiliyordum. "Nedenmiş?"

Bunun neden iyi bir fikir olmadığını düşünmeye çalıştım ama beceremedim. Düşünemiyordum. Yapmak istedi-

ğim tek şey gömleği tamamen çıkarmasına yardım etmekti. Havuzun diğer ucuna yüzdüm ve yüzlerimiz arasında birkaç santim kalana dek ona yaklaştım. Gözlerimi ondan ayırmadan gömleğin manşetlerini tutarak kollarından aşağı sıyırdım, sonra da üzerinden çekip çıkardım. Gömleği beton verandaya attım. Ellerim daha aşağı, kotunun düğmesine doğru indi. Lake kesik bir nefes verdi. Öne doğru eğildim ve fermuarını açtığım sırada kulağına fısıldadım. "Niye bununla yetinelim ki?"

Blöfünü gördüğümü sanıyordum ama bundan daha iyisini düşünmüş olmalıydım. Bir kolunu boynuma dolayıp diğer eliyle kotunu indirmeme yardım etti. Uyluklarını kavrayıp onu kendime yasladım. Sırtım tekrar havuzun kenarına dayanacak şekilde döndüm. Lake ellerini havuzun başımın arkasındaki duvarına koydu. Çenelerimiz zar zor yüzeyde kalana kadar derine daldım.

Birbirimize yaslanmıştık; aramızda kotumla onun iç çamaşırından başka bir şey yoktu. Ve bunlardan biri de yoldan çekilmek üzereydi. Başparmağımla külotunu indirmeye başladım. Yalnızca yetecek kadar. "Sırada ne var?" diye sordum, elimi daha aşağıya götürerek geri çekilmeyi isteğini bekledim.

Çenesi dalgalanan suyun içinde batıp çıkarken kesik nefesleri dudaklarıma çarptı. Geri çekilmek yerine gözlerini kapatarak devam etmem için bana meydan okudu.

Diğer elimle sutyeninin kopçasını açıp kollarından indirmeye başladığımda kısa bir nefes verdi.

"Will," dedi dudaklarıma doğru. "Ya birisi gelirse?" Sutyenini tamamen çıkardığımda koluyla kendini örttü.

Sutyeni de betona, gömleğinin yanına attım ve ona gü-

lümsedim. "Bunu sen başlattın. Şimdi geri adım atacağını söyleme bana." Dudaklarımla çenesinde bir hat çizdim. Lake kollarını göğsünden çekerek daha derine daldı. Sonra beni de kendine çekti.

"Geri çekilmek artık benim kitabımda yok," dedi pantolonumun düğmesine uzanarak.

Arkamızdan birinin, "İşiniz bitmeye yakın mı?" demesiyle, Lake'in hareketi yarıda kaldı. Kollarını bana dolayıp yüzünü boynuma sakladı. Soluma bir göz attığımda kapının hemen yanında, elleri belinde duran bir otel görevlisiyle karşılaştım. "Kapıyı kilitlemem gerek," dedi.

"Of, aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye fısıldadı Lake. "Kıyafetlerim nerede?"

Güldüm. "Sana iyi fikir değil demiştim," dedim kulağına.

Kollarımı ondan çözmeden halimizle biraz fazla eğlenen gibi duran adama baktım. "Ee. Şunları bana atar mısınız?" dedim, Lake'in birkaç metre ötede duran sutyeniyle gömleğini işaret ederek. Lake beni boğmaya çalışırmış gibi boynuma sarılıyordu.

Otel görevlisi yerdeki kıyafetlere bakıp kıkırdadı. Sonra tekrar Lake'e baktı ve sanki ben orada değilmişim gibi gülümsedi. Kapıdan geçip havuzun kenarına gelerek gömleği bana attı. Gözlerini bir an bile Lake'ten ayırmamıştı. Gömleği Lake'in omuzlarına koyduğum sırada hâlâ gözlerini dikmiş bakarak orada duruyordu.

"İzin verir misiniz?" dedim ona. Adam sonunda gözlerini ona öfkeyle baktığımı görmesine yetecek kadar bir süre Lake'ten ayırdı. Yüz ifademi okuyabilmişti belli ki. Dönüp tekrar içeri gitti.

Ben yüzerek gidip pantolonunu alırken Lake de gömleğini üzerine geçirdi. "Beni kötü etkiliyorsunuz, Bayan Cooper," dedim.

"Hey, ben gömlekten sonra durmayı planlamıştım," dedi. "Başka fikirler üreten sendin."

Kotunu giymesine yardım ederken bana tutunmasına izin verdim. "Peki, madem amacın bu değildi, neden en başından beni ayartıp suya çektin?"

Gülerek başını salladı. "Sanırım o karın kaslarına dayanamıyorum."

Burnunu öptüm. Onu sırtıma alıp havuzdan dışarı taşıdım. Odamıza giden yol boyunca ıslak bir iz bıraktık.

***

Lake üzerinde âşık olduğum bornozla yatakta yüzüstü yatıyordu. Buradan giderken kesinlikle o bornozu çalacaktım. Elinde kumandayla kanalları geziyordu. Yatakta yanına doğru emekleyip kumandayı elinden aldım.

"Benim sıram," dedim. Spor kanalını açtığımda kumandayı elimden kaptı.

"Bu *benim* balayım," dedi. "İstediğimi izleyebilmeliyim." İlgisini televizyona çevirdi.

"*Senin* balayın mı? Ben neyim peki? Sonradan eklenen bir detay mı?"

Cevap vermeden televizyona bakmaya devam etti. Göz ucuyla bana baktı, sonra tekrar televizyona döndü. Birkaç saniye sonra gözleri tekrar bana döndü. Hâlâ gözlerimi ondan ayırmamıştım. "Ne dedin?" dedi alaycı bir şekilde. "Konuştun mu sen?"

Kumandayı elinden kapıp kapatma düğmesine bastım, sonra da kumandayı odanın diğer ucuna fırlattım. Bileğini kavrayarak onu sırtüstü döndürdüm ve yatağa mıhladım. "Belki de bu ailede asıl pantolon giyenin kim olduğuna dair bir hatırlatmaya ihtiyacın vardır."

Güldü. "Ah, inan bana Will, pantolon giyenin sen olduğunu biliyorum. Küvette bile üzerinden çıkarmamıştın, hatırladın mı?"

Güldüm ve kulağını öptüm. "Yanlış hatırlamıyorsam, sen de bir keresinde kıyafetlerinle duş almıştın."

"İradem dışında!" Güldü.

Çocuklara kahvaltı hazırlamayı bitirdikten sonra odama gidip kapıyı arkamdan kapattım. Lake'in dün geceyi burada geçirdiğini öğrenmeleri ihtiyacım olan son şeydi.

Lake'in ayaklarının yanına, yatağın ucuna iliştim. Daha yakınına otursaydım, kendimi uzanıp ona dokunmaktan ya da ona sarılmaktan veya saçlarını okşamaktan alamazdım. Dün gece ona sarılıp acısını öperek dindirme dürtüme karşı savaş vermek işkence gibi gelmişti. *İşkence.* Uyuduğundan emin olduktan sonra onu hafifçe öpmemiş değildim. Saçlarını öptükten sonra onu ne kadar sevdiğimi söylemiş de olabilirdim.

İşkence.

"Lake," diye fısıldadım. Kıpırdamadığında tekrar adını söyledim. Hafifçe kıpırdandı ama gözlerini açmadı. O anda çok huzurlu ve dingin görünüyordu. Onu uyandırdığımda gerçekler tekrar yüzüne çarpacaktı. Ona huzurlu birkaç an tanımaya karar vererek ayağa kalktım. Odadan çıkmadan önce yatağın başına gittim ve alnına hafif bir öpücük kondurdum.

***

"Ya kilo verse?" dedi Kel.

"Onun kilo vermesine gerek yok," dedim tabağına biraz yumurta koyarak. Tekrar ocağa dönüp tavayı oraya koydum.

"Eh, madem şişman olduğunu düşünmüyorsun ve onu öpmek de hoşuna gidiyor, neden kız arkadaşın olsun istemiyorsun o zaman?"

Dönüp oğlanlara baktım. "Onu *öpmek* hoşuma mı gidiyor?" diye sordum, alacağım cevaptan korkarak. Kel yalnızca başını salladı ve yemeğinden bir lokma aldı.

"Şu deneme randevusuna çıktığınız gece onu öptün. Lake *öpmedi* diyor ama ben sizi gördüm. Dedi ki, onu öptüğün için başına çok iş açılabilirmiş ve ben gördüğümü sandığım şeyi görmemişim."

"Öyle mi dedi?"

Caulder başıyla onayladı. "Bize dediği bu. Ama Kel gördüğünü sandığı şeyi gördüğünü söylüyor, ben de ona inanıyorum. Hem onu öptün diye niye başına iş açılsın ki?"

Sabahın bu kadar erken saatinde sorguya çekilmeyi beklememiştim. Bunu hayata dair bir derse çeviremeyecek kadar yorgundum ama. Dün gece olanlara bir de Lake'in yatakta yanımda olması eklenince bir saat bile uyumadığımdan oldukça emindim.

"Dinleyin çocuklar," dedim tekrar yanlarına giderek. Onlarla yüz yüze durarak ellerimi bara koydum. "Hayatta bizim kontrolümüz dışında olan bazı şeyler vardır. Lake'in erkek arkadaşı olamam, o da benim kız arkadaşım olamaz. Biz evlenmeyeceğiz ve siz ikiniz de kardeş olmayacaksınız. Yakın arkadaş ve komşu olmanın tadını çıkarın."

"Öğretmen olduğun için mi?" diye sordu Caulder, imalı bir şekilde.

Başımı ellerimin arasına aldım. Dur durak bilmiyorlardı ve sezgileri kuvvetliydi.

"Evet," dedim çileden çıkmış halde. "Evet. Öğretmen olduğum için. Öğretmenler öğrencilerinden kız arkadaşları olmalarını isteyemezler, tersi de mümkün değil. Yani

Lake kız arkadaşım olmayacak. Ben de onun erkek arkadaşı olmayacağım. Biz evlenmeyeceğiz. Asla. Artık bu konuyu kapatın."

Ocağa gidip yemekler sıcak kalsın diye bütün tavaların kapaklarını kapattım. Lake ne zaman uyanırdı bilmiyordum ama o uyanıp odamdan çıkmadan önce bu oğlanları doyurup evden çıkarmam gerekiyordu. Onlara öğretmenlerle öğrencilerin birbiriyle çıkamayacağını ama aynı yatakta uyuyabileceklerini nasıl açıklayabilirdim ki?

***

Kahvaltı bittiğinde Lake hâlâ uyanmamıştı. Oğlanları Julia'lara götürdüm. Kel'le Caulder koşarak içeri girdiler ama ben kapıyı çalmak zorunda hissettiğimden geride kaldım. Julia kapıyı açtığında güneşe karşı elini gözlerine siper etti ve başka tarafa baktı.

"Affedersin. Seni uyandırdım mı?"

İçeri girebileyim diye kenara çekildi ve başını salladı. "Uyuduğumu bile sanmıyorum," dedi. Salona doğru gitti, ben de peşinden gidip kanepeye oturdum. "Lake nasıl?"

Omuz silktim. "Hâlâ uyuyor. Dün geceden beri odamdan çıkmadı."

Julia başını salladı ve arkasına yaslandı. Yüzünü ovuşturdu. "O korkuyor Will. Haberi verdiğimde o kadar korktu ki. Kötü tepki vereceğini biliyordum ama böylesini beklememiştim. Bu tepkiyi hiç beklemiyordum. Ben Kel'e anlatırken güçlü olması gerek, ama Lake bu kadar duygusalken Kel'e anlatamam."

"Babası öleli daha yedi ay oldu Julia. Ebeveynlerinden

birini kaybetmek zordur ama onun yaşında ikisini birden kaybetme olasılığı akıl almaz bir şeydir."

"Evet," dedi. "Sen biliyorsundur sanırım."

Hâlâ Lake'in tepkisinin normal olduğuna ikna olmuşa benzemiyordu. Yıkıcı haberler karşısında herkesin tepkisi ayrı olur. Ailemin öldüğünü öğrendiğim anda ağlamamıştım bile, ama bu hayatımın en berbat anı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Telefon geldiğinde bir maça gitmek üzere yoldaydım. Annem ve babamın kayıtlarında acil durumda aranacak kişi olarak görünüyordum. Hattın diğer ucundaki kişi bana bir kaza olduğunu ve Detroit'teki hastaneye gelmem gerektiğini söylemişti. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım, bana başka hiçbir şey söylememişti. Birçok kez annemle babamın cep numaralarını aramıştım ama cevap yoktu. Hastaneden birkaç dakika uzaklıkta olduklarından, büyükannemi ve büyükbabamı arayıp kaza haberini vermiştim. Yapmak zorunda olduğum en zor telefon konuşmalarından biriydi.

Cep telefonumu direksiyona dayalı halde tutmaya devam ederek, gözümü ondan ayırmadan, mümkün olduğunca hızlı sürmüştüm. Tek düşünebildiğim şey Caulder'dı. Korkunç bir şey yaşandığını biliyordum sadece ve ailem de yüz yüze anlatmak istedikleri için telefonlarını açmıyorlardı.

Bir saat geçmişti ve büyükannemler hâlâ aramamışlardı. Beşinci kez annemleri aramayı denedim. Onlar da açmadılar. Onları altıncı kez arayıp yine telesekretere düştüğümde sanırım anlamıştım.

Annemle babam. Caulder. Hepsi. Hepsi ölmüşlerdi.

Acilin önüne çekip içeri koşmuştum. İlk gördüğüm şey bir sandalyede iki büklüm olmuş halde ağlayan büyükannem olmuştu.

Hayır, ağlamıyordu. İnliyordu sanki. Büyükbabamın sırtı bana dönüktü ama omuzları titriyordu. Bütün bedeni sarsılıyordu. Öylece durup önümdeki bu insanların kim olduğunu merak ederek birkaç dakika boyunca onları izledim. Takdir ettiğim, saygı duyduğum ve dünyalara bedel olduğunu düşündüğüm bu güçlü, bağımsız insanları. Hiçbir şeyin yıkamayacağı insanları.

Ama oradaydılar işte. Yıkılmış ve zayıf. Kırılmaz olanı kırabilecek tek şey, düşünülemez olandı. Onları bekleme odasında yalnız gördüğüm anda en büyük korkumun gerçekleştiğini anlamıştım.

Hepsi ölmüşlerdi.

Arkamı dönüp dışarı çıkmıştım. Orada olmak istemiyordum. Dışarı çıkmak zorundaydım. Nefes alamıyordum. Otoparkın diğer ucundaki çimlere ulaştığımda dizlerimin üstüne çökmüştüm. Ağlamamıştım. Onun yerine kusmuştum. İçimde hiçbir şey kalmadığında sırtüstü çimlere düşmüş ve gökyüzüne bakmıştım. Yıldızlar da bana bakmışlardı. Bütün dünyayı izleyen milyonlarca yıldız. Anne babaların öldüğü, kardeşlerin öldüğü ve hiçbir şeyin saygı gösterip de durmadığı bir dünyayı. Bir insanın bütün hayatı tamamen durmaya zorlanmış olsa da, evren hiçbir şey olmamış gibi varlığını devam ettiriyordu.

Gözlerimi kapatıp Caulder'ı düşünmüştüm. Onunla telefonda konuşmamızın üzerinden iki hafta geçmişti. Gelecek hafta sonu eve gelip onu futbol maçına götürmeye söz vermiştim. Vaughn'ın bana gitmemem için yalvar-

dığı haftaydı. Vizelere iki hafta kaldığını ve o zamana kadar biraz birlikte vakit geçirmemiz gerektiğini söylemişti. Ben de Caulder'ı arayıp geziyi iptal etmiştim. Onunla en son o zaman konuşmuştum.

"Will?"

Büyükbabamın sesini duyduğumda yukarı, ona doğru bakmıştım. O da tepemde durmuş, aşağıya bakıyordu. "Will, iyi misin sen?" diye sormuştu, yenilgi dolu gözlerindeki yaşları silerek. Gözlerinde bunu görmekten nefret etmiştim.

Kıpırdamamıştım. Yukarı, ona bakarak ve başka bir şey demesini istemeyerek, çimlerde öylece yatmıştım. Duymak istememiştim.

"Will... Onlar..."

"Biliyorum," demiştim çabucak, kelimelerin ağzından çıktığını duymak istemediğimden.

Başını sallamış ve gözlerini kaçırmıştı. "Büyükannen istiyor ki..."

"*Biliyorum*," demiştim daha yüksek sesle.

"Belki de gelmelisin..."

"İstemiyorum."

Ve istememiştim. O hastaneye tekrar adımımı atmak istemiyordum. Üçünün olduğu binaya. *Cansız bedenlerinin olduğu binaya.*

"Will gelmen..."

"İstemiyorum!" diye haykırmıştım.

Zavallı büyükbabam sadece başını sallamış ve iç çekmişti. Başka ne yapabilirdi ki? Ne diyebilirdi? Bütün hayatım ellerimden koparılıp alınmıştı. Hemşirelerden, doktorlardan ya da din adamlarından, hatta büyükannem

ve büyükbabamdan gelecek teskin edici lafları dinleyecek değildim. Duymak istemiyordum.

Dedem tereddütle birkaç adım uzaklaşarak beni çimlerde yalnız bıraktı. İçeri girmeden önce son bir kez döndü.

"Caulder seni istiyor, diyecektim. Korkmuş. Yani, hazır hissettiğinde..."

Başımı hemen ona çevirmiştim. "Caulder?" demiştim. "Caulder... O değil mi..."

Dedem anında başını sallamıştı. "Hayır, yavrum. Hayır. Caulder'ın durumu iyi."

Bu sözleri duyduğum anda her şey birden kafama dank etmişti. Göğsüm sıkışmıştı ve ısı önce yüzüme, sonra gözlerime hücum etmişti. Ellerimi alnıma götürüp dizlerimin üzerine yuvarlanmıştım –dirseklerim hala çimlere gömülüydü– ve kendimi kaybetmiştim. Göğsümün derinliklerinden, çıkarabileceğimden haberdar olmadığım sesler yükselmişti. Daha önce hiç ağlamadığım kadar ağlamıştım o zamandan beri bir daha ağlamadığım kadar. O hastanenin bahçesinde oturup mutluluktan ağlamıştım, çünkü Caulder iyiydi.

"İyi misin?" diye sordu Julia, beni daldığım yerden geri çıkararak.

O günün anılarını aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak başımla onayladım. "İyiyim."

Kanepede pozisyonunu değiştirerek iç çekti. "Kel'i büyütmek zorunda kalsın istemiyorum. Lake'in kendi hayatını yaşama şansı olmalı. Bu yükü asla ona yüklemem."

"Julia," dedim deneyimlerimden doğan bir kendine güvenle, "asıl Kel'in yanında olmaması ona yük olur." Kel'i büyütme seçeneğine sahip olmamak Lake'i *öldürürdü*. Tıp-

kı Caulder'ı kaybettiğimi sanmanın beni öldürdüğü gibi. Tam anlamıyla harap olurdu.

Julia bu yorumla sınırı aştığımı belli ederek yanıt vermedi. Bir süre ikimiz de sessizce oturduk. İkimizin de söyleyecek bir şeyi kalmadığını hissettiğimden ayağa kalktım.

"Öğleden sonra çocukları bir yerlere götüreceğim. Çıkmadan önce Layken'ı uyandırırım, böylece ikinizin konuşacak zamanı olur."

"Teşekkürler," dedi, sahici bir gülümsemeyle. Bu iyi hissettirmişti. Julia'nın fikrine saygı duyuyordum ve onu hayal kırıklığına uğrattığımda, kendimi neredeyse Lake'i hayal kırıklığına uğrattığım zamanki kadar kötü hissetmiştim.

Başımı salladım, sonra dönüp çıktım. Tekrar evime dönüp Lake'in hâlâ uyuduğu odama gittim. Yatakta yanına oturdum.

Bu kez onu gerçekten uyandırmaya çalışarak, "Lake," diye fısıldadım.

Kıpırdamadı. Başının üstüne kadar çektiği örtüyü açtım. Homurdanarak tekrar örttü.

"Lake uyan."

Lake bir tekmeyle örtüleri üzerinden attı. Saat öğle yemeği vaktini epey geçmişti ama o on iki saat daha uyuyabilirmiş gibi davranıyordu. Gözlerini açtı, sonra onları kıstı. Yanında oturduğumu gördü. Gözlerinin altında rimel lekeleri vardı, bir kısmı da yastığımdaydı. Saçları karmakarışıktı. Tokası çarşafın üzerinde, yanında duruyordu. Savaştan çıkmış gibiydi. *Güzel* bir şekilde.

"Sabahları seven biri değilsin," dedim.

Doğrulup oturdu. "Banyo. Banyo ne tarafta?"

Koridorun sonundaki banyoyu işaret ettim. Yataktan zıplayarak kalkıp kapıya atılmasını izledim. Artık uyandığı kesindi ve kahveye ihtiyacı olduğundan da emin sayılırdım.

Mutfağa gidip ikimize de birer kupa hazırladım. Banyodan döndüğünde oturdum ve kahvesini yanıma koydum.

"Saat kaç?"

"Bir buçuk."

"Ah," dedi şaşırarak. "Yatağın çok rahat."

Gülümseyerek omzunu dürttüm. "Anlaşılan öyle."

Kahvelerimizi içtik. Başka bir şey söylemedi. Aklının nerede olduğuna dair bir fikrim olmadığından sessizliğimi koruyarak düşünmesine izin verdim. Kahvelerimizi bitirdiğimizde kupalarımızı lavaboya bıraktım ve ona çocukları sinemaya götüreceğimi söyledim. "Birkaç dakika sonra çıkacağız. Sonrasında herhalde onları yemeğe götürürüm, saat altı civarında döneriz. Böylece senin de annenle konuşabilecek zamanın olur."

Suratını astı. "Ya konuşmak istemiyorsam? Ya ben de sinemaya gitmek istiyorsam?"

Bar tezgâhının üzerinden eğildim. "Film izlemeye ihtiyacın yok. Annenle konuşman gerekiyor. Haydi gidelim." Anahtarlarımı ve montumu alıp kapıya yöneldim.

Lake taburesini geriye iterek kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yeni uyandım. Kafein henüz etkisini göstermedi. Bir süre daha burada kalabilir miyim?"

Resmen somurtuyordu; alt dudağını öne çıkarmış bana yalvarıyordu. Ağzına gerekenden biraz daha uzun süre baktım. Sanırım fark etmişti, çünkü alt dudağını ısırdı ve yanakları pembeleşti. Hafifçe başımı sallayarak bakışlarımı ağzından ayırdım.

"Pekâlâ," dedim transtan çıkarak. Yanma gidip alnından öptüm. "Ama bütün gün kalamazsın. Onunla konuşmalısın."

O öpücükle sınırı aştığımın bilincinde olarak uzaklaştım. Ama dün gece yatağımda uyumuş olması sınırı çoktan bulandırmıştı. Çizgi artık eskisi kadar siyah ve beyaz değildi. Grinin az önce yeni favori rengim olduğundan oldukça emindim.

★★★

Oğlanlarla beraber evden ayrılmamızın üzerinden beş saatten fazla geçmişti. Lake'le Julia her şeyi etraflıca konuşma şansı yakalamış olmalıydılar. Onlara duruma alışmaları için biraz daha zaman tanıyabilmek amacıyla Kel'e gece bizde kalmasını söyledim. Kapıyı açıp çocukları salona doğru takip ettim. Lake'i yerde otururken bulmayı beklemediğimiz için hepimiz kalakaldık. Önüne onlarca beyaz not kartı yaymıştı.

Ne halt ediyordu?

"Ne yapıyorsun?" dedi Caulder, düşüncelerimi dillendirerek.

Lake başını kaldırmadan, "Alfabetik sıraya koyuyorum," diye yanıtladı.

"Neyi alfabetik sıraya koyuyorsun?" dedim.

"Her şeyi. Önce filmleri, sonra CD'leri sıraladım. Caulder, odandaki kitapları da sıraladım. Birkaç oyununu da alfabetik sıraya koydum, ama bazıları numaralarla başladığı için önce numaralara, sonra isimlerine göre dizdim."

Önümde duran yığını işaret ettim.

"Bunlar yemek tarifleri. Onları buzdolabının üstünde buldum. Kategorilerine göre sıralıyorum; dana eti, kuzu eti, domuz eti, kümes hayvanları gibi. Kategoriler dışındakileri-"

"Çocuklar, Kel'in evine gidin. Julia'ya döndüğümüzü haber verin," dedim onlara bakmadan.

İkisi de kıpırdamadılar. Lake'e bakmaya devam ettiler. "Hemen!" diye bağırdım. Bu kez sözümü dinleyerek kapıyı açıp dışarı çıktılar.

Ağır ağır kanepeye ilerledim ve oturdum. Bir şey demeye korkuyordum. Tuhaf olan bir şeyler vardı. O çok... enerjik görünüyordu.

"Sen öğretmensin." Bana bakıp göz kırptı. "Haşlanmış Patates Çorbası'nı patates mi yoksa çorba kategorisine mi koymalıyım?"

Bu neydi şimdi? İnkâr evresindeydi. Epey derin bir inkâr.

"Dur." Gülümsemesine karşılık vermedim. Bugün annesiyle neler olmuştu bilmiyordum ama yaşadığı her neydiyse bundan kurtulmalıydı. Bununla yüzleşmesi gerekiyordu.

"Duramam şapşal. Henüz yarısını bitirebildim. Şimdi durursam..." Yerden rastgele bir kart aldı. "Baharatlı tavuğu nerede bulacağını bilemezsin."

Etrafıma bakındığımda tüm DVD'lerin televizyonun yanına sıralanmış olduğunu fark ettim. Ayağa kalkıp ağır ağır mutfağa gittim ve çevreme baktım. Döşemeleri mi temizlemişti? Bugün onu yalnız bırakmamam gerekirdi. Tanrım, bütün evi temizlediğine ve annesiyle konuşmaya hiç gitmediğine dair bahse girebilirdim. Yatak odama

baktığımda yatağım toplanmıştı. Sadece toplanmış değildi, kusursuzdu. Dolabın kapağını açmadan önce ne ile karşılaşacağımdan korkarak duraksadım. Bütün ayakkabılarım düzenlenmişti. Gömleklerim sağa, pantolonlarımsa sola konmuştu. Açık renkten koyuya doğru dizilmişlerdi.

Dolabımı renge göre mi düzenlemişti? Araştırmayı devam ettirmeye korkuyordum. Eve ne yaptığını tahmin etmemin imkânı yoktu. Büyük ihtimalle elden geçirmediği hiçbir şey kalmamıştı.

Kahretsin. Yatağıma koşup komodini açtım. Kitabı çıkarıp açtım. Kulüpte içtiği çikolatalı sütün fişi bıraktığım yerdeydi. Rahatlayarak nefesimi verdim. Bunu görmediğine memnun olmuştum. Kitabı aldığım yere koydum. Görseydi o kadar utanç verici olurdu ki.

Salona dönerken evin önceki haline kıyasla tertemiz olduğunu daha belirgin bir şekilde fark ettim. Lake kendini biraz fazla meşgul tutmuştu, bu da tek bir anlama gelebilirdi: O hâlâ annesinden kaçıyordu.

"Dolabımı renklere göre mi düzelttin?" diye sordum, kapının eşiğinden ona bakarak. Her gün yaptığı şeymiş gibi gülümseyerek omuz silkti.

"Will bu pek zor değil. Zaten üç farklı renk gömlek giyiyorsun." Kıkırdadığında yüzümü buruşturdum. Buna bir son vermesi gerekiyordu. İnkâr ona iyi gelmiyordu ve Julia, Kel'e söylediğinde ona da iyi gelmeyeceği kesindi. Hızlı adımlarla odanın diğer ucuna yürüdüm ve eğilip tarif kartlarını topladım. Ciddi bir konuşma yapmak üzereydik.

"Will! Dur! Onları düzeltmek için o kadar uğraştım!" Lake kartları elimden kurtarmaya çalıştı. Böyle bir yere varamayacağımızı fark ettiğimde kartları yere atıp onu kal-

dırmaya çalıştım. Gözlerimin içine bakmasına ve sakinleşmesine ihtiyacım vardı.

Öyle olmadı.

Ciddi ciddi beni tekmelemeye başladı. *Gerçekten.* Çocuk gibi davranıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdı. "Henüz işim bitmedi!"

Söylediğini yapıp ellerini bıraktığımda yere düştü. Mutfağa gittim ve lavabonun altından bir sürahi çıkarıp suyla doldurdum. Bunu yaptığıma pişman olacağımın farkındaydım ama kendine gelmeliydi. Salona girdiğimde orada yokmuşum gibi davrandı. Kolumu uzatıp sürahiyi başından aşağı döktüm.

"Bu da ne!" diye bağırdı. Şaşkınlıkla ellerini havaya kaldırdı, sonra gözlerinde katıksız bir nefretle bana baktı. Bana doğru atıldığında bunun belki de fikirlerimin en iyisi olmadığını fark ettim. Belki de yeterince su kullanmamıştım?

Lake ayağa fırlayıp bana vurmaya çalıştığında kolunu yakaladım ve bükerek sırtına yasladım. Sonra onu iterek banyoya götürdüm. Kollarımı ona dolayıp zorla kaldırdım. Başka yolu yoktu. Bana saldırmak için elinden geleni yapıyordu ve neredeyse başarılı olacaktı. Bir kolumla onu duşun duvarına sabitledim, boştaki elimle de suyu açtım. Su yüzüne çarptığı anda kesik bir nefes aldı.

"Aptal! Serseri! Pislik!"

Duş başlığını ayarladım ve gözlerinin içine baktım. "Duş al Layken! Lanet olası bir duş al!" Onu bırakıp geri çekildim. Kapıyı kapattıktan sonra çıkmaya çalışırsa diye kapı kolunu tuttum. Tam da beklediğim gibi çıkmayı denedi.

"Dışarı çıkmama izin ver Will! Hemen!" Kapıyı yumruklayıp kolu çevirmeyi denedi.

"Layken, giysilerini çıkarıp duşa gir, saçlarını yıkayıp sakinleşene kadar oradan çıkmana izin vermeyeceğim."

Bir dakika sonra duş perdesinin çekildiğini duyana kadar kapı kolunu bırakmadım. Çıkmayı tekrar denemeyeceğine ikna olduğumda ayakkabıları giydim ve ona temiz kıyafet getirmek için yolun karşısına geçtim.

"O iyi mi?" diye sordu Julia kapıyı açar açmaz. Eliyle arkasını göstererek Kel'le Caulder'ın duyma mesafesinde olduğunu belli etti.

"Biraz fazla iyi," diye fısıldadım. "Garip davranıyor. Bugün konuştunuz mu?"

Başıyla onayladı ama detaylara girmedi. Belli ki Kel'in duyması riskini göze almak istemiyordu. "Şimdi duşa girdi. Ona giyecek bir şeyler almaya geldim," dedim konunun kıyısından dolaşarak.

Julia başını salladı ve girmem için çekildi, sonra da mutfağa doğru ilerledi. "Odasından alabilirsin. Sağdaki son kapı," dedi. "Bulaşıkları bitirmeliyim." Evyeye döndü. Bir an tereddüt ettim, Lake'in odasına girme fikri beni huzursuz etmişti.

Koridordan geçip yavaşça kapısını açtım. Beklediğim gibi değildi. Tipik bir ergen odası mı beklemiştim bilmiyorum ama duvarlarda posterler ve tavanda mor ışıklar olmamasına sevinmiştim. On sekiz yaşındaki biri için şaşırtıcı derecede olgundu. Şifonyerin en üst çekmecesinden askılı bir bluz aldım. Pantolon arayarak yanındaki çekmeceyi açtığımda sutyenler ve külotlarla karşılaştım. Lake'in odasında olduğumdan habersiz olduğunu bilerek biraz

suçluluk hissettim. Kendime birkaç parça alıp çekmeceyi kapatmamı söylesem de, içindekilere tek tek bakıp üzerinde nasıl göründüklerini gözümde canlandırmaya başlamıştım.

Kahretsin Will! En üstte duranlardan birer tane alıp çekmeceyi sertçe iterek kapattım. Bir pijama altı aradım. Son çekmeceyi de kapattığımda askılı bluz elimden kaydı. Onu almak için eğildiğimde gözüm klipsli bir saç tokasına takıldı. Bir çocuğa ait olabilirmiş gibi duruyordu. Yerden aldım ve elimde tutarak bu kadar eski bir şeyi niye hâlâ sakladığını merak ettim.

"Onun sihirli olduğunu sanırdı," dedi Julia, eşikten. İrkilerek başımı sesin geldiği yöne çevirdim.

"Bunun mu?" Tokayı görsün diye kaldırdım.

Başını salladı ve içeri girip yatağın üzerine oturdu. "Lake küçükken perçemlerinden kocaman bir parça kesmişti, babası onu bulmuş. Lake, babasının kızacağından korkmuş ağlıyormuş, babası da saçını o tarafa doğru taramış ve bu tokayla tutturmuş. Ona tokanın sihirli olduğunu ve saçından çıkarmadığı sürece hiçbir şeyin farkına varmayacağını söylemiş."

Lake'i perçeminin büyük bir kısmı olmadan hayal etmeye çalışarak güldüm. "Sanırım fark ettin?"

Julia güldü. "Ah, gün gibi ortadaydı. Korkunç şekilde belli oluyordu. Saçının ön kısmından 10 santimlik bir parça kesmişti. Babası beni uyarmak için aradı ve hiçbir şey demememi söyledi. O kadar zordu ki! Saçının tekrar uzaması aylar aldı. Çok komik görünüyordu. Ama hiçbir şey diyemedim çünkü her sabah uyandığında ilk işi o tokayı başına takmaktı ki farkına varmayayım."

"Vay be," dedim. "O zaman bile inatçıydı demek."

Julia gülümsedi. "Daha bir şey görmedin. Hayatımda onun kadar inatçı birini daha tanımadım."

Eğilip tokayı bulduğum yere koydum, sonra tekrar Julia'ya döndüm. Ellerine bakarak tırnaklarıyla uğraşıyordu. O anda tıpkı Lake'e benziyordu ama nasılsa daha bile hüzünlüydü.

"Şu anda benden nefret ediyor Will. Sebeplerimi anlamıyor. Kel'i istiyor ama bunu ona yapabilir miyim bilmiyorum."

Ona tavsiye verecek konumda mıydım emin değildim ama istiyor gibiydi. Tek bildiğim şuydu, Lake'in yaşadıklarını yaşamıştım ve hiçbir kuvvet o gece Caulder'ı büyükannemlerden almama engel olamazdı.

Lake'in kıyafetlerini kolumun altına sıkıştırdım ve kapıya yöneldim, sonra tekrar Julia'ya döndüm. "Belki de onun sebeplerini anlaman gerekiyordur. Kel ailesinden geriye kalan tek kişi olacak. Tek kişi. Ve şu anda onu da elinden almaya çalıştığını düşünüyor."

Julia başını kaldırdı. "Kel'i ondan ayırmaya çalışmıyorum. Mutlu olsun istiyorum sadece."

Mutlu mu?

"Julia," dedim. "Babası yeni öldü. Sen ölmek üzeresin. Lake on sekiz yaşında ve en sevdiği iki kişi olmadan geçireceği koskoca bir hayat var önünde. Yapabileceğin hiçbir şey onu mutlu etmeyecek. Dünyası ayaklarının altından çekiliyor ve bu konuda hiçbir söz hakkı yok. En azından ona elinde kalan tek şeye dair söz hakkı tanıyabilirsin. Çünkü deneyimlerime dayanarak söylüyorum, Caulder bana devam etme gücü veren tek şey. Kel'i ondan ayırma-

nın durumunu düzelteceğini mi sanıyorsun? Her ikisine de yapabileceğin en büyük kötülük bu olur."

Bir kez daha haddimi aştığımdan korkarak odadan çıktım ve yolun karşısına geçtim.

***

Banyo kapısını açıp sessizce içeri girdim. Bir havluyla kıyafetlerini tezgâha bıraktım, sonra aynaya baktım. Neredeyse tamamen buharla kaplanmıştı ama duşun yansımasını seçmeme yetecek kadar netti. Duş perdesinin duvara değmesi gereken kısımda perde hafifçe aralık kalmıştı. Lake ayağını küvetin ucuna dayamıştı ve bacaklarını tıraş ediyordu. Kullandığı benim tıraş bıçağımdı.

Ve benim duşum.

Ve onun kıyafetleri ayağımın yanında, yerdeydiler. Üzerinde değil. Kıyafetleri yokken bir metre uzağımda duruyordu.

Hayatının en berbat günlerinden birini yaşıyordu ve ben tutmuş üzerinde hiçbir şey olmadığını düşünüyordum. *Pislik.*

Bende normal düzeyde bir vicdanın yarısı olsa, en baştan dün gece onu evime almazdım. Şimdiyse tıraş bıçağının ayak bileğinden yukarı çıkmasını seyrederek sinirlerinin en azından bir gece daha burada kalacak kadar bozuk olması için dua ediyordum.

Sadece tek bir gece. Onu bırakmaya hazır değildim.

Banyodan çıkıp kapıyı arkamdan çektim. Doğruca mutfak evyesine giderek yüzüme su çarptım.

Tezgâhın ucunu kavrayarak derin bir nefes aldım ve

banyodan öfkeyle çıktığı ana yetişsin diye hayat değiştiren türden bir özür hazırlamaya çalıştım. Ona bağırdığım ve onu duşa attığım için bana çok kızgındı. Onu suçlamıyordum. Onu sakinleştirmenin daha kolay bir yolunu bulabilmiş olmam gerekirdi.

"Havluya ihtiyacım var!" diye bağırdı banyodan. Koridorun ucuna yürüdüm.

"Lavaboda. Giysilerin de orada." Salona döndüm ve rahat görünmek için nafile bir çabayla kanepeye oturdum. Önceki kadar kızgın görünmezsem belki o da sakin kalırdı.

Tanrım, bir günü daha bana kızgın geçirmesi fikrine tahammülüm yoktu. Büyük ihtimalle sınıfta okuduğu şiir kalbimin bir kızdan aldığı en ağır darbeydi... Ve bu on yedi öğrencinin önünde yaşanmıştı. Gavin dışında hiçbiri şiirin bana yazıldığını bilmiyordu ama olsun. Ağzından çıkan her hakaretle birlikte kalbime otuzdan fazla kurşun yemişim gibi hissetmiştim.

Banyo kapısı aralandığında rahat görünme çabam uçup gitti. Kanepenin arkasına atladım, ona sarılıp bu gece yaptığım her şey için özür dilemekten başka bir şey istemiyordum.

Ona doğru ilerlediğimi gördüğünde Lake'in gözleri büyüdü ve duvara doğru geriledi. Kollarımı sıkıca ona doladım. "Özür dilerim Lake. Bunu yaptığım için özür dilerim. Ama kendini kaybediyordun," dedim hareketlerimi mazur göstermek için elimden geleni yaparak. Bana vurmaya çalışmak yerine kollarını boynuma doladığında, irademi tekrar kaybetmemek için gösterdiğim çabayla kalbim sıkıştı.

"Sorun değil," dedi usulca. "Kötü bir gün geçirdim."

O anda kelimeleri dudaklarımla boğmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemek istiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi. İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, her saniyesinde yanında olacağımı.

Ama yapmadım. Julia için yapmadım. Gönülsüzce geri çekilip kollarımı omzuna doladım.

"Artık dost muyuz? Beni tekrar yumruklamaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Dostuz," dedi zoraki bir gülümsemeyle. Onun da benim kadar dost olmayı istemediğini görebiliyordum. Kendime engel olamayıp seni seviyorum demeden önce ondan uzaklaşıp koridora ilerledim.

"Film nasıldı?" diye sordu arkamdan.

Onunla havadan sudan konuşamazdım. Burada olma sebebinin temeline inmeliydik, yoksa onun benim için burada olmadığını unutacaktım.

"Annenle konuştun mu?" diye sordum.

"Tanrım. Konuyu çarpıtmak zorunda mısın?"

"Onunla konuştun mu? Lütfen bana bütün günü temizlik yaparak geçirdiğini söyleme." Mutfağa girip iki bardak aldım. Barın önünde oturdu.

"Hayır. Bütün günü değil. Konuştuk."

"Ve?"

"Ve... O kanser."

O lanet kırılmaz inadı.

Gözlerimi devirerek buzdolabından sütü çıkardım. Bardakları doldurduğum sırada bara sırtını dönerek başını geriye eğdi ve havluyu çekti. Saçı omuzlarına döküldü. Dolaşan kısımları parmaklarıyla taradı. Tutamları düzelte-

rek parmaklarını nazikçe aralarından geçirdi. Dokunmak için nelerahh! Tam başını kaldırdığı sırada bardakları gereğinden fazla doldurduğumu fark ettim. Süt tezgâha taşmıştı. Bir mutfak havlusu alıp çabucak ortalığı temizledim.

Lütfen görmemiş olsun.

Dolaptan kakaoyu çıkarıp bir kaşık aldım ve bardağına biraz ekledim. "İyileşecek mi?"

"Hayır. Muhtemelen iyileşmeyecek."

Tek cevaplık sorular sormaktan daha iyisini yapmam gerekirdi. Ama Julia'ya detayları sormamıştım ve meraklanmıştım.

"Ama tedavi görüyor, değil mi?"

Lake gözlerini devirdi, siniri çok bozulmuş gibiydi. "O ölecek, Will. Ölecek. Muhtemelen bir sene içinde ölecek, belki o kadar bile dayanmaz. Sırf onu rahat ettirmek için kemoterapi uyguluyorlar. Rahat rahat *ölmesi* için. Çünkü *ölmüş* olacak. Çünkü ölüyor. Duymak istediğin bu muydu?"

Cevabı, içimden bir suçluluk dalgası geçmesine sebep oldu. Bana yapılmasından nefret ettiğim şeyi yapıyordum ona. Onu henüz kabullenemediği bir şey hakkında konuşmaya zorluyordum. Konuyu kapatmaya karar verdim. Buzluktan bir avuç buz alıp bardağına koydum ve tezgâhta ona ittim. "Buzlu."

Çikolatalı süte bakıp gülümsedi. "Teşekkürler." İçerken sessizdi.

İçeceğini bitirdiğinde bardan kalkıp salona gitti. Yere uzanıp kollarını başının üzerine kaldırdı.

"Işıkları kapat," dedi. "Bir süre sadece dinlemek istiyorum."

Işıkları kapatıp ona doğru yürüdüm ve yere, yanına

uzandım. Sessizdi ama etrafına gerginlik yayıyordu.

"Kel'i büyütmemi istemiyor," diye fısıldadı. "Onu Brenda'ya vermek istiyor."

Acısının sebebini çok iyi anlayarak derin bir nefes aldım. Onun elini bulana kadar diğer tarafa uzandım ve elini tuttum. Her şeyden çok bu işte yalnız olmadığını bilmesini istiyordum.

***

Eddie'nin sesini duyduğumda gözlerim açılıverdi. Uyuyakaldığıma bile şaşarak yerde doğrulup oturdum. Lake, Eddie'yi yolcu ediyordu.

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Eddie'nin evimde ne işi vardı? Lake onu neden içeri almıştı ki? Kovulacaktım. Bu kadardı. İşim bitmişti.

Kapı Eddie'nin arkasından kapandığında Lake döndü ve yerde oturduğumu gördü. Gülümsemeye çalıştı ama mutlu olmadığımı biliyordu.

"Burada ne arıyordu?"

Omuz silkti. "Ziyarete gelmiş," diye mırıldandı. "Beni görmek istemiş."

Az önce *bütün kariyerimi nasıl bir tehlikeye attığından haberi yok!*

"Lanet olsun, Layken!" Yerden kalktım ve ellerimi yenik bir tavırla havaya kaldırdım. "Beni kovdurmaya mı çalışıyorsun? Başkalarının sorunlarını umursamayacak kadar bencil misin? Geceyi burada geçirdiğini ağzından kaçırırsa ne olur biliyor musun?"

Bakışlarını yere indirdi.

Ah Tanrım. Biliyor. Eddie çoktan öğrenmiş.

Ona bir adım yaklaştım ve o da başını kaldırıp bana baktı.

"Geceyi burada geçirdiğini biliyor mu?" diye sordum. Kucağına doğru baktı. "Layken, o ne biliyor?"

Bana bakmadı. Bu yeterli bir cevaptı.

"Tanrım, Layken. Evine git."

Lake başını salladı ve kapıya yöneldi. Ayakkabılarını giydi. Çıkmadan önce bir an duraksayıp özür diler gibi bana baktı. Salonun ortasında durmuş, ellerim başımın arkasında kenetli halde onu izliyordum. Ne kadar kızgın olursam olayım, gitmesine izin vermek canımı yakıyordu. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama bu noktada ikimizin de düşünmesi gereken çok şey vardı. Hem evde, annesiyle olmalıydı. Burada kalması durumla yüzleşmesine hiç katkı sağlamıyordu.

Bir damla yaş yanağına düştü ve çabucak arkasını döndü.

"Lake," dedim usulca, ellerimin yanıma düşmesine izin vererek. Buradan, patlamamın zihnine eklediği fazladan stresle ayrılmasına izin veremezdim. Kapının yanına, durduğu yere yürüdüm ve uzanıp parmaklarına dokundum. Sonra elini tuttum. Elini çekmedi ama bana dönmedi de. Bir elini kapıdan ayırmadan burnunu çekti. Başı hâlâ öne eğikti.

Bu kız. Birlikte olamayacağı bir adama âşıktı. Babasının yasını tutarken bir de hayatında kalan son yetişkinin de yasını tutmak üzere olduğunu öğrenmişti. Ailesinden geriye kalan tek kişiyi de yanında tutamayacağı söylenmişti. Elini sıktım ve başparmağımla onunkini okşadım. Ağır ağır dö-

nüp gözlerime baktı. Gözlerindeki acıyı görmek ve büyük kısmına benim sebep olduğumu bilmek onu bırakmamı gerektiren bütün sebepleri hatırlattı bana.

Annesi. Kariyerim. İtibarı. Caulder'la benim geleceğimiz. *Onun* geleceği. Doğru olanı yapmak. Sorumlulukların gerektirdiği şeyi yapmak.

Gitmesini gerektiren bunca sebebe karşılık, kalması için bulabildiğim sadece tek bir sebep vardı. Onu seviyordum. Kalmasını gerektiren bu tek sebep, aynı zamanda saf bencillikten doğan tek sebepti. Onunla yaptığımız şeyi –her neydiyse artık– devam ettirseydim bencillik etmiş olurdum. Sırf istediğimi elde edebilmek için uğruna çalıştığım her şeyi ve sevdiğim herkesi riske atıyor olurdum.

Onun elini bıraktım. "Eve git Layken. Sana ihtiyacı var."

Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

14

Balayı

O anda elini tutuyordum ve bir daha hayatımdan çıkıp gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Lake o geceden dolayı yaşadığım pişmanlığı görebiliyordu. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yatıştırıcı şekilde gülümsedi. "Tanıdığım en özverili insan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sağa sola salladım. "Lake, ben özverili falan değilim. Etrafında olduğum her seferde çok fazla şeyi riske atıyordum ama yine de kendimi kontrol edemedim. Yanında değilken nefes alamıyordum sanki."

"Bencil değilsin. Âşığız biz. Gerçekten âşığız. Doğru olanı yapmak için kendinle savaştın ve bu karakterin hakkında çok şey anlatıyor. Bu yüzden sana saygı duyuyorum, Will Cooper."

Onunla evlenmemin bir sebebi olduğunu biliyordum. Başının arkasını tutup alnını kendime doğru çekerek öptüm.

Lake başını göğsüme koydu ve kolunu bana doladı. "Kaldı ki, ayrı kalmaya zorlandığımız süre boyunca kusursuz kalabilmen beklenemezdi," dedi. "Bu kadar dayanılmazken beni sevmemek fazla zor."

Güldüm ve onu üzerimden iterek sırtüstü düşürdüm. "O konuda haklısın," dedim, karnını gıdıklayarak. Üzerine oturup onu yatağa sabitlemeye çalıştım ama altımda kıvranarak bir şekilde kendini kurtardı ve yatağın ucuna doğru kaydı. Bileklerini kavradığımda onları çekti, beni de böylece öne çekmiş oldu. Dönerek kurtulmaya çalıştı ama ayağı sandalyeye takıldı. Tam yere düştüğü sırada onu belinden yakaladım, sonra da üzerine çıkıp bileklerini halıya sabitledim.

"Ne kadar dayanılmazım görüyor musun?" dedi gülerek. "Sensiz yataktan çıkmama bile izin vermiyorsun!"

Onu baştan aşağı süzdüm. "Bir şeyler giysen sana saldırma hissine daha az kapılırım belki."

Ellerinden birini kurtarıp başının yanında duran sandalyeye uzandı. Bornozunu oraya atmıştı. "Peki," dedi onu çekip alarak. "Yarın yola çıkana kadar bunu hiç çıkarmayacağım."

Bornozu elinden alıp arkamda bir yere attım. "Hadi oradan. Balayımızda neler giyebileceğini söyledim sana ve o bornoz listede yoktu."

"Eh, o listedeki her şey şu anda sırılsıklam. Sayende."

Güldüm. "Bu sadece diğer insanlar için bir sorun olabilir."

Onu öptüğüm anda karnımda gıdıklanan tek yeri buldu ve saldırıya geçti. Ellerinden kaçmaya çalışarak anında üzerinden çekildim. Kendimi tekrar yatağa attım, o da

üzerime atladı. Beni yatağa sabitlediğini anladığım anda pes ettim ve kazanmasına izin verdim.

Kim vermezdi ki?

"Eğlence annemin listesindeki dördüncü madde olmalıydı," dedi yanıma düşerek. Bana saldırmaya çalışırken harcadığı güçten dolayı nefes nefese kalmıştı. Hangi listeden bahsettiğini merak ederek kaşımı kaldırdım. Anlamadığımı gördüğünde açıkladı. "Her kadının bir adamda araması gereken üç özellik olduğunu söylerdi. Onunlayken eğlenmek listede yoktu ama bence olmalı." Doğrulup oturdu ve yatak başına doğru kaydı. "Bana eğlenceli bir dönemimizden bahset. Mutlu bir dönemden. Bir süreliğine üzgün anılarımızdan uzaklaşmam gerek."

Tanışmamızı izleyen ayları düşündüm ama pozitif bir şey bulmakta zorlandım. "O biraz zor, Lake. Mutlu anlar vardı ama pek mutlu dönem denemez. O yıl yüzeyin altında gizlenen çok fazla kalp ağrısı vardı."

"O halde bana mutlu anlarından birini anlat."

Balkabağı oymak

Saat beşe geliyordu. Marketten aldıklarımı indirdikten sonra Caulder'ı almak içi karşıya geçtim. Julia'yla Lake'in konuşması gerektiği için bir süreliğine Kel'i de almayı önerecektim. Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes alarak kendimi Lake'in gösterebileceği tepkiye hazırladım. Bugün onunla ve Eddie'yle konuşabilmek için onu cezaya bırakmıştım. Sonra da Eddie'yle onu bir şeyler gevelerken bırakıp gitmiştim. O anda bana kızgın mıydı bilmiyordum ama bir mesaj verme gereği hissetmiştim. Bunu yapmamın tek sebebi de buydu. Lake'in mesajımı alıp almadığını öğrenmek üzereydim sanırım.

Kapı açıldığında Caulder'ı gördüğüme şaşırdım. "Hey, dostum. Artık burada kapıya sen mi bakıyorsun?"

Gülümseyerek elimi yakaladı ve beni içeri çekti. "Cadılar Bayramı için kabak oyuyoruz. Gel, Julia sana da bir tane aldı."

"Hayır, böyle iyiyim. Benimkini daha sonra oyarım. Baş başa kalmaları için seni eve götürmeye gelmiştim."

Başımı kaldırdığımda dördünün oturmuş, balkabağı oyduğunu gördüm. Lake'in henüz Julia'yla konuşma fırsatı yakalayamadığını biliyordum. Eve daha yeni gelmiş olmalıydı. Bu sebepten önümdeki dingin aile tablosu bir parça aklımı karıştırmıştı.

Julia bir tabure çekti ve kalmamı istediğini belli ederek üstüne hafifçe vurdu. "Otur Will. Bu gece sadece kabak oyacağız. *Hepsi* bu. Sadece kabak oyacağız."

Sesinin tonundan Lake'in ona bu konuyu tekrar açmak istemediğini söylediği anlaşılıyordu. Buna şaşırmamıştım. "Pekâlâ. Sanırım kabak oyacağız."

Julia'nın benim için çektiği tabureye, Lake'in tam karşısına oturdum. Oturduğum sırada birbirimize baktık. İfadesi yumuşaktı ama pek bir şey belli etmiyordu. Bugün cezada söylediğim şeylerle ilgili ne hissediyordu bilmiyordum ama yüz ifadesine bakılırsa kızmamıştı. Özür diler gibi bir hali vardı.

"Bugün eve niye bu kadar geç geldin Layken?" diye sordu Kel. Lake başını ona çevirdiği anda gözlerimi kaçırdım. Önümdeki balkabağına odaklandım.

"Eddie ve ben ceza aldık," dedi lafı dolandırmadan.

"Ceza mı? Neden ceza aldınız?" diye sordu Julia.

Kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissedebiliyordum.

Yalan söyle Lake.

"Geçen hafta dersi asıp bahçede uyukladığımız için."

İşte benim tanıdığım kız. Rahatlayarak, sessizce nefesimi verdim.

"Lake neden böyle bir şey yaptın? Hangi dersi astınız?" diye sordu Julia, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Lake cevap vermediğinde başımı kaldırdım. O ve Julia da bana bakıyorlardı.

"Dersimi astı!" Güldüm. "Ne yapmam gerekirdi?"

Julia gülerek sırtımı sıvazladı. "Bunun için sana akşam yemeği ısmarlayacağım."

***

Pizza geldiğinde Julia'yla kapıya gittim ve o ödemeyi yaparken pizzaları aldım. Kutuları tezgâha koyup çocuklar için tabak hazırladım.

"Kel'in bana anlatıp durduğu bu berbat ve tatlı olayını

denemek istiyorum," dedi Julia oturduğumuzda. Berbat ve tatlının ne olduğunu anlamayan Lake ona baktı, ama açıklamasını istemedi.

"İyi fikir, ben başlarım. Size nasıl yapıldığını göstermiş olurum." İçeceğimden bir yudum alıp berbatla başladım.

"Günün berbatı Bayan Alex'ti."

"Bayan Alex de kim ve neden berbat?" diye sordu Julia.

"Sekreter ve... Beni kayırıyor demekle yetineyim. Bugün gidip yoklama fişlerimi teslim etmem gerekti. Gün bitmeden onları kutularımıza koyarız, Bayan Alex de hepsini toplayıp sisteme girer. Kutumun üzerindeki etikete baktığımda soyadımdaki O'ların yerine iki tane mor kalp çizilmiş olduğunu gördüm. Okulda mor mürekkep kullanan tek kişi Bayan Alex."

Lake de Julia da gülmeye başladılar. "Bayan Alex sana tutkun mu?" dedi Lake, gülerek. "O yaşlı. Ve *evli*!"

Gülümseyerek başımı salladım, biraz utanmıştım. Dikkatimi Julia'ya vermeye çalıştım ama Lake'i sonunda gülerken görmek büyüleyiciydi. Bir gülüşünün bütün havamı değiştirebiliyor olması inanılmazdı. Lake iç çekerek arkasına yaslandı. "Şimdi de tatlı bir şey mi söylemen gerekiyor? Öyle mi oluyor?"

Başımı sallayarak onayladım. Gözlerimi ondan alamıyordum. Gülüşü gözlerine yansımıştı ve gelecek günlerde başa çıkması gereken çok şey olacağını bilsem de mutluluğunun, yalnızca bir an için bile olsa, yüzeye çıktığını görmek içimi rahatlattı. Şu durumunda bile olumlu bir yön bulabiliyor olması iyi olacağına dair inancımı tazeledi.

"Tatlı mı?" dedim, dosdoğru ona bakarak. "Günün en tatlısı şu an."

Bir an için sanki odada sadece ikimiz vardık. Etrafımızdaki kimseyi duymadım ya da aklıma getirmedim veya varlıklarını hatırlamadım. Bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim ve ikimiz de göz temasını bozmadık. Aramızda sözsüz bir anlaşma yapmışız da bir anda iki kişilik dünyamızda her şey yoluna girmiş gibiydi.

Julia boğazını temizleyerek öne eğildi. "Tamam, sanırım artık nasıl oynandığını biliyoruz," dedi yaşadığımız anı bölerek. Julia'ya doğru döndüğümde çocuklara bakıyordu. "Kel, senin sıran," dedi, Lake'le yaşadığımız minik anın farkına varmamış gibi yaparak. Tekrar Lake'e bakmaktan kaçınmaya çalışarak Kel'i izledim. Ona bakarsam barın üzerinden atlayıp onu öpmemeyi başaramazdım.

"Berbat olan şey hâlâ Cadılar Bayramı'nda ne giyeceğimi bulamamış olmam," dedi Kel. "Tatlı olansa Will'in bizi bu hafta sonu hazine avına götürecek olması."

"Sizi hazine avına mı götürüyorum?" Bunu ilk kez duyuyordum.

"Öyle mi?" dedi Kel kinayeli bir şekilde. "Ah, Will. Kulağa eğlenceli geliyor! Bu hafta sonu seninle hazine avına gitmeyi çok isterim."

Güldüm ve Caulder'a baktım. "Sıra sende."

Başıyla Kel'i işaret etti. "Aynısı."

"Yan çizmek yok," dedi Julia ona. "Özgün bir şey bulmalısın."

Caulder gözlerini devirdi. "Peki," diye homurdandı ve pizzasını tabağına bıraktı. "Günün berbatı en yakın arkadaşımın Cadılar Bayramı'nda ne olacağını bulamamış olması. Tatlı olansa Will'in en yakın arkadaşımla bizi bu hafta sonu hazine avına götürecek olması."

"Çokbilmiş sen de," dedim Caulder'a.

"Sıra bende," dedi Julia. "Günün tatlısı beraber balkabağı oymuş olmamız." Arkasına yaslanıp hepimize gülümsedi. Lake'e baktım, masada duran ellerini izliyordu. Parmaklarındaki ojeleri soyuyordu, bunu stresli olduğu zamanlarda yaptığını fark etmiştim. Tıpkı Julia'nın da yaptığı gibi. Benim düşündüğüm şeyi düşündüğünü biliyordum; bu büyük ihtimalle Julia'nın son balkabağı oyuşuydu. Lake elini yüzüne götürdü. Görebildiğim kadarıyla bir damla yaşın düşmesini engellemeye çalışıyordu. Kimsenin dikkatini Lake'e çekmeyeyim diye çabucak Julia'ya döndüm.

"Berbat olan ne?" diye sordum.

Julia yanıt verirken Lake'i izlemeye devam etti. "Berbat olanla tatlı olan aynı," dedi usulca. "Hâlâ balkabağı oyuyoruz."

Balkabağı oymaya bambaşka bir anlam yüklendiğini anlamaya başlıyordum. Lake bir anda ayağa kalktı ve annesinin bakışlarını yok sayarak masadaki boş tabakları topladı.

"*Benim* berbatım bu gece bulaşık yıkama sırasının bende olması," dedi. Evyeye gidip suyu açtı. Kel ve Caulder tekrar cadılar bayramı kostümlerini tartışmaya başladılar. Julia'yla ben de birkaç fikri eleyerek yardımcı olmaya çalıştık.

Kimse Lake'e günün en tatlı olayının ne olduğunu sormadı.

15

Balayı

"O gece bir tatlım vardı," dedi. "Çöpü atarken neler konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Beni ilk gördüğün anı anlatmıştın hani?"

Başımla onayladım.

"Tatlı olayım oydu. Seninle o anı paylaşmak. Seninle yaşadığımız bütün küçük anlar daima benim en tatlılarımdı." Lake beni alnımdan öptü.

"Benimki de oydu," dedim. "O, bir de berbat ve tatlı oynadığımız sırada bana bakışın."

Güldü. "O anda ne düşündüğümü bilseydin."

Kaşımı kaldırdım. "Yaramazlıklar mı?"

"'Günün en tatlısı şu an' dediğin anda barın üzerinden atlayıp seni öpmek istedim."

Güldüm. İkimizin de aynı şeyi düşündüğü aklımın ucundan bile geçmezdi. "İkimiz aynı anda barın üstünde birbirimize atılsak annen ne yapardı merak ediyorum."

"Kıçına tekmeyi basardı," dedi Lake. Sırtı bana dönük olacak şekilde yan döndü. "Sarıl bana," dedi. Ona doğru kayarak kolumu başının altına koydum, diğer kolumu da sıkıca ona doladım. Yastığına doğru uzun uzun esnedi. "*Göl* şiirinden bahset bana. Onu neden yazdığını bilmek istiyorum."

Saçlarını öptüm ve başımı onun yastığına koydum. "Ertesi gece yazdım onu. Annenle bazanya* yedikten sonra. O gece masada oturup tedavisi süresince oğlanları nasıl idare edeceğimizi konuştuğumuz sırada yaptığının bu olduğunu fark ettim. Tam da ailemin ölmeden önce yapmış olmasını dilediğim şeyi yapıyordun. Sorumluluk alıyordun. Kendini kaçınılmaza hazırlıyordun. Ölümle yüzleşiyor ve bunu korkusuzca yapıyordun." Bacağımı onunkilerin üzerinden geçirerek onu kendime çektim. "Ne zaman yanında olsam bana yazmam için ilham veriyordun. Ve senden başka hiçbir şeyle ilgili yazmak istemiyordum."

Lake başını bana doğru çevirdi. "Bu listede vardı."

"Anneninkinde mi?"

"Evet. Sorulardan biriydi bu: *Sana ilham veriyor mu?*"

"Veriyor muyum peki?"

"Her gün," diye fısıldadı.

Alnından öptüm. "Eh, dediğim gibi, sen de bana ilham veriyordun. Seni sevmeye o zamandan çok önce başlamıştım ama o gece yemek sırasında içimde bir şeyler yerine oturdu. Sanki birlikte olduğumuzda dünyada her şey yolundaydı. Annen gibi ben de ayrı kalmamızın ona odaklanmana yardım edeceğini varsaymıştım ama ikimiz de yanılmıştık. İkimizin de gerçekten mutlu olmasının tek

*Lazanyanın kabak (ve/veya başka sebzeler) eklenerek yapılan bir versiyonu. (ç.n.)

yolunun birlikte olmamız olduğunu biliyordum. Beni beklemeni istiyordum. Beni beklemeni çok istiyordum ama herhangi bir çizgiyi aşmadan sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Sonraki gece, atışmadayken içeri girdiğini görünce o şiiri okumadan duramadım. Duymanı istedim. Yanlıştı, biliyorum ama senin hakkında ne kadar çok düşündüğümü bilmeni istedim. Seni ne kadar çok sevdiğimi."

Lake döndü ve bana somurttu. "İçeri girdiğimi görünce derken? Çıktığımı görene kadar orada olduğumdan haberin olmadığını söylemiştin."

Omuz silktim. "Yalan söyledim."

Göl

Mikrofona yaklaştığım anda gördüm onu. Lake kapıdan girdi ve sahneye bir kez olsun bakmadan doğruca bir masaya yöneldi. Nabzım hızlandı ve alnımda ter damlacıkları birikmeye başladı. Onları avucumla sildim. Buna sebep olan spotların yaydığı ısı mıydı, yoksa onun içeri girdiğini görünce içime dolan gerginlik miydi, emin değildim. Artık bu şiiri okuyamazdım. O buradayken olmazdı. *Neden buradaydı?* Bu gece gelmeyeceğini söylemişti.

Düşüncelerimi toplamak üzere mikrofondan bir adım uzaklaştım. Yine de okusa mıydım? Okursam, onunla ilgili tam olarak ne hissettiğimi öğrenecekti. Bu iyi olabilirdi. Okursam tepkisini ölçüp beni beklemesini istememin doğru bir karar olup olmayacağını kestirebilirdim belki. Beni beklemesini istiyordum. Çok istiyordum hem de. Benden başka birinin onu sevmesine izin verdiğini düşünmeyi hiç istemiyordum. Çok geç olmadan onunla ilgili gerçek hislerimi bilmesi gerekiyordu.

Kasılan omuzlarımı gevşettim. Mikrofona doğru bir adım attım, şüpheyi zihnimden uzaklaştırdım ve gerçek dışında her şeyi söküp atacak kelimeleri söyledim.

Eskiden okyanusu ***severdim***.
Ona dair ***her şeyi*** severdim.
Mercan resiflerini, köpüklü ***dalgalarını***, kükreyen ***dalgalarını***,
dalgaların vurduğu ***kayaları***, ***korsan*** efsanelerini ve
denizkızlarının kuyruklarını,
Kaybolan ve ***korunan*** hazinelerini...
Ve ***denizlerindeki***

bütün
balıklarını.
Evet, eskiden okyanusu ***severdim***.
Ona dair ***her şeyi*** severdim
Yatağımda yatarken onun şarkılarıyla beni ***uyutmasını***
ve ***çok geçmeden korktuğum*** bir şeye dönüşen
bir ***güçle*** beni uyandırmasını.
Masallarını, ***yalanlarını***, ***aldatıcı*** gözlerini,
Yeterince ***isteseydim***
Onu ***kurutabilirdim***.
Eskiden okyanusu ***severdim***.
Ona dair ***her şeyi*** severdim
Mercan resiflerini, köpüklü ***dalgalarını***, kükreyen ***dalgalarını***,
dalgaların vurduğu ***kayaları***, ***korsan*** efsanelerini ve
denizkızlarının kuyruklarını,
Kaybolan ve ***korunan*** hazinelerini...
Ve ***denizlerindeki***
bütün
balıklarını.
Eğer fırtınalı denizlerinde ***yelkenli teknenizi idare etmeye*** çalıştıysanız, ***köpüklü*** dalgalarının ***düşmanınız*** olduğunu ***anlamış*** olmalısınız. Kısa bir süre önce ***In-n-Out***'ta sizi ***ağırlaştıran kocaman*** bir ***hamburger*** yediyseniz ve ***kıyıya yüzmeye*** çalışırken bacaklarınıza kramp girdiyse, kükreyen
dalgaları ***nefesinizi*** kestiyse ve ***ciğerlerinizi suyla*** dolarken birinin ***dikkatini*** çekmek için kollarınızı ***savurduysanız***,
ama arkadaşlarınız

size
el sallamakla
yetindiyse?
Hayata dair ***hayaller*** kurarak büyüdüyseniz ve bu hayallerden
biri ***kendi*** geminizin korsanı olmak, ***kendi*** tayfanıza
sahip olmaksa ve ***bütün*** denizkızlarının sadece sizi
sevmesiyse?
O zaman...
Benim de en sonunda fark ettiğim gibi...
Ona dair ***güzel*** şeylerin
Tüm o ***güzelliklerin***
Gerçek değil.
Bunların ***sahte*** olduğunu siz de *fark ederdiniz.*
O yüzden ***okyanusunuz*** sizin ***olsun***
Gölü bana bırakın.

Gözlerimi kapatarak nefesimi verdim. Şimdi ne yapacağımdan emin değildim. Oturduğu masaya mı gitseydim? Bir yere oturup beni bulmasını mı bekleseydim? Ağır ağır mikrofondan uzaklaşarak kenardaki merdivenlere yöneldim. Olabilecek şeylerden –bir şey olursa tabii– korkarak basamakları birer birer indim. Onu görmem gerektiğini biliyordum.

Odanın arka tarafına ulaştığımda artık masada oturmuyordu. Beni bulmaya gelmiş olabilir diye kulübün ön tarafına, sahneye doğru yürüdüm. Hiçbir yerde yoktu. Birkaç dakika boyunca etrafa bakındıktan sonra Eddie'yle Gavin'ın saniyeler önce Lake'in oturduğu masaya oturduklarını gördüm.

Burada ne arıyorlardı? Lake hiçbirinin gelmeyeceğini söylemişti. Neyse ki geç kalmışlardı, Gavin bu şiiri duysun istemezdim. Rahat bir tavır takınmaya çalışarak yanlarına gittim ama bütün bedenim gerginlikten kaskatıydı.

"Selam Will," dedi Gavin. "Bizimle oturmak ister misin?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Siz..." Gavin'ın Lake'i aradığımı öğrenip bana yine öyle bakmasını istemediğim için duraksadım. "Layken'ı gördünüz mü?" Gavin arkasına yaslandı ve kaşını kaldırdı.

"Evet," dedi Eddie sırıtarak. "Gideceğini söyledi. Arka taraftaki otoparka gidiyordu ama az önce cüzdanını burada buldum." Cüzdanı kaldırıp gösterdi. "Yanında olmadığını fark ettiği an dönecektir."

Gitmiş miydi? İkisine de tek kelime söylemeden dönüp kapıya yöneldim. Bütün şiir boyunca oturup sonra kalkıp gittiyse onu gerçekten kızdırmış olmalıydım. Neden başka bir şiir seçmemiştim ki sanki? Ona kendini nasıl hissettireceğini neden düşünmemiştim? Kapıyı savurup açtım ve arka taraftaki otoparka doğru köşeyi döndüm. Onu arabasına binip gitmeden önce yakalayabilmek için hızlı adımlardan hafif tempolu bir koşuya, sonra da umutsuzca depar atmaya başladım. Cipini gördüm ama içinde yoktu. Etrafımda dönerek onu aradım ama görünürde yoktu. İçeri girip tekrar kulübe bakmak üzere döndüğüm sırada sesini duydum. Bir başkasınınkine karışıyordu. Erkek sesine benziyordu. Güvenliğinden endişe ederek yumruklarımı sıktım. Burada başka biriyle baş başa olması fikri hoşuma gitmemişti. Onu görene kadar seslerini takip ettim.

Onları görene kadar.

Lake'in sırtı Javi'nin kamyonetine dayalıydı, elleriyse onun göğsünde duruyordu. Javi'nin elleri onun yanaklarındaydı. Dudaklarının birbirine değdiğini görmek, derinlerimde bir yerde sahip olduğumu bile bilmediğim bir tepki uyandırdı. O anda aklımdan geçen tek şey, bu dallamayı onun üzerinden nasıl çekeceğimdi. Beni unutmasına yardım etmesi için seçebileceği onca oğlan dururken Javi'yi seçmesine dünyada izin veremezdim.

Daha aklı başında bir kararı değerlendirmeme bile fırsat kalmadan ellerim çocuğun tişörtünü kavramıştı. Onu çekip Lake'ten ayırdım. Javi takılıp sırtüstü düştüğünde dizimi göğsüne koydum ve yüzüne yumruğu geçirdim. Yumruğum çenesiyle buluştuğu anda uğruna çalıştığım her şeyi çöpe atmamın yalnızca üç saniye almış olduğunu fark ettim. Bu badireyi işimi kaybetmeden atlatmam mümkün değildi.

Bu bir saniyelik dikkat dağınıklığı Javi'nin tekrar ayağa kalkıp yumruğunu gözüme geçirmesine yetmişti. Tepki bile veremeden yere serildim. Elimi gözüme bastırdığımda parmaklarımın arasından sızan sıcak kanı hissettim. Lake'in bağırarak ona durmasını söylüyordu. Ya da bana bağırıyordu. Belki de ikimize birden bağırıyordu. Lake'in kendini Javi'nin önüne attığı sırada ayağa kalkıp gözlerimi açtım. Javi besbelli beni hedefleyen bir darbeyle onun sırtına vurduğunda öne doğru fırladı. Şaşkınlıkla bir nefes alarak üzerime devrildi.

Onu sırtüstü çevirerek "Lake!" diye bağırdım. Bilincinin yerinde olduğunu görür görmez öfkeme esir düştüm.

İntikama.

Nefrete.

Bu pisliği öldürmek istiyordum. En yakınımdaki arabanın kapı koluna tutunarak kendimi kaldırdım. Javi özür dileyerek Lake'e doğru gidiyordu. Arayı düzeltmesine fırsat tanımadım. Bütün gücümü toplayarak ona vurup yere düşmesini izledim. Diz çökerek tekrar tekrar vurdum, bu kez Lake içindi. Javi'ye tekrar vurmak için yumruğumu kaldırmıştım ki, Gavin beni onun üzerinden çekti. İkimiz birden geriye doğru devrildik. Gavin iki kolumu da arkadan yakalamıştı ve bağırarak sakinleşmemi söylüyordu. Kollarımı ellerinden kurtardım ve Lake'i buradan, Javi'den uzağa, götürmeye niyetlenerek ayağa kalktım. Şu anda bana delice öfkeli olmalıydı ama bu his karşılıklıydı.

Lake göğsünü tutarak doğruldu ve nefes almaya çabaladı. Ona bağırmayı çok istesem de, canının yandığını fark ettiğim anda endişeme yenik düşmüştüm. Onu herkesten uzağa götürmek istiyordum. Elini tutarak onu kaldırdım, sonra da yürümesine yardımcı olmak için kolumu beline doladım.

"Seni eve götürüyorum."

Arabamın yanına geldiğimizde binmesine yardım ettim ve kapıyı kapattım, sonra kendi tarafıma geçtim. Binmeden önce birkaç derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Sahnede beni adeta ilan-ı aşk ederken gördükten sonra, Javi'nin onu öpmesine izin vermesine neyin sebep olmuş olabileceğini hayal edemiyordum. Artık umurunda bile değil miydi? Gözlerimi kapatarak burnumdan nefes aldım, sonra kapıyı açıp arabaya bindim.

Anlamlı bir cümle şöyle dursun, bir düşünce bile oluşturmayı beceremez halde otoparktan çıktım. Ellerim titriyordu ve kalbim göğsümden fırlamak üzere atıyordu. Bü-

yük ihtimalle dikiş atılması gerekecekti ve artık kariyerim de tehlikedeydi... Ama tek düşünebildiğim onu öpmüş olmasıydı.

Lake onu öpmüştü.

Bütün yol boyunca bu düşünceden kurtulamadım. Lake ağzını bile açmadığına göre, kendini epeyce suçlu hissediyor olmalıydı. Ona dönüp bu geceki davranışları hakkındaki fikirlerimi söyleme dürtüsüne kapıldığım anda arabadan inmeyi tercih ettim. Biraz sakinleşmem ikimiz için de daha iyiydi. Bunları artık içimde tutamıyordum. Arabayı kenara çekip direksiyonu yumrukladım. Göz ucuyla Lake'in irkildiğini görmüştüm ama hiçbir şey söylemedi. Kapıyı açıp pişman olacağım bir şey söylemeden önce çabucak arabadan indim. Aklımı boşaltmaya çabalayarak yürümeye başladım. İşe yaramadı. Arabadan en az elli metre uzaklaştığımda eğilip bir avuç taş aldım ve boşluğa fırlattım. "Kahretsin!" diye bağırdım. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Artık neye, kime ya da neden kızgın olduğumdan bile emin değildim. Lake'i bana bağlayan hiçbir şey yoktu. İstediğiyle çıkardı. Kimi isterse öpebilirdi. Aşırı tepki veriyor olmam onun suçu değildi. O şiiri hiç okumamalıydım. Onu ürkütmüştüm. Sonunda güzel bir noktaya çıkabilmiştik ve gidip her şeyi yeniden berbat etmiştim.

Yine.

Başımı göğe kaldırıp gözlerimi kapattım ve soğuk kar taneciklerinin yüzüme düşmesine izin verdim. Gözümün çevresindeki gerginliğin ve baskının artmaya başladığını hissedebiliyordum. Çok acıyordu. Javi'nin canının benimkinden çok yandığını umdum.

Pislik.

Bir taş daha attım, sonra arabaya döndüm. Söylenmesi gereken çok şey vardı ama tek kelime bile konuşmadan eve döndük.

***

Evime vardığımızda Lake'in kanepeye uzanmasına yardımcı oldum. Sonra mutfağa gidip buzluktan buz torbasını çıkardım. Aramızdaki gerilim hiç bu kadar yoğun olmamıştı ama kendimi konuyu açmaya bir türlü ikna edemiyordum. Şiirimden sonra neden kaçtığını bilmek istemiyordum. O kadar insan dururken neden Javi'ye koştuğunu bilmek istemiyordum. Onu neden öptüğünü bilmeyi kesinlikle istemiyordum.

Kanepeye döndüğümde gözleri kapalıydı. Orada öylece yatarken çok huzurlu görünüyordu. Aklından neler geçtiğini bilebilmeyi dileyerek bir süre onu izledim, ama sormadım.

Yanına diz çöktüğümde gözleri aralandı. Bana dehşetle baktı ve elini gözüme doğru kaldırdı. "Will! Gözün!"

"Bir şey yok. Ben iyiyim," dedim konuyu geçiştirerek. Elini geri çekti. Öne doğru eğilip bluzunun alt kısmını tuttum. "Sakıncası var mı?" diye sordum, bluzunu kaldırmak için izin isteyerek. Başını salladığında bluzu kaldırıp sırtını açtım. O pisliğin yumruk attığı yer çoktan morarmıştı. Buz torbasını moraran yere koyduktan sonra bluzunu tekrar indirdim.

Onu kanepede bırakıp Julia'ya haber vermek için yolun karşısına geçtim. Kapıyı çaldım; açılması biraz zaman aldı. Yüzümdeki kanı gördüğü anda Lake'in adını fısıldadı.

"O iyi," dedim çabucak. "Kulüpte kavga çıktı ve sırtına bir darbe aldı. Kanepemde yatıyor." Başka bir şey deme-me fırsat kalmadan Julia beni itip sokağın karşısına koştu. Salona döndüğümde Lake annesinin kollarındaydı. Julia onun elini tutup kalkmasına yardım etti. Çıkmaları için kapıyı açık tuttum. Lake giderken benimle göz teması bile kurmadı. Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra banyoya giderek yaramı temizlemeye başladım. Bandajlamayı bi-tirdiğimde telefonumu alıp Gavin'a mesaj attım.

Sabah ilk iş sana uğrasam benimle Lake'in cipini almaya gelir ve Ypsi'ye dönüşte arabayı kullanabilir misin?

Kanepeye oturdum. Bu gece olanları aklım almıyordu bile. Başka birisinin rüyasını yaşıyordum sanki. Başka bi-risinin *kâbusunu.*

Ne kadar erken?

Erken. 7.30'da okulda olmam gerek. 6 iyi mi?

Bir şartla yaparım. Yarın kovulmazsan dönemin geri ka-lanı boyunca bütün ödevlerden muaf olacağım.

6'da görüşürüz.

***

Gavin yolcu kapısını açıp oturdu. Konuşmaya başladı-ğında daha araba yolundan çıkamamıştım bile.

"İşi batırdığını biliyorsun değil mi? Javier'in babası kim, haberin var mı? Hâlâ işin varsa bile öğleden sonra artık olmayacak."

Başımı salladım ama yanıt vermedim.

"Seni bir öğrenciyi dövmeye iten neydi Will?"

İç çekerek ana yola çıktım. Gözlerimi yoldan ayırmı-yordum.

"Olanların Layken'la bir alakası olduğunu biliyorum. Ama Javi ne halt etti ki? Kum torbasıymış gibi vuruyordun çocuğa. Lütfen bana kendini savunduğunu söyle, en azından işini kaybetmeme şansın olur. Kendini mi savunuyordun?" Cevap bekleyerek dümdüz bana baktı.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Gavin iç çekti, sonra sertçe arkasına yaslandı.

"Bir de onu eve götürdün! Javi'nin önünde ne diye Lake'i arabana bindirdin ki? Onu dövmemiş olsan bile bu kovulmana yeterdi. Neden onu dövdün?"

Gavin'a doğru baktım. "Gavin, işi batırdım. Farkındayım. Artık çeneni kapatabilirsin."

Başını salladı ve dizini gösterge paneline yasladı. Ağzından başka bir söz çıkmadı.

***

İlk kez ofise Bayan Alex'ten önce geliyordum. Etraf ürkütücü şekilde sessizdi ve bir an için orada olmasını diledim. Masasının etrafından dolaşarak Bay Murphy'nin ofisine gittim. İçeri bir göz attım. Kulağında telefonla, ayaklarını masaya uzatmış halde rahat rahat oturuyordu. Beni gördüğünde yüzü aydınlandı ama gözümdeki hasarı fark ettiğinde yüzü çabucak soldu. Parmağını kaldırdığında kapısından birkaç adım uzaklaşarak ona mahremiyet tanıdım.

Bu anı daha önce pek çok kez zihnimde canlandırmıştım. Bay Murphy'nin ofisine girip istifa edişimi. Elbette, her seferinde bunun ofisinden çıkıp Lake'in hayatına girmemle sonuçlanacağını hayal etmiştim.

Şu anda yaşadıklarımın hayallerime benzer bir yanı yoktu. An itibariyle Lake benden nefret ediyordu ve bunu hak etmiştim. Bana yaklaştığı her seferinde onu itmiştim ama bensizliğe alıştığı anda aklını daha da bulandıracak bir şey yapmıştım. Neden dün gece o şiiri okumanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Sonunda iyi bir yere varmıştık. En sonunda hayatındaki olumsuzlukları dengelemeyi öğrenmeye başlamıştı ve ben her şeyi daha beter hale getirmiştim.

Yine.

Tek yaptığım işleri onun için daha da kötü hale getirmekti. Javi'ye gitmesinin sebebi de buydu herhalde. Onu sırf beni kıskandırmak için öptüğünü düşünmek isterdim ama en büyük korkum onu beni unuttuğu için öpmüş olmasıydı. Benim en büyük korkumdu bu ama tam olarak onun ihtiyaç duyduğu şeydi, biliyordum.

"Bay Cooper," dedi Bay Murphy, yanımdan geçerken. "Konu ben dönene kadar bekleyebilir mi? Saat sekizde toplantım var."

"Eee," diye kekeledim. "Eh, aslında oldukça mühim."

Posta kutularının asılı olduğu duvarın yanında durup kendi kutusunu boşalttı. "Ne kadar mühim? Saat ona kadar bekleyemeyecek kadar mı?"

Omuz silktim. "Bekleyemez," dedim gönülsüzce. "Ben... Dün gece bir kavgaya karıştım sayılır. Bir öğrenciyle."

Bay Murphy postasını karıştırmayı bırakıp başını bana çevirdi. "Sayılır mı? Karıştınız ya da karışmadınız, Bay Cooper. Hangisi?"

"Karıştım," dedim. "Kesinlikle karıştım."

Yüz yüze gelelim diye döndü. "Kiminle?"

"Javier Cruz."

Bay Murphy başını salladı, sonra da düşünerek ensesini sıvazladı. "Bayan Alex'e saat onda babasıyla bir randevu ayarlamasını söylerim. Sana tavsiyem bu arada yerine geçecek birini bulman," dedi. "Saat onda burada ol." Bayan Alex'in masasına gidip bir şeyler yazdı. Tepkisindeki tedbir beni şaşırtmamıştı. Başımı salladım. Çantamı alıp ofisin çıkışına doğru ilerledim.

"Bay Cooper?" diye seslendi.

"Efendim?"

"Bu işe başka öğrenciler de karıştı mı? Neler olduğuna dair gerçeğe yakın bir ifade verebilecek biri?"

İç çektim. Onu bu işe karıştırmayı hiç istemiyordum ama bir seçeneğim varmış gibi görünmüyordu. "Evet," dedim. "Layken Cohen."

"Javier'nin kız arkadaşı mı?" diye sordu Layken'ın adını not alarak.

Sorusu beni irkiltti ama dün geceki halleri düşünülünce yerinde bir soruydu. "Evet, sanırım." Saat onda Lake'le Javi'yi de çağırmamalarını umarak ofisten çıktım. İkisiyle birden aynı odada olursam sakin kalabilir miydim, bilmiyordum.

***

Masada oturmuş, görüşmenin başlamasını bekliyordum. Neyse ki, Bay Murphy görüşmemizi istemediğinden Javier'yle baş başa görüşmüştü. Javier'nin babasıyla olan toplantısı biter bitmez Bay Murphy ile görüşecektim.

Suç bariz bir şekilde bende olduğundan, olayları kendi gözümden anlatmaya pek hevesli değildim. Bay Murphy'nin kampüsteki polislerden birini de işe dâhil etmiş olması da gerginliğimi azaltmaya yardımcı olmuyordu pek. Dün gece yaşananların ne tür kanuni sonuçlar doğurabileceğinden ya da Javi'nin benden şikâyetçi olup olmayacağından emin değildim ama sanırım hareketlerimin sonuçlarına katlanmayı hak ediyordum.

Kapı açıldı ve Lake içeri girdi. Kendimi ona bakmamaya zorlamam gerekti. Bende uyandırdığı hislerle ilgili yapabileceğim bir şey yoktu ve odadaki herkesin anlamasından korkuyordum. Gözlerimi önümdeki masadan ayırmadım.

"Bayan Cohen, lütfen oturun," dedi Bay Murphy. Lake bir adım ilerleyerek yanımdaki sandalyeye oturdu. Dün geceden beri yalnızca artmış gibi duran gerilimle savaşarak yumruklarımı sıktım.

"Bu Bay Cruz, Javier'nin babası," dedi Bay Murphy, her ikisini de eliyle göstererek. "Bu da Memur Venturelli. Eminim neden burada olduğunuzu biliyorsunuzdur. Bizim bildiğimiz kadarıyla, okul dışında Bay Cooper'ın da karıştığı bir olay yaşanmış. Bize yaşananları kendi gözünüzden anlatırsanız minnettar oluruz."

Tam da başını bana çevirdiği sırada Lake'e baktım. Gözleri benimkilerde bir yönlendirme aradı. Başımı sallayarak sessizce onu gerçeği anlatmaya teşvik ettim. Benim için yalan söylemesine asla izin veremezdim. Tekrar Bay Murphy'ye döndü. Aramızdaki bakışma üç saniyeden uzun sürmüş olamazdı ama bakışlarından benim için ne kadar endişelendiğini inkâr edilemez şekilde anlamıştım.

Lake benden nefret etmiyordu. O benim için *endişeleniyordu*.

Lake boğazını temizleyerek koltuğunda kıpırdandı. Ellerini masaya koydu ve konuştuğu sırada ojesini kazımaya başladı. "Javier'le aramızda bir yanlış anlaşılma yaşandı," dedi. "Bay Cooper geldi ve onu üzerimden çekti."

Yalan söylemeye başladığı anda yüzümün ısınmaya başladığını hissettim. Neden benim için yalan söylüyordu ki? Dün gece olanlarla ilgili gerçeği söylemesini istediğimi yeterince belli etmemiş miydim? Duraksadığında dizimi onunkine çarptım. Bana baktı ama ben ona gerçeği anlatmasını söyleyemeden önce Bay Murphy araya girdi.

"Lütfen en baştan başlayabilir miyiz Bayan Cohen? Olayların tam olarak nasıl geliştiğinden emin olmalıyız. Neredeydiniz ve hepiniz birden orada ne arıyordunuz?"

"Detroit'te bir şiir gösterisindeydik. Bay Cooper'ın ders için zorunlu tuttuğu etkinliklerden biriydi. Oraya diğer öğrencilerden önce, erken gelmiştim. Bir şeyler oldu, kendimi huzursuz hissettim ve dışarı çıkmam gerekti. Gelişimden sadece birkaç dakika sonra oradan ayrıldım. Dışarıda Javier'le karşılaştım."

"Sizi huzursuz edecek ne yaşandı?" diye sordu Memur Venturelli. Lake'in bakışları bana kaydı, ama yalnızca bir anlığına. Tekrar Memur Venturelli'ye baktı ve omuz silkti. "Belki de huzursuz uygun kelime değildi," dedi kısık sesle. "Şairlerden biri..." Duraksayarak derin bir nefes aldı. Devam etmeden önce dizini benimkine değdirdi ve çekmedi. Boğazımda oluşan yumruya rağmen yutkundum. Bilinçli bir hareketti ve aklımı karman çorman etmişti. "Dün geceki gösterilerden birinden gerçekten çok etkilendim. Benim için çok anlamlıydı," diye fısıldadı. "O kadar etkilenmiştim ki daha fazla duygulanmadan önce oradan gitmek istedim."

Öne doğru eğilerek dirseklerimi masaya dayadım ve yüzümü ellerime gömdüm. Az önce sırf benim için o kelimeleri söylediğine inanamıyordum. Şiirimin onda nasıl hisler uyandırdığını anlatmaya çalışıyor olduğunu bilmek dayanılmazdı. Onu sandalyesinden çekip herkesin önünde öpmeye, sonra da avaz avaz istifa ettiğimi haykırmaya dair boğucu bir arzuya kapılmıştım.

"Cipimi mekânın arkasındaki otoparka bırakmıştım. Yolda Javier'le karşılaştım. Bana arabama kadar eşlik etmeyi teklif etti. Telefonunu kullanmam gerekti, şarj olmasını beklerken kamyonetinin yanında duruyorduk. Hava durumundan bahsediyorduk ve..." Sesi kısıldı ve oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Bayan Cohen, bana özel bir görüşmede anlatmayı tercih edeceğiniz bir şey mi bu?"

Lake başını sağa sola salladı. "Hayır, sorun değil," dedi. "Ben... Ona havayla ilgili bir şeyler söylüyordum ki birden beni öpmeye başladı. Hayır, dedim ve onu itmeye çalıştım ama beni öpmeyi bırakmadı. Ne yapacağımı bilemedim. Beni kamyonetine sabitlemişti. Sanırım Bay Cooper olanları gördü ve onu üzerimden çekti."

Masanın kenarını sımsıkı kavramıştım ama Lake bacağımı dürtüp ellerime bakana kadar farkında bile değildim. Tutuşumu gevşetip gözlerimi kapatarak derin, düzenli nefesler aldım. Kıskançlık krizimin artık onu koruyormuşum gibi yorumlanacağını bildiğimden, itirafının bende rahatlamadan başka bir his uyandırmamış olması gerekirdi. Ama hissettiğim şeyin rahatlamaya benzer bir yanı yoktu. Öfkeden deliriyordum. Javier burada olmadığı için şanslıydı; yoksa bu ofiste dün olanların inanılmaz ölçüde detaylı bir yeniden canlandırması yaşanırdı.

Lake hikâyenin kendi versiyonunu anlatmaya devam etti ama tek kelimesini bile duymadım. Herkes ayrılana kadar sakin kalmak için elimden geleni yaptım ama beş dakikalığına kendimi kontrol altında tutmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Lake'in gitmesine izin verildikten sonra Bay Cruz ve Memur Venturelli de peşinden dışarı çıktılar. Ayağa kalkıp nefesimi bıraktım. Bay Murphy'nin keskin bakışları altında volta attım. İçimi dolduran öfke yüzünden henüz konuşacak halde değildim, o yüzden de dolanıp durmaya devam ettim. O da beni izlemeyi sürdürdü.

"Bay Cooper," dedi sakince. "Ekleyeceğiniz bir şey var mı, yoksa anlattıkları doğru mu?"

Duraksayıp ona baktım. "Keşke olmasaydı," dedim. "Ama ne yazık ki öyle."

"Will, sen doğru olanı yaptın. Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak. Javier çizgiyi aşmıştı ve orada olup onu durdurmasan kim bilir bu kızın başına neler gelirdi."

"O atılacak mı?" diye sordum durup sandalyenin arkasını kavrayarak.

Bay Murphy ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Memur Venturelli dışarıda Bay Cruz'la konuşuyordu. Kapıyı kapatıp bana döndü. "Onu atamayız. Bir yanlış anlaşılma olduğunu ve kızın onu öpmesini istediğini sandığını iddia ediyor. Kavga için birkaç gün uzaklaştırma alacak ama verebileceğimiz ceza bu kadar."

Yapmak üzere olduğum şeyin bu aşamada verilebilecek tek karşılık olduğunu bilerek başımı salladım. Javier'le bir daha aynı sınıfta olursak işlerin kötü bitmemesine imkân yoktu.

"O halde istifa etmek istiyorum," dedim sakince.

16

Balayı

"Kendi isteğinle mi istifa ettin?" diye sordu Lake şaşkınlıkla. "Karşılıklı bir anlaşma sanıyordum. Çalışmaya devam etmene izin vereceklerdi Will. Ne diye istifa ettin ki?"

"Lake, orada öğretmenlik yapmaya devam etmem mümkün değildi. Kırılma noktama ulaşmıştım. O gün istifa etmesem iki sebebin birinden dolayı kovulacaktım."

"Niye böyle düşünüyorsun?"

"Doğru da ondan. Javier'nin okula döndüğü gün beni kovarlardı, çünkü onu gördüğüm anda ağzını burnunu dağıtırdım. Ya da kovulurdum, çünkü sınıfta seninle bir saniye daha kalsaydım *senin* üzerine saldırırdım ama bambaşka bir şekilde."

Güldü. "Doğru. Gerilim çok yoğundu. Eninde sonunda kontrolümüzü kaybederdik."

"Eninde sonunda mı? O gün kaybettik zaten," dedim, çamaşır odasında yaşananları hatırlatarak.

Lake suratını asarak gözlerini kapattı, sonra da iç çekti.

"Sorun ne?" diye sordum.

Başını sağa sola salladı. "Hiç. O geceyi düşünmek zor geliyor sadece. Gerçekten incinmiştim," diye fısıldadı.

Alnına minik bir öpücük kondurdum. "Biliyorum. Üzgünüm."

Çamaşır odası

Nasıl olduysa uzaklaştırma almadan, kovulmadan ya da tutuklanmadan günün sonunu getirmeyi başardım. Stajımı tamamlamak üzere Detroit'e transfer edilmek umabileceğim en iyi sonuçtu.

Araba yoluna girdiğimde, çocuklar Lake'le Julia'nın market poşetlerini taşımalarına yardım ediyorlardı. Daha arabadan bile inemeden Caulder heyecanla gülümseyerek kapıma geldi.

"Will!" dedi elimi yakalayarak. "Şuna bir bak!"

Onunla yolun karşısına geçtim ve kalan torbaları da alarak içeri götürdüm. İçlerinde yiyecekler olmadığını onları bırakırken fark ettim. Dikiş malzemelerine benziyordu.

"Bil bakalım Cadılar Bayramı'nda ne olacağız!" dedi Caulder.

"Ah-"

"Julia'nın kanseri!"

Doğru mu duymuştum?

Julia dikiş makinesiyle odaya girdiğinde ona soran gözlerle baktım.

"Hayata sadece bir kez geliyoruz, değil mi?" Gülümsedi ve dikiş makinesini bara koydu.

"Akciğerlerdeki tümörleri bizim yapmamıza izin verecek," dedi Kel. "Sen de yapmak ister misin? En büyüğünü sen yapabilirsin."

Ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum. "Ah..."

"Kel," diye araya girdi Lake. "Will ve Caulder yardım edemezler, hafta sonu şehir dışında olacaklar."

Caulder'ın yüzündeki hevese baktığımda, buradan baş-

ka hiçbir yerde olmak istemedim. "Aslına bakarsan, bu akciğer kanseri yapacağımızı öğrenmeden önceydi," dedim. "Sanırım gezimizi yeniden planlamamız gerekecek."

***

"Mezuran nerede?" diye sordu Lake annesine.

"Bilmiyorum," dedi Julia. "Aslına bakarsan, mezuram olup olmadığını bile bilmiyorum."

Bende mezura vardı. Lake'i de benimle onu almaya götürmenin bir yolunu aradım. Bugün neler olduğunu bilmek için öldüğünü biliyordum ve dün geceki davranışlarım için ona devasa bir özür borçluydum. Javi'yle büyük ihtimalle dehşet verici bir olay yaşamıştı, bense eve giden yol boyunca pisliğin teki gibi davranmıştım. Dün gece onu teselli etmem gerekirken ona bağırmamaya çalışıp durmuştum.

"Will'in bir tane var. Onunkini kullanabiliriz," dedi Lake. "Will mezuranı getirir misin?"

Salağa yattım. "Mezuram mı var?"

Lake gözlerini devirdi. "Evet, dikiş malzemelerinin arasında."

"Dikiş malzemelerim mi var?"

"Çamaşır odanızda." Kumaşı önüne yaydı. "Annenin kalıplarının arkasındaki rafta, dikiş makinesinin yanında. Onları kronolojik sıraya sokmuştum," dedi çabucak. Başını sallayıp ayağa kalktı. "Sana göstereyim."

Teşekkürler.

Çabucak ayağa kalktım. Belki de biraz fazla hevesli görünmüştüm.

"Kalıplarını kronolojik sıraya mı soktun?" diye sordu Julia.

"Kötü bir günümdü," dedi Lake omzunun üzerinden.

Lake'e kapıyı tuttum, sonra da arkamızdan çektim. Sakin görüntüsünü tamamen kaybederek bana döndü. "Neler oldu? Tanrım, bütün gün endişeden öldüm."

"Uyarı aldım," dedim evime doğru yürüyerek. "Başka bir öğrenciyi savunduğum için bunu bana karşı kullanamayacaklarını söylediler."

Birkaç adımlık mesafede koşarak onun için kapıyı açtım ve girebilsin diye kenara çekildim.

"Bu iyi. Peki ya stajın?"

"O biraz sıkıntılı. Sadece Ypsilanti'de staj yapabileceğim yerler var, ama hepsi ilkokul düzeyinde. Ben lise eğitimi üzerine ders aldım, o yüzden Detroit'teki bir okula yerleştirildim."

Lake endişe dolu gözlerle bana baktı. "Bu ne demek oluyor? Taşınıyor musunuz?"

Taşınmamız fikrinin onu bu kadar korkutmasını sevmiştim. Güldüm. "Hayır Lake, taşınmıyoruz. Sadece sekiz haftalığına. Ama çok fazla araba kullanmam gerekecek. Aslına bakarsan, daha sonra bu konuyu sen ve annenle görüşecektim. Çocukları okula bırakmam ya da okuldan almam mümkün olmayacak. Vaktimin çoğunu buradan uzakta geçireceğim. Senden yardım istemek için hiç iyi bir zaman olmadığını biliyorum -"

"Kes şunu. Yardım edeceğimizi biliyorsun." Mezurayı alıp kutuyu kapattı. Kutuyu tekrar çamaşır odasına götürdü. Neden yaptığımı bilmeden onu takip ettim. Hâlâ ona söylemem gereken bir dolu şey varken doğrudan eve dön-

mesinden korkuyordum. Peşinden çamaşır odasına girip eşikte duraksadım. Sessizce önüne bakarak parmaklarıyla annemin kalıplarının üzerinden geçiyordu. Gözlerinde yine o dalgın bakış vardı. Kapıya yaslanıp onu seyrettim.

Javi'nin onu öpmesine izin verdiğini düşündüğüme hâlâ inanamıyordum, özellikle de şiirimi dinledikten hemen sonra. Lake'i bundan daha iyi tanıyordum ve o da Javi'den çok daha iyisine layık olduğunu biliyordu.

O *benden* çok daha iyisine layıktı.

Lake duvara uzanıp ışığı söndürdü, sonra bana döndü. Geçişini engellediğimi gördüğünde bir an duraksadı. Kısık bir ses çıkararak bana baktı. Güzel yeşil gözleri yine umut doluydu. Gözleri bir şeyler arayarak yüz hatlarımda dolaştı. Konuşmamı ya da yolundan çekilmemi bekliyordu. İkisini de yapmak istemiyordum. Yapmak istediğim tek şey onu kollarıma alıp onunla ilgili hislerimi göstermekti ama yapamazdım. Lake bana bakmaya devam etti, gözleri ağır ağır dudaklarıma doğru indi. Dudağını dişleyerek gergin bir şekilde gözlerini yere indirdi.

Hayatımda diş olmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Derin bir nefes alarak söylememem gerektiğini bildiğim halde söyleme ihtiyacı hissettiğim şeyleri söylemeye hazırlandım. Sadece dün gece yaptıklarımı neden yaptığımı bilmesini istiyordum; neden öyle davrandığımı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ayağımı eşiğe dayadım ve başımı eğip ona baktım. O andaki kararsızlığım düşünülürse, göz temasından kaçınmam en iyisi olacaktı herhalde. Uzun zamandır böyle yalnız kalmamıştık. Son birkaç haftadaki gidişattan dolayı kendimi olduğumdan daha güçlü olduğuma ve o etrafımdayken hissettiğim zayıflığı yendiğime inandırmıştım.

Tamamen yanılmıştım.

Kalbim rekor hızda göğsümü dövüyordu ve dayanılmaz bir onu belinden yaklayıp kendime bastırma arzusu beni ele geçirmişti. Ellerimi ondan uzak tutabilmek için kendime daha sıkı sarıldım. Her şeyi itiraf etme dürtümü bastırmaya kararlı halde çenemi öne arkaya oynattım, ama yapamadım. Durdurmama fırsat kalmadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi.

"Dün gece," dediğimde sesim bir balyoz gibi gerilimi parçaladı. "Javi'nin seni öptüğünü görünce... Onun öpücüğüne karşılık verdiğini sandım."

Tepkisini görmek için gözlerimi ona çevirdim. Herhangi bir tepki. Tanıdığım diğer herkesten daha çok şey hissettiğini saklamaya çalıştığını biliyordum.

Dün gece onu korumadığımı fark ettiğinde Lake'in gözleri büyüdü. Sahiplenici bir erkek arkadaş gibi davranmıştım, parlak zırhlı bir şövalye gibi değil.

"Ah," dedi.

"Bu sabah, sen olayı kendi açından anlatana kadar bütün hikâyeyi bilmiyordum," dedim. Öğrendiğimde kendimi nasıl kontrol altında tutmuştum, bilmiyordum. Yapmak istediğim tek şey, masanın diğer tarafına atlayıp böyle bir pislik yetiştirdiği için Javi'nin babasının çenesine yumruğu geçirmekti. Düşüncesi bile kanın tepeme sıçramasına yetti. Derin bir nefes alarak ciğerlerimi tamamen doldurdum, sonra iç çekerek nefesimi verdim. Ellerimi sımsıkı yumruk yaptığımı fark ettiğimde onları gevşettim ve ellerimi saçlarımdan geçirdim. Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Tanrım, Lake. Ne kadar sinirlendiğimi anlatamam.

Onun canını yakmayı çok istedim. Ama şimdi? Şimdi canını gerçekten yaktığını bildiğim için onu öldürmek istiyorum." Başımı geriye bırakıp kapıya yasladım ve gözlerimi kapattım. Javi'yi aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Lake'i incitmişti ve onu korumak için zamanında yetişememiştim. Dudaklarını zorla Lake'inkilere bastırdığı anın görüntüsü zihnimde hâlâ netti, tıpkı Lake'in dudaklarına değen son dudakların onunkiler olduğu bilgisi gibi. Öyle öpülmeyi hak etmemişti. Lake onu seven biri tarafından öpülmeyi hak ediyordu. Her anı ona adil davranmaya çalışarak geçiren birini. Onu canı yanarken görmektense ölmeyi yeğleyecek birini. Benden başka kimse onu öpmeye layık değildi.

Kaşlarını çatmıştı ve bana kafasını karıştırmışım gibi bakıyordu. "Nereden..." Duraksadı. "Orada olduğumu nereden biliyordun?"

"Seni gördüm. Şiirimi bitirdiğimde, gittiğini gördüm."

Lake bana baktı ve itirafım karşısında minik, sessiz bir nefes aldı. Elleri arkasına doğru uzanarak bir destek aradı ve dengesini korumak için bir adım geriledi. Karanlığa rağmen gözlerinde dans eden umudu görebiliyordum. "Will, bu sandığım şey anlamına mı-"

Anında iki adım ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapattım. Dün gece söylediklerimde ne kadar samimi olduğumu gösterme arzumu yatıştırmaya çalıştım ama nefes nefese kalmıştım. Parmaklarımın tersiyle onun pürüzsüz yanağını okşadım. Sonra başparmağımı onun çenesinin altına koyarak yüzünü benimkine yaklaştırdım. Teniyle parmaklarım arasındaki basit temas öpücüğünün bana neler yapabileceğini hatırlattı. Lake beni hipnotize ediyordu.

Dokunuşu benliğimin merkezini sarstı. Kendimi yavaşlamaya zorladım.

Kollarımı ona doladığımda ellerini göğsüme koydu. Direnmek istediğini hissedebiliyordum ama arzusu benimki kadar kuvvetliydi. Sırtı sağlam bir yere yaslanana kadar ilerlemeye devam ettim ve birimiz fikrini değiştirmeden çabucak eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dilim onunkine dokunduğunda hafifçe inledi ve kollarımda gevşedi. Kolları iki yanına düştü. Onu aynı anda tutkuyla, nazikçe ve hevesle öptüm.

Belini kavradım ve dudaklarımızı ayırmadan onu kolaylıkla kaldırıp kurutma makinesinin üzerine oturttum. Bacaklarının arasında durdum. Lake daha da yaklaşmamı ister gibi gömleğimi çekiştirmeye başladığında onu kendime çektim. Bacaklarını bana doladı. Parmakları kolumda tırmanırken, tırnaklarını hafifçe kolumun ön kısmındaki kaslara batırdı. Lake boynuma ulaştığında elini saçlarımdan geçirerek ürperebildiğinden habersiz olduğum yerlerin ürpermesine sebep oldu. Saçlarımı kavrayarak başımı aşağıya çekti ve dudaklarımı boynuna dayadı. Bunu nefesini düzenleme fırsatı olarak değerlendirdi ve dudaklarım köprücük kemiğine doğru kayarken kesik kesik nefesler alarak sessizce inledi. Arkasına doğru uzanıp bana yaptığı gibi saçlarını kavradım. Hafifçe çektiğimde başını geriye atarak dudaklarımın altındaki inanılmaz derecede kusursuz cildine erişmeme izin verdi. Lake tam yapacağını umduğum şeyi yaptı ve boynundan aşağıya doğru indiğim sırada dudaklarıma takibe devam etmeleri için sessizce izin vererek sırtını gerdi. Saçını bırakıp elimi sırtına doğru indirdim ve parmaklarımı teniyle kotunun arasına kay-

dırdım. Parmak uçlarım külotunun üstüne değdiğinde ise sessizce inledim.

Onu kollarımda tutmak onu ilk öptüğüm geceden beri kalbimde duran boşluğu dolduruyordu ama geçen her saniye, her öpücük ve ellerinin her dokunuşuyla birlikte içimde daha büyük bir arzu uyanıyordu. Onunla çalınmış birkaç tutku dolu andan fazlasını geçirmeye ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasını.

"Will," dedi nefesini bırakırken.

Sözlü bir cevap vermeyi başaramayarak tenine doğru bir şeyler geveledim. O anda gerçekten konuşma havamda değildim. Diğer elimi gömleğinin altına sokup sutyenini bulana kadar yukarı kaydırdım. Dudaklarım tekrar boynuna doğru çıkarken onu kendime çektim.

"Bu sandığım şey..." dedi nefes nefese. "Sandığım şey anlamına mı geliyor?... Artık... Rol yapmamıza gerek yok mu? Birlikte... Olabilir miyiz?... Artık öğretmenim olmadığına göre."

Nefesi kesilmiş halde söylediği sözler dudaklarımın boynunda donup kalmasına sebep oldu. Dudaklarını kendiminkilerle kapatıp bu konudan daha fazla konuşmasına engel olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Bir geceliğine hepsini unutmak istiyordum yalnızca. Sadece tek bir gece için.

Ama yapamazdım.

Bir anlık zayıflığa kapılıp sergilediğim sorumsuzluk onu yanlış fikirlere sevk etmişti. Hâlâ bir öğretmendim. Belki onun öğretmeni değildim ama bir öğretmendim. O da hâlâ öğrenciydi. Ve o anda aramızda yaşananların hepsi, doğru olmasını ne kadar istersem isteyeyim, tamamen yanlıştı.

Sorusunun bütün potansiyel karışıklıklarını düşündüğüm sırada, nasılsa onu ölümüne sıkmayı bırakmış ve bir adım uzaklaşmıştım.

"Will?" dedi Lake, kurutma makinesinden aşağı kayarak. Bana doğru bir adım attı. Gözlerindeki korku midemi kurşun gibi ağırlaştırdı. Bunu ona ben yapmıştım.

Yine.

Pişmanlığımın ve çektiğim eziyetin yüzüme yansıdığını hissedebiliyordum. Belli ki, o da görebiliyordu.

"Will? Söyle. Kurallar hâlâ geçerli mi?" diye sordu korkuyla.

Bunu daha az acı verici hale getirebilecek ne diyebilirdim, bilmiyordum. Az önce devasa bir hata yaptığım açıkça ortadaydı. "Lake," diye fısıldadım, utanç dolu bir sesle. "Bir anlık zayıflığıma geldi, üzgünüm."

Bir adım yaklaşarak ellerini göğsüme vurdu. "Bir *anlık* zayıflık mı? Buna bir anlık zayıflık mı diyorsun?"diye bağırdı. Yanlış bir şey söylediğimi anlayarak yüzümü buruşturdum. "Ne yapacaktın Will? Bu kez ne zaman benimle öpüşmeyi bırakıp beni evinden kovacaktın?"

Topuklarının üzerinde döndü ve çamaşır odasından çıktı. Çekip gitmesini izlemek onu sadece üzmekle kalmayıp sonsuza kadar kaybettiğimi düşünerek paniklememe sebep oldu. "Lake dur," diye yalvardım peşinden giderek. "Üzgünüm. Çok üzgünüm. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Lake döndü ve yüz yüze geldik. Gözyaşları çoktan yanaklarından süzülmeye başlamıştı. "Olmayacağına emin olabilirsin! Nihayet kabullenmiştim Will! Bir aylık işkenceden sonra, nihayet yakınında olmayı kabullenmiştim.

Ama sonra çıkıp böyle bir şey yaptın! Artık buna katlanamıyorum," dedi, kollarını teslim olur gibi havaya kaldırarak. "Birlikte olmadığımızda bile zihnimi meşgul ediyorsun. Artık buna ayıracak vaktim yok. Düşünmem gereken *bir anlık zayıflıklarından* daha önemli şeylerim var."

Sözleri beni sarstı. Tamamen haklıydı. Bunca zamanı, hayatımı ona yük etmemek için bir şeyleri kabullenip unutmasını sağlamaya çalışarak geçirmiştim ama bencilce arzuma yenik düşmeyecek kadar bile direnemiyordum ona. Onu layık değildim. Sevgisi bir yana, affını bile hak etmiyordum.

"Bana mezurayı getir," dedi, eli kapıda.

"N-ne?"

"Lanet olası yere düştü! Bana mezurayı getir!"

Çamaşır odasına dönüp mezurayı aldım. Lake'e götürüp avucuna bıraktım. Onunkine kapanan elime baktı ve diğer eliyle aşağı süzülen gözyaşlarını sildi. Bana bakmayı bile reddediyordu. Az önce aramızda geçenlerden dolayı benden nefret etmesi ihtimalinden ödüm kopuyordu. Onu çok seviyordum. Uğruna her şeyimi feda etmeyi, her şeyden çok isterdim.

Ama yapamazdım. Henüz değil.

Bunun benim için de çok zor olduğunu bilmeliydi. "Beni kötü çocuk ilan etme Lake. *Lütfen.*"

Elini benim elimden çekti ve gözlerimin içine baktı. "Artık kurban olmadığın kesin." Kapıyı arkasından çarparak çıkıp gitti.

Tam kapının kapandığı sırada, "Beni bekle," kelimeleri dudaklarımdan döküldü ama beni duymadı. "Beni beklemeni istiyorum," dedim tekrar. Beni duyamadığını bili-

yordum ama bunu yüksek sesle söyleyebildiğimi bilmek bana peşinden koşup yüzüne söyleme cesareti verdi.

Onu seviyordum. Beni sevdiğini biliyordum. Ve Julia bizim için iyi olanın ne olduğunu düşünürse düşünsün, Lake'in beni beklemesini istiyordum. Birlikte olmalıydık biz. Olmak zorundaydık. O anda çekip gitmesine izin verseydim, hayatım boyunca pişman olacağımı biliyordum.

Peşinden koşmaya hazır halde kapıyı açtım ama onu gördüğümde duraksadım. Araba yollarında durmuş, benim sebep olduğum gözyaşlarını siliyordu. Eve girmeden önce birkaç derin nefes alarak kendini toparlamaya çalışmasını izledim. Az önce olanları geride bırakmaya çalışıyordu ki evine girip annesine yardım edebilsin. Bunun için harcadığı çabayı izlemek büyük resmi tekrar görmemi sağladı.

O anda hayatında bana ihtiyaç yoktu. Çok fazla sorumluluğum vardı ve işlerin gidişatına bakılırsa, yapması gereken son şey benim için hayatını duraklatmaktı. Söylediğim ya da yaptığım her şey ona daha çok matem ve kalp ağrısı yaşatıyordu; beni beklerken buna tutunmasını isteyemezdim. Bana odaklanmamalıydı. Julia haklıydı, onun ailesine odaklanması gerekiyordu.

İsteksizce tekrar eve girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Ondan sonsuza kadar vazgeçmem gerektiğimin farkına varmak, beni kelimenin gerçek anlamıyla dizlerimin üzerine düşürdü.

17

Balayı

"Her şeyden çok o akşam peşinden gelmiş olmayı dilerdim," dedim. "Sana tam olarak söylemek istediklerimi söylemeliydim. İkimizi de bir dünya acıdan kurtarmış olurdum."

Lake yatakta doğrulup oturdu ve dizlerine sarılarak bana baktı. "Katılmıyorum," dedi. "İşler bu şekilde çözüldüğü için mutluyum. Bence ikimizin de biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Ve o üç ay boyunca annemle geçirdiğim zamandan kesinlikle pişman değilim. Bizim için iyi oldu."

"Güzel." Gülümsedim. "Peşinden koşmamamın tek sebebi buydu."

Dizlerini bırakıp kendini tekrar yatağa uzandı. "Ama yine de, karşılıklı evlerde yaşamak çok zordu. Tek istediğim seninle olmaktı ama kimsenin bunu bilmesini istemiyordum. Üç ayı başkalarının önünde mutluymuşum rolü yaparak geçirmişim gibi geliyor. Gerçekte nasıl hissettiği-

mi bilen tek kişi Eddie'ydi. Annem bilsin istememiştim, çünkü ne kadar üzgün olduğumu bilmek omuzlarına daha da çok ağırlık ekler gibi gelmişti."

Doğrulup öne eğildim ve emekleyerek üzerine çıktım. "Şükürler olsun ki ikimizin de gerçek hislerini biliyordu ama. Seni gitmen için yüreklendirmemiş olsaydı mezuniyetimden önceki gece şiir atışmasına gelir miydin sence?"

"İmkânsız. Annem onunla konuşmanızı anlatmamış olsaydı yılın geri kalanında da beni, seni sevdiğim gibi sevmediğini sanmaya devam ederdim."

Alnımı onunkine dayadım. "Geldiğin için o kadar mutluyum ki," diye fısıldadım. "O gece hayatımı sonsuza dek değiştirdin."

Dersini almış

Son üç ayda Lake'le bir kez konuşmuştum.

Bir kez.

Gittikçe kolaylaşacağını düşünebilirsiniz ama öyle olmamıştı. Özellikle de stajımın son gününün tamamlandığı o gün. Ertesi gün mezun olacaktım; iple çektiğim bir gün olması gerekirdi. Oysa Lake'in beni beklemediğini bildiğimden, mezuniyet düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Bu dünyada başa çıkabildiğim iki duygu olduğunu öğrenmiştim. Sevgi ve nefret. Lake beni bazen sevmiş, bazense benden nefret etmişti. Birbirlerinin zıttı olmalarına karşın, sevgi de nefret de tutkuya dayanan duygulardı. Bununla başa çıkabilirdim.

Nasıl sindirildiğini bilmediğim şey ise umursamazlıktı.

Birkaç hafta önce ona bir ortaokuldaki yeni işimden bahsetmek üzere evlerine gitmiştim. Umurunda değil gibi görünmüştü. Benim adıma sevinmiş ve bana şans dilemiş olsaydı, bunu iyi karşılardım. Ağlamış ve bana bunu yapmamam için yalvarmış olsaydı –her şeyden çok böyle yapmasını ummuştum– tepkim daha bile iyi olurdu. En başından ona işimden bahsetmeye gitmemin sebebi buydu. Onunla olmak için bir şansım olduğunu düşünsem, bu teklifi kabul etmeye yanaşmazdım.

Lake ikisini de yapmamıştı. Beni tebrik etmişti ama sesindeki umursamazlığı duyabiliyordum. Kibarlık ediyordu sadece. Bu umursamazlığı sonunda akıbetimizi belirlemişti. O anda kalbiyle çok fazla uğraştığımı anlamıştım. O beni geride bırakmıştı.

Hâlâ da öyle görünüyordu.

Hiçbir şey *olmayacağım* iki haftalık bir zaman vardı önümde. Öğrenci olmayacaktım. Öğretmen olmayacaktım. Yirmi bir yaşında bir üniversite mezunu olacaktım. Bugün doğruca Lake'in evine gidip onu ne kadar sevdiğimi söylemeyi kurmuştum kafamda. Ortaokuldaki sözleşmem gereği, teknik olarak hâlâ öğretmendim gerçi. Geçen ay bana bu kadar umursamazca davranmamış olsa, bu bile beni durduramazdı. Sonumuzu kabullenmişe benziyordu ve canımı ne kadar yaksa da her şeyi bu kadar iyi idare ettiğini görmek güzeldi. Yapmak istediğim –ya da yapmam gereken– son şey, onu da tekrar aşağı çekmekti.

Tanrım, bu hayatımın en zor iki haftası olacaktı. Mesafemi korumam gerekiyordu, o kadarı kesindi.

Seyirciler alkışlamaya başladığında gerçekliğe döndüm. Bu gece jürilik yapmam gerekiyordu ama şairlerin hiçbirinin tek kelimesini bile duymamıştım. Puan kartlarımdan 9.0'u kaldırdım, sahneye bakmamıştım bile. Bu gece burada olmak bile istemiyordum. Dürüst olmam gerekirse, bu gece hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Puanlar toplandığında sunucu kazananları açıklamaya başladı. Arkama yaslanarak gözlerimi kapattım ve gecenin hızlı ilerlemesini umdum. Sadece eve gidip uyumak istiyordum ki mezuniyet bir an önce gelsin ve bitsin. Beni neden bu kadar korkuttuğunu bilmiyordum. Büyük ihtimalle davetiyelerini verecek kadar insan bulamayan tek kişi olduğumdandı. Ortalama birisi için davetiye sayısı hep yetersiz kalırdı, bendeyse gereğinden fazla davetiye vardı.

"Yazdığım bir şiiri okumak istiyorum."

Sesini duyduğumda irkilerek dikleştim; ani hareketim az kalsın sandalyemi devirecekti. Lake elinde mikrofonla

sahnede duruyordu. Programı bozduğu fark edildiğinde, yanımda oturan adam da kalabalığın geri kalanıyla beraber güldü.

"Şu kıza bir bak," dedi, beni dirseğiyle dürterek.

Lake'in görüntüsü beni felce uğratmıştı. Nasıl nefes alındığını unuttuğumdan oldukça emindim. Ölmek üzere olduğumdan oldukça emindim. *O ne halt ediyordu?* Büyük bir dikkatle mikrofonu tekrar ağzına yaklaştırmasını izledim. "Olağan bir uygulama olmadığının farkındayım ama bu acil bir durum," dedi.

Kalabalıktan kahkahalar yükseldiğinde Lake'in gözleri büyüdü ve sunucuya bakmak için döndü. Korkmuştu. Ne yapıyorduysa artık, onun için alışılmışın dışındaydı. Sunucu onu hafifçe iterek tekrar salona bakmasını sağladı. Derin bir nefes aldım ve içimden sükûnetini koruyabilmesini diledim.

Mikrofonu ayaklığa takıp boyuna göre ayarladı. Yanımdaki adam, "Üç dolar!" diye bağırdığında derin bir nefes alarak gözlerini kapattı.

O adama yumruk atabilirim.

Lake gözlerini açtı ve elini cebine sokarak sunucuya vermek üzere parayı çıkardı. Para el değiştirdiğinde tekrar kendini hazırladı. "Şiirimin adı-" Sunucu omzuna dokunarak lafını böldü. Sunucuya bundan rahatsız olduğunu belli eden bir bakış attı Lake. Bütün bu bölünmelere onun kadar sinir olmuş halde nefesimi verdim. Parasının üstünü alıp arka cebine tıkıştırdı, sonra da dişlerinin arasından adama sahneden inmesini sağlayacak bir şeyler söyledi. Tekrar izleyicilere döndü ve gözleri kalabalığı taradı.

Burada olduğumdan emin olmaya çalışıyor. Ne halt ediyor?

"Şiirimin adı *Dersini Aldım,*" dedi mikrofona. Boğazıma oturan yumruyla yutkundum. O anda kıpırdamak isteseydim bedenim beni yarı yolda bırakırdı. Birkaç derin nefes alıp şiirine başlamasını izlerken bütünüyle donakalmıştım.

Bu sene ***hayatımın dersini aldım.***
Herkesten
Küçük kardeşimden
The *Avett* Brothers'tan
Annem, en iyi dostum, öğretmenim, babam
Ve ***bir çocuktan***
Gerçekten, derinden, çılgınca, inanılmaz ve ***inkâr edilemez***
bir şekilde ***âşık*** olduğum çocuktan.
Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Dokuz yaşındaki bir çocuktan
Bana ***hayatımı*** yaşamanın ***fena*** olmadığını öğretti
Biraz ***tersten***
Ve ***gülünmez sandığım*** şeylere
gülmeyi de
Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Bir ***müzik grubundan***!
Bana yeniden duyguların özünü bulmayı,
Ne olacağıma karar verme
Ve gidip o olmamı öğrettiler
Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Bir ***kanser*** hastasından.
Bana ***çok*** şey öğretti. Ve ***hâlâ*** öğretiyor.
Bana ***sorgulamayı*** öğretti.
Ve ***asla*** pişman olmamayı.
Bana sınırlarımı ***zorlamamı*** öğretti.

Çünkü sınırlar ***bunun içindir***.
Bana ***kalbim*** ve ***mantığım*** arasındaki ***dengeyi*** bulmamı
öğretti.
Ve sonra
Bana bunu ***nasıl*** yapacağımı gösterdi...
Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Bir ***üvey evlattan***
Bana ***payıma*** düşen kartlara ***saygı*** duymayı öğretti.
Ve ***payıma*** bir şeyler düştüğü için ***minnettar*** olmayı
Bana ***ailenin***
Kan bağı demek olmadığını
Bazen **dostların** da
aile olabileceğini öğretti.
Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Öğretmenimden
Bana ***amacın puan*** almak değil
Şiir yazmak olduğunu öğretti.
Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Babamdan
Bana ***kahramanların*** her zaman ***yenilmez*** olmadığını
Ve ***sihrin***
içimde olduğunu öğretti
Bu sene ***hayatımın dersini aldım***
Bir ***çocuktan***.
Gerçekten, ***derinden***, ***çılgınca***, ***inanılmaz*** ve ***inkâr edilemez***
bir şekilde ***âşık*** olduğum bir çocuk.
Bana ***en*** önemli şeyin
Hayata önem vermek olduğunu öğretti.

Bütünüyle.

Tam anlamıyla.

Donakalmıştım.

Lake bitirdiğinde gözlerimi önümdeki masaya indirdim. Kelimeleri zihnimde daha yeni yeni anlam buluyordu.

Gerçekten, derinden, çılgınca, inanılmaz ve inkâr edilemez bir şekilde âşık olduğum bir çocuk.

Beni seviyordu. Hem de şimdiki zamanda.

Beni seviyordu. Layken Cohen beni seviyordu.

"Puanını göstersene dostum," dedi yanımdaki adam, puan kartını elime tutuşturarak. Önce karta, sonra sahneye baktım. O artık sahnede değildi. Döndüğümde alelacele çıkışa doğru yürüdüğünü gördüm.

Burada böylece oturarak ne halt ettiğimi sanıyordum ki? Az önce söyledikleriyle ilgili bir cevap bekliyordu, bense burada geri zekâlı gibi donakalmış halde oturuyordum.

Sağımdaki jüri üyeleri kartlarını kaldırırlarken ayağa kalktım. Üçü ona 9.0 vermişti, biriyse 8,5. Masanın önüne geçip kartlarındaki puanları 10'a çevirdim. Amaç puanlar olmayabilirdi ama şiiri muhteşemdi. "10 alıyor."

Dönüp sahneye atladım. Mikrofonu elinden kaptığımda sunucu gözlerini devirerek ellerini havaya kaldırdı.

"Yine mi," dedi yenilgiyi kabullenmiş gibi.

Lake'i tam da çıkmak için kapıları açtığı sırada gördüm. "Bu iyi bir fikir değil," dedim mikrofona. Adımları yavaşladı, sonra ağır ağır dönerek sahneye baktı. "Puanını öğrenmeden gitmemelisin."

Önce jüri masasına, sonra tekrar bana baktı. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

Ona yazdığım şiiri okumaya kararlı halde mikrofonu tuttum ama sahneden atlayıp onu kollarıma almamı haykıran arzu çok kuvvetliydi. Önce söyleyeceklerimi duymasını isteyerek durdum. "Bir şiir okumak istiyorum," dedim sunucuya bakarak. "Benimki de acil bir durum." Başını sallayarak birkaç adım geriledi. Dönüp tekrar Lake'e baktım. Artık gözlerini bana dikmiş, salonun ortasında duruyordu.

"Üç dolar," diye bağırdı kalabalıktan biri.

Kahretsin. Ceplerimi yokladığımda cüzdanımı arabada unuttuğumu fark ettim. "Üzerimde para yok," dedim sunucuya.

Adamın gözleri Lake'e kaydığında ben de baktım. Lake aldığı para üstünden iki doları çıkarıp sahneye doğru yürüdü ve parayı önümüze koydu.

"Bir dolar eksik," dedi adam.

Tanrım! Hepi topu bir dolar işte!

Bir sürü sandalye çekildiğinde salondaki sessizlik bozuldu. Salonun her yerinden insanlar sahneye doğru gelerek Lake'in çevresini sardı ve sahneye para atmaya başladılar. Herkes çabucak yerlerine döndü. Lake şaşkına dönmüş halde paralara baktı.

"Pekâlâ," dedi sunucu, ayağımın dibindeki para yığınına bakarak. "Sanırım bu kadarı yeterli. Şiirin adı ne Will?"

Lake'e baktım ve gülümsemesine karşılık verdim. "*Üçüncüden Daha İyi.*"

Sahneden birkaç adım uzaklaştı ve başlamamı bekledi. Derin bir nefes alarak ona üç ay önce söylemiş olmam gereken her şeyi söylemeye hazırlandım.

U-Haul süren bir kızla tanıştım
Güzel bir kızdı.
Ona âşık oldum.
Hem de ***sırılsıklam***.
Ne yazık ki, bazen ***hayat*** insana ***engel*** olur
Hayatın ***bana*** engel olduğu ***kesindi***
Lanet olası yoluma ***taş*** koydu
Ne kadar uğraşırsam uğraşayım
Yerinden
kıpırdamayan
Titanyum çerçeveye oturtulmuş bir dizi çelik ***parmaklığın*** arkasındaki seksen santim kalınlığındaki ***taş duvara*** monte
edilen birbirine çivilenmiş ***2x4cm'lik*** bir yığın tahtadan oluşan ***kapıyla hayat*** bana ***engel*** oluyordu.
Bazen ***hayatı*** yerinden ***kıpırdatmak*** imkânsızdır.
Lanet olası yolunuza ***taş*** koyar.
Planlarımı, ***hayallerimi***, ***arzularımı***, ***dileklerimi***, ***isteklerimi***
ve ***ihtiyaçlarımı*** engelledi
Sırılsıklam âşık olduğum o güzel kızı
Engelledi.
Hayat size sizin için neyin ***en doğrusu*** olduğunu
Neyin ***önemli*** olması gerektiğini
Neyin ***önceliğe*** sahip olması gerektiğini
Neyin ***ikinci***
Ya da ***üçüncü*** sırada olması gerektiğini söylemeye çalışır
Her şeyi ***organize*** etmek, ***alfabetik*** ve ***kronolojik*** sıraya sokmak için ***çok uğraştım***, her şey ***en uygun yerinde*** olmalıydı.

Hayatın benden bunu ***istediğini*** sandım.
Hayatın bunu yapmama ***ihtiyacı*** vardı.
Öyle değil mi?
Her şeyi ***bir dizi şeklinde*** tutmama
Bazen hayat size engel olur
Lanet olası yolunuza taş koyar.
Ama ***vazgeçip onun kontrolü devralmasına*** izin vermenizi istediği için lanet olası yolunuza çıkmaz. Hayat her şeyi ona ***devredip*** yolunuza ***devam etmenizi*** istediği için lanet olası yolunuza çıkmaz.
Hayat ***mücadele*** etmenizi ister
Ona nasıl ***sahip*** çıkacağınızı öğrenmenizi ister
Bir ***balta*** alıp ***oduna*** saplamanızı ister
Bir ***balyoz*** alıp ***betonu*** kırmanızı ister
Bir ***meşale*** alıp ona ulaşana ve kavrayana dek ***metali*** ve ***çeliği yakmanızı*** ister.
Hayat bütün ***organize*** edilmiş, ***alfabetik*** ve ***kronolojik*** sıraya
koyulmuş ve ***düzgünce dizilmiş*** şeyleri ***kavramanızı***
ve
hepsini ***bir araya*** getirip
karıştırmanızı
ister.
Hayat sizden küçük ***kardeşinizin*** her şeyden önce gelmesi gerektiğini ***söylemesine*** izin vermenizi istemez.
Hayat kariyeriniz ve ***eğitiminizin ikinci*** sırada olması gerektiğini ***söylemesine*** izin vermenizi istemez.
Ve hayat
Tanıştığım
Sırılsıklam âşık olduğum

Güzel, güçlü, inanılmaz ve *dayanıklı kızın*
Benim için ancak *üçüncü* sırada gelmesi gerektiğini
Söylemesine izin vermemi *kesinlikle* istemez.
Hayat *biliyor.*
Hayat, *sevdiğim kıza*
Sırılsıklam âşık olduğum kıza
Onun *birinci* sırada **olduğunu** bana *söylemeye* çalışıyor.
Onu ilk sıraya koyuyorum.

Son cümle ağzımdan çıktığı an mikrofonu yere koydum ve sahneden aşağıya atladım. Doğruca Lake'in yanına gidip yüzünü ellerimin arasına aldım. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Başparmaklarımla onları sildim.

"Seni seviyorum Lake." Alnımı onunkine dayadım. "Birinci sırada olmayı hak ediyorsun."

Ona gerçek hislerimi söylemek hayatımda yaptığım en kolay şeydi. Dürüstlük o kadar doğal gelmişti ki. Dayanılmaz olan duygularımı aylar boyunca gizlemekti. Kendimi tutmanın yarattığı ağırlık üzerimden kalktığında rahatlayarak iç çektim.

Lake gözyaşlarına rağmen güldü ve ellerini benimkilerin üzerine koydu. Bana hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyle baktı. "Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Öpüşüme karşılık verdiğinde kalbim gerçekten göğsümde genişliyormuş gibi hissettim. Kollarımı ona dolayıp yüzümü saçlarına gömdüm, onu sımsıkı kendime bastırdım. Gözlerimi kapattım ve aniden sadece ikimiz kaldık. Ben ve bu kız. Tekrar kollarımda olan bu kız... Bana dokunuyordu, beni öpüyordu, kokumu içine çekiyordu. O da beni seviyordu.

Artık sadece bir hayalden ibaret değildi.

Lake dudaklarını kulağıma doğru çıkardı ve "Sanırım bunu burada yapmamalıyız," diye fısıldadı. Gözlerimi açtığımda yüzündeki endişeyi gördüm. O hâlâ bir öğrenciydi. Ben de teknik olarak hâlâ bir öğretmendim. Burada bizi tanıyan birileri varsa, bu pek iyi olmazdı.

Uzanıp elini tutarak onu çıkışa doğru götürdüm. Dışarı çıktığımız anda belini kavrayıp onu kapıya dayadım. Lake'le böyle durabilmeyi aylardır bekliyordum. İki saniyeyi daha ona dokunmadan geçirirsem... Gerçekten. Ölecektim.

Elimi belinin oyuğuna doğru indirdim ve eğilip onu tekrar öptüm. Dudaklarımızın birbirine değmesinin içimde uyandırdığı hissi onu ilk öpüşümden beri tekrar, tekrar, tekrar düşünmüştüm. Ama duygularımızın karşılıklı olduğunu bilerek onunla tekrar bu halde olmak, en hafif tabirle muhteşemdi.

Lake ellerini montumun altına kaydırarak sırtıma çıkardı ve öpüşüme karşılık verirken beni kendine doğru çekti. Kollarının arasındayken, dudakları dudaklarımda olmasından başka hiçbir şey istemiyordum. Ama neler yaşamış olursak olalım ve onu ne kadar seversem seveyim hâlâ sorumluluklarım olduğunun bilincindeydim. Daha ne kadar beklemeye istekli olacağını bilmiyordum. Bu düşünce içimde yükselen heyecanı ezip parçaladı.

Lake'i öpmeyi bıraktım ve onu göğsüme yasladım. Derin derin nefes aldım ve o da ellerini sırtımda birleştirerek aynısını yaptı.

"Lake," dedim saçını okşayarak. "Gelecek birkaç hafta neler gösterir bilmiyorum. Ama olur da sözleşmemi feshedemezsem, bilmeni isterim ki..."

Hemen başını kaldırdı ve bana gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir korkuyla baktı. Onu seçmeme ihtimalim olduğunu söylediğimi sanıyordu. Aklından bu kadar saçma bir şey geçiyor olduğunu bilmek onun için üzülmeme sebep oldu. Son üç aydır ona böyle hissettirmiştim işte, şimdi de tekrar aynı şeyi yapacağımı sanıyordu.

"Will, bunu yapamazsın..."

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Çeneni kapa, sevgilim. Beraber olamayız demeyecektim. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık benden kurtuluşun yok." Onu tekrar göğsüme çektim. "Sadece sözleşmeyi feshedemesem bile yalnızca dört aylığına, diyecektim. Sadece iş o noktaya gelirse beni bekleyeceğini söylemene ihtiyacım var. Neler yapmam gerektiğini çözene kadar kimsenin birlikte olduğumuzu öğrenmesine izin veremeyiz."

Göğsüme dayalı başını salladı. "Söz veriyorum. Ne kadar beklemem gerekirse, o kadar bekleyeceğim."

Gözlerimi kapattım ve onu kendimden uzaklaştırmalarının bana olan bütün inancını yok etmemesine şükrederek yanağımı başına dayadım.

"Büyük ihtimalle burada böyle durmamalıyız demek oluyor bu," dedim. "Arabama gelmek ister misin?"

Lake'in cevabını beklemedim, çünkü benimle arabama gelmesine ihtiyacım vardı. Henüz onu öpmeyi bırakmaya hazır değildim, ama bunu bu kadar umursamazca ve halka açık alanda yapmaya devam edemezdim de. Elini tutup onu arabama doğru yönlendirdim. Yolcu kapısını açtım ama binmesine izin vermek yerine koltuğa oturup onu

kucağıma çektim. Kapıyı kapattım. Anahtarlarımı cebimden çıkarıp motorun ısınması için çalıştırdım. Bacaklarını iki yanıma koyarak kucağıma yerleşti. Öpüştüğümüz anları tek elimin parmaklarıyla sayabildiğim düşünülürse, pozisyonumuz son derecede yakın olduğunun farkındaydım ama arabanın içinde öpüşmenin daha rahat bir yolu yoktu.

Ellerini tutup kaldırdım ve onları öptüm. "Seni seviyorum Lake."

Gülümsedi. "Tekrar söyle. Bunu söylediğini duymayı seviyorum."

"Güzel, çünkü ben de söylemeyi seviyorum. Seni seviyorum." Önce yanağını, sonra dudaklarını öptüm. "Seni seviyorum," diye fısıldadım tekrar.

"Bir kere daha," dedi Lake. "Bunu söylediğini duymayı kaç kez hayal ettim anlatamam. Bunca zamandır hissettiğim her neyse, karşılıksız olmamasını umut ediyordum."

Ona dair hislerimden habersiz olması göğsümü sızlattı. "Seni seviyorum Lake. Çok seviyorum. Sana bunları yaşattığım için çok üzgünüm."

Başını salladı. "Will, sen doğru olanı yapıyordun. Ya da en azından deniyordun. Bunu anlıyorum. Yalnızca artık gerçektir diye umuyorum, çünkü beni tekrar kendinden uzaklaştıramazsın. Bunu tekrar yaşayamam."

Sözleri bıçak gibi kalbime saplandı, ama bunu hak etmiştim. Onu yanında olduğuma ikna etmek için ne yapabileceğimi ya da söyleyebileceğimi bilemedim. Bir yere gitmiyordum. Bu kez onu seçmiştim.

Lake'i buna ikna etme şansını yakalayamadan yüzümü tutup beni serçe öptü. Hafifçe inledim. Ellerimi gömleğinin altına sokarak sırtına kaydırdım. Avuçlarımda hissetti-

ğim teninin yumuşaklığı ve sıcaklığı asla unutmak istemediğim bir his yaratıyordu.

Ellerim tenine değer değmez ceketimi tutup üzerimden çekmeye başladı. Dudaklarımızı ayırmadan öne doğru eğildim ve kendimi ceketten kurtarmaya uğraştım. Başardığımda arkamda bir yere attım ve ellerimi tekrar onun gömleğinin altına soktum.

Lake'e dokunmak, onu öpmek, yanında olmak... Çok doğal geliyordu. Çok doğru.

Dudaklarımı boynundaki o beni deli eden noktaya götürdüm. Lake boynunu yana eğerek sessizce inledi. Dudaklarım köprücük kemikleri boyunca hareket ederken, ellerimi beline indirerek onu daha sıkı tuttum. Başparmaklarım sutyenine değene kadar ellerimi yavaş yavaş yukarı çıkardım. Kalbinin göğsünü dövdüğünü hissettiğimde, benim kalbim de onunkini geçme çabasıyla hızlandı. Sağ elimin başparmağını sutyeninin altına kaydırdığım anda Lake geri çekilerek dudaklarımızı ayırdı. Nefes nefeseydi.

İçimden sabırsızlığıma küfrederek ellerimi anında üzerinden çektim ve omuzlarına koydum. Bize nefeslenecek alan tanımak için omuzlarını geriye ittim. Başımı koltuğa yaslayarak gözlerimi kapattım.

"Özür dilerim." Başımı koltuktan ayırmadan gözlerimi açtım. "Çok hızlı ilerledim. Üzgünüm. Sana dokunmayı o kadar çok hayal ettim ki, çok doğal geldi. Üzgünüm."

Lake başını salladı ve ellerimi omuzlarından çekerek kendi ellerinde tuttu. "Sorun değil," dedi. "İkimiz de fazla kaptırdık. Sadece bir araya ihtiyacım var. Ama doğru geliyor, değil mi? Seninle olmak çok doğru hissettiriyor."

"Çünkü doğru."

Lake sessizce bana baktı, sonra durup dururken dudaklarını tekrar benimkilere bastırdı. İnleyerek onu kollarımda sıktım ve tekrar kendime çektim. Göğsüme dayandığı anda onu tekrar ittim. Benden ayrıldığı anda ise bir kere daha öpmek için tekrar kendime çektim. Bu birkaç kere tekrarlandı. Sürekli kendime yavaşlamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyordum. En sonunda onu kucağımdan sürücü koltuğuna itmek zorunda kaldım. Bu da işe yaramadı gerçi. Sırtı kapıya yaslandığı anda koltuğun üzerinden uzanıp onu tekrar öptüm. Lake ona bu kadar ihtiyacım olduğunu gördüğünde güldü ve benim de o anda ne kadar acınası davrandığıma gülmemi sağladı. Bir şekilde geri çekilip yolcu tarafındaki kapıya yaslandım. Elimi saçlarımdan geçirerek ona sırıttım.

"Bu işi zorlaştırıyorsun."

Gülümsedi. Karanlığa rağmen kızardığını görebiliyordum.

"Of!" Yüzümü ovuşturup inledim. "Tanrım, seni o kadar çok istiyorum ki." Öne atılıp onu öptüm ama elimi de kapı koluna koydum. Kolu çektiğimde arkasındaki kapı açıldı. "İn," dedim dudaklarına doğru. "Arabana git, orada güvende olursun. Evde görüşürüz."

Lake başını salladı ve bir bacağını dışarı sarkıttı ama gitmesine izin vermek istemiyordum. Uyluğundan yakalayıp onu içeri çektim ve tekrar öptüm. "Git," diye mızıldandım.

"Deniyorum." Gülerek benden uzaklaştı. Arabadan indi. Kalktığı koltuğa kayarak peşinden arabadan indim.

"Nereye park ettin?" Kollarımı ona dolayıp dudaklarımı kulağına bastırdım.

"Birkaç araba öteye," dedi Lake, arkasını göstererek. Elimi onun arka cebine sokup anahtarlarını çıkardım. Ona arabasına kadar eşlik ettim. Kapısını açtığımda arabaya bindi. Onu son bir kez öpmek için eğildim.

"Eve vardığında içeri girme. Seni öpmeyi bitirmedim."

Lake gülümsedi. "Evet, efendim."

Kapısını kapattım. Motor çalıştığında camını tıklattım. Camı açtı. Ensesini tutarak içeri eğildim. "Bu yolculuk ömrümün en uzun yarım saati olacak." Şakağından öptüm ve geri çekildim. "Seni seviyorum."

Lake camı kapattı, sonra da elini cama dayadı. Onu taklit ederek elimi kaldırdım ve parmak uçlarımızı hizaladım. Ağzını oynatarak 'ben de seni seviyorum' dedi, sonra geri geri gitmeye başladı.

Arabama dönmeden önce otoparktan çıkmasını bekledim.

Aklım almıyordu. Kendimi ona dokunmadığımda ölecek gibi hissederken onsuz bu kadar süre nasıl dayandığımı aklım almıyordu.

***

Arabama binmemle Lake'i aramam arasında bir dakika bile yoktu. Daha önce onu Kel ya da Caulder'la alakalı olmayan bir konu için aramamıştım hiç. Onu onun için aramak güzel bir histi.

Arabası tam önümde olduğu için, telefonu çaldığında ona uzandığını görebildim. Boynunu eğerek telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı. "Alo?"

"Araba sürerken telefonda konuşmamalısın," dedim.

Güldü. "Eh, araba kullandığımı bile beni beni aramamalısın."

"Ama seni özledim."

"Ben de seni özledim. Ayrı geçirdiğimiz altmış saniye boyunca özledim seni," dedi alaycı bir sesle.

Güldüm. "Yoldayken seninle konuşmaya devam etmek istiyorum ama telefonunu hoparlöre alıp koltuğa koymanı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü başın öyle yana eğikken araba kullanman güvenli değil."

Dikiz aynasından gülümsediğini görebiliyordum. Telefonu bırakıp sırtını dikleştirdi. "Daha iyi mi?"

"Daha iyi. Dinle şimdi, sana The Avett Brothers'tan bir parça çalacağım. Telefonun sesinin en yüksek seviyede olduğundan emin ol." Ona âşık olduğum geceden beri aralıksız dinlediğim şarkıyı açtım ve sesi açtım. Nakarat kısmında şarkıya eşlik etmeye başladım.

Sesimi alçaltarak şarkının geri kalanı boyunca eşlik etmeye devam ettim, sonra da sıradaki şarkıya, sonra da ondan sonrakine. Ypsilanti'ye kadarki yolun geri kalan kısmı boyunca sessizce dinledi.

Lake kendi araba yollarına, benim bizim araba yoluna ulaşmamdan hemen önce girdi. Alelacele motoru kapatıp kapısını açmasına fırsat vermeden yolun karşısına koştum. Yanına geldiğimde kapıyı açtım ve uzanıp elini tutarak onu dışarı çektim. Onu cipe yaslayıp çılgınca öpmek istesem de, büyük ihtimalle üzerimizde en azından üç çift göz olduğunu biliyordum. O anda dışarıda değil de evde

baş başa olmamız için neler vermezdim. Başının tepesini öptüm ve o anda onunla geçirebildiğim her türlü zamanın kıymetini bilerek saçlarını okşadım.

"Eve dönmen gereken belirli bir saat var mı?"

Lake omuz silkti. "On sekiz yaşındayım. Olsa bile karşı koyabilir miydim bilmiyorum."

"Şansımızı zorlamamıza gerek yok Lake. Bunu doğru yoldan halletmek istiyorum." Şu aşamada Julia benimle olmasına izin verirse kendimi şanslı sayacaktım. Onu rahatsız etmek ise istediğim son şeydi.

"Şu anda annemden bahsetmek zorunda mıyız Will?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır." Elimi başının arkasına koyup dudaklarını dudaklarıma çektim. Bizi kimin izliyor olabileceği umurumda değilmiş gibi onu öptüm. Umurumda da değildi. Ellerimi daha fazla omuzlarının üzerinde tutamadığım noktaya varana kadar, onu deliler gibi öptüm. Nefeslenmemize yetecek kadar geri çekildim.

"Hadi evine gidelim," diye fısıldadı.

Teklif çok cazipti. Gözlerimi kapatarak onu göğsüme çektim. "Öyle bir şey yapmadan önce annenle konuşmam gerek. Sınırlarımızı bilmeliyim."

Lake güldü. "Neden? Aşabilelim diye mi?"

Çenesini tuttuğumda gözleri benimkileri buldu. "Aynen öyle."

Girişteki ışık söndü, sonra tekrar yandı. Julia'nın bazı sınırlar çizdiğinin bir işaretiydi bu.

"Kahretsin," diye sızlandım boynuna doğru. "Sanırım iyi geceler deme vakti."

"Evet, galiba. Ama yarın görüşeceğiz, değil mi? Mezuniyet için kaçta çıkman gerekiyor?"

"Yarın öğleden önce değil. Kahvaltıya bana gelmek ister misin? Ne istersen yaparım sana."

Başını onaylarcasına salladı. "Ya öğle yemeği? Öğle yemeğinde ne yapacaksın?"

"Sana yemek pişireceğim."

"Akşam yemeği peki? Akşam yemeğini de seninle yemek isteyebilirim."

Çok tatlıydı. "Aslına bakarsan, planlarım var. Büyükannemler törene gelecek ve sonrasında yemeğe gideceğiz. Gelir misin?"

Lake'in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Sence bu iyi bir fikir mi? Ya biri bizi beraber görürse? Geçiş döneminde olsan da, teknik olarak hâlâ bir öğretmensin."

Kahretsin. Daha başlamamıştım bile ama bu yeni işten şimdiden nefret ediyordum. "Sanırım yarın bunu çözmem gerekecek."

"Törene gelmek istiyorum. Sorun olur mu?"

"Gelsen iyi edersin," dedim. Herkesten çok onun orada olmasını istiyordum ama bu geceye kadar bunun olasılık dahilinde olduğunu bile düşünmemiştim. "Sana dokunmamak çok zor olacak gerçi."

Onu son bir kez öperek geri çekildim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Dönüp yürümeye başladım. Karmaşık duygular içindeydim, çünkü sonunda birlikte olduğumuz için göklerde uçuyordum ama şu anda Lake'i bırakmak zorunda olduğum için yıkılmıştım. Ona son bir kez bakmak için arkamı döndüm. Beni izlediğini gördüğümde yüzümde tatmin dolu bir gülümseme belirdi.

"Ne?" dedi Lake, yüzümdeki ifadeyi görünce.

Yüzündeki gülümsemeyi görmek tek başına beni hayatımın sonuna dek memnun tutmaya yeterdi. Onu tekrar mutlu görmek dünyadaki en güzel histi. Onu bir daha asla üzgün görmek istemiyordum. "Buna değecek Lake. Yaşamak zorunda kaldığımız her şeye. Söz veriyorum. Beni beklemek zorunda kalsan bile buna değmesini sağlayacağım."

Gözlerindeki gülüş soldu ve elini kalbine bastırdı. "Çoktan sağladın bile Will."

Bu. Tam bu. Ona layık değildim.

Çabucak yanına yürüyüp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ciddiyim. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor." Dudaklarımı onunkilere bastırdım, sonra aynı hızda geri çekildim. "Ama çok güzel bir acı." Kısacık bir an için onu tekrar öptüm. "Önceden ayrı kalmak zor sanıyorduk ya? Bu geceden sonra uyumayı nasıl becereceğim? Seni böyle öptükten sonra? Beni sevdiğini söylediğini duyduktan sonra?" Tekrar öpüştük ve sırtı cipine dayanana kadar onu gerilettim.

Birlikteyken ne kadar mükemmel olduğumuzu fark ettiğim andan beri öpmek istediğim gibi öptüm onu. Bir daha onu hiç bırakmak zorunda olmadığımı bilerek, coşkuyla öptüm. Son öpüşmemiz olmayacağını bilerek. En iyi öpüşmemiz bile olmayacağını bilerek. Bu öpüşmenin bir başka veda değil, bizim başlangıcımız olduğunu bilerek.

Işık birkaç kez yanıp söndükten sonra bile onu öpmeye devam ettim.

İkimiz de ışığı fark etmiştik ama umurumuzda değildi sanki. Gerçekten yavaşlayıp ayrılmamız birkaç dakika sür-

dü. Alnımı onunkine dayadım ve açtığı gözlerinin içine baktım. "İşte bu Lake," dedim, parmağımla bir onu bir beni işaret ederek. "Artık gerçek. Bir daha seni bırakmayacağım. Asla."

Lake'in gözleri doldu. "Söz mü?" diye fısıldadı.

"*Yemin* ederim. Seni çok seviyorum."

Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Tekrar söyle," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum Lake." Gitmeden önce her bir parçasına bakmazsam bir şey kaçıracağımdan korkarak, bakışlarımı yüzünün her bir santiminde gezdirdim.

"Bir kere daha."

Seni seviyorum cümlesi ağzımdan tekrar çıkamadan kapı savrulup açıldı ve Julia dışarı çıktı. "Bazı kurallar koymamız gerek," dedi. Sesi öfkelenmiş ya da canı sıkılmıştan çok eğlenmiş gibi çıkıyordu.

"Üzgünüm Julia," diye bağırdım omzumun üzerinden. Tekrar Lake'e dönerek onu son bir kez öptüm, sonra ondan uzaklaştım. "Sadece kızına deliler gibi âşığım!"

Julia güldü. "Evet, onu görebiliyorum."

Yolun karşısına geçmeden önce dudaklarımı oynatarak son bir kez 'seni seviyorum' dedim.

18

Balayı

"Sonra sonsuza kadar mutlu yaşadık," dedi.

Güldüm, çünkü gerçeklerden daha uzak bir şey söyleyemezdi.

"Evet, iki hafta kadar falan," dedim. "Annenin bizi bastığı gece işlere bir dur dediği zamana kadar."

Lake inledi. "Tanrım, onu unutmuşum."

"İnan bana, benim de hatırlamak istediğim bir şey değil."

Geri çekilme noktası

"Nereye gidiyoruz?"

Emniyet kemerimi taktım ve radyonun sesini kıstım. "Sürpriz."

İki hafta önce resmi olarak çıkmaya başlamamızdan beri beraber ilk kez insan içine çıkabilecektik. Eğitim fakültesinde bir yüksek lisans programına kabul edildiğim için ortaokulla olan sözleşmemi feshedebilmiştim. Teknik olarak artık çıkabilirdik. Daha birkaç hafta öncesine kadar öğretmeni olduğum göz önüne alınırsa, bunun nasıl algılanacağından emin değildim. Ama ne yalan söyleyeyim, pek umursamıyordum. Söylediğim gibi, artık ilk önceliğim oydu.

"Will, bugün perşembe. Beni nereye götürüyorsan artık, pek de sürpriz olmayacağına dair bir his var içimde. Club N9NE'a mı gidiyoruz?"

"Olabilir."

Gülümsedi. "Benim için bir şeyler mi okuyacaksın?"

Göz kırptım. "Olabilir." Uzanıp onun elini tuttum.

"Biraz erken çıkıyoruz gerçi. Beni yemeğe mi çıkarıyorsun yoksa? Bu akşam sandviç yok mu?"

"Olabilir," dedim yine.

Gözlerini devirdi. "Will, biraz açıklama yapmazsan bu randevu günümün berbatı olacak."

Güldüm. "Evet, Club N9NE'a gidiyoruz. Evet, önce yemeğe gideceğiz. Evet, sana bir şiir yazdım. Evet, kulüpten erken çıkacağız ki evime gidip karanlıkta ciddi bir öpüşme seansı gerçekleştirebilelim."

"Az önce tatlım oldun."

★★★

"Detroit'te bu kadar restoran dururken sen tutup bir hamburgerci seçtin," dedim başımı sallayarak. Elini tutup onu kulübün girişine yönlendirdim. Ona takılmayı sevsem de hamburgerciyi seçmesi hoşuma gitmişti.

"Git başımdan. Hamburger severim."

Kollarımı ona dolayıp boynunu öptüm. "Ben de seni seviyorum." Kapıdan girerken kollarımı çözmedim ya da dudaklarımı boynundan ayırmadım. Parmaklarımı belinden çözdü ve beni boynundan uzağa itmek için elini alnıma dayadı. "İnsan içindeyken centilmence davranman gerek. Arabaya dönene kadar öpüşmek yok."

Onu tekrar çıkışa doğru çevirdim. "Madem öyle, burada işimiz bitti. Hadi gidelim."

Lake elini çekip kurtardı. "Mümkün değil. Daha sonra beni kanepende baştan çıkarmayı planlıyorsan, önce kelimelerinle büyülemen gerekecek. Bu akşam bir şeyler okuyacağına söz verdin. Duyana kadar hiçbir yere gitmiyorum." Eddie'yle Gavin'ın bize yer tuttukları masaya gitti. Lake oturup Eddie'nin yanına doğru kaydı, ben de yanına oturdum.

"Selam," dedi Eddie bizi merakla izleyerek.

"Selam," dedik Lake'le aynı anda. Eddie'nin yüzündeki merak daha da arttı.

"Bu garip," dedi en sonunda.

Gavin başını salladı. "Aynen öyle. Gerçekten."

"Bu kadar garip olan ne?" diye sordu Lake.

"İkiniz," dedi Eddie ona. "Çıktığınızı öğreneli birkaç hafta oldu ama seni ilk kez Will'le görüyorum. Yani Bu

şekilde. Anla işte, çifte kumrular modunda falan. Garip sadece."

"Of kes sesini," dedi Lake.

"Alışması biraz zaman alacak. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşsunuz gibi geliyor. Yasadışı bir şey," dedi Eddie.

"Yirmi bir yaşındayım," dedim savunmaya geçerek. "Artık öğretmenlik bile yapmıyorum. O kadar garip olan ne?"

"Bilmem, sadece öyle işte."

"Aynen öyle," dedi Gavin tekrar. "Gerçekten."

Ne demek istediklerini anlıyordum ama bence tepkileri aşırıydı. Özellikle de Gavin'inki. Lake'e olan hislerimden aylardır haberdardı. "Garip olan şey tam olarak ne?" Kolumu Lake'in omzuna attım. "Bu mu?" Döndüm ve gülüp beni itene kadar Lake'i haşince öptüm. İkimiz de dönüp yeniden Eddie'yle Gavin'e baktık. Bize hâlâ sirk ucubeleriymişiz gibi bakıyorlardı.

"İğrenç," dedi Eddie, burnunu kırıştırarak.

Şeker paketlerinden birini alıp Eddie'ye attım. "O zaman git başka yerde otur," dedim şakayla karışık.

Gavin şeker paketini alıp bana attı. "İlk biz geldik."

"O zaman kabullenin artık."

Masaya sessizlik çöktü. Belli ki Lake'le Eddie bizim Gavin'la sadece şakalaştığımızı anlamamışlardı.

"Şahsen," dedi Gavin öne eğilerek. "Senle Bayan Alex'in daha iyi bir çift olacağınız fikrindeyim."

Omuz silktim. "Beni reddetti. İkinci seçeneğimle yetinmek zorunda kaldım."

Lake alaycı şekilde dudak bükerken sunucu sahnede konuşmaya başladı.

"Şairin fazla zamanı olmadığından bu gecenin kurbanı önceden seçilmişti. Will Cooper'a bir kez daha sahneye hoş geldin diyelim."

Seyirciler alkışlamaya başladığında yerimden kalktım. Lake bir kaşını kaldırdı. "Fazla zamanı olmadığından?"

Eğilip dudaklarımı kulağına dayadım. "Sana çok kalamayız dedim. Bu performanstan sonra çok ama çok meşgul olacağız." Yanağından öpüp sahneye çıktım. Kendime hazırlanmak için vakit bile tanımadım. Mikrofona ulaştığım anda şiirime başladım ki bir saniye bile boşa gitmesin. "Şiirimin adı *Hediye*."

Babam hayatta olsaydı, burada oturuyor olurdu
Beni yüzünde bir ***gülümsemeyle*** izlerdi
Dönüştüğüm adamla ***gurur*** duyardı
Annem hayatta olsaydı evde olurdu
Kardeşime bana öğrettiği her şeyi öğretmek için
Dönüştüğüm adamla ***gurur*** duyardı
Büyüdüğümde olduğum kişiyle ***gurur*** duyardı
Ama burada ***değiller. Bir süredir değiller.***
Zaman alıyor ama ***anlam*** kazanmaya başladı
Hâlâ özlüyorum onları her ***nefesimde***
Yoklukları ***asla*** eksilmeyecek farkındalığımdan
Ama yüzündeki her ***gülümseme*** yerine geçiyor sanki
tutunmak istemediğim bir ***anının***
Her ***gülüşün*** dolduruyor bir boşluğu
Her ***öpüşün*** kapatıyor ruhumdaki bir başka ***yarayı***
Babam burada olsa, yanında oturuyor olurdu
Sana ***sarılarak...*** ***Teşekkür ediyor*** olurdu
Oğlumu kurtardığın için ***teşekkür ederim***

Dünyasına ışık getirdiğin için ***teşekkür ederim***.
Annem burada olsa, ***çok*** mutlu olurdu
En sonunda hayatında bir ***kızı*** olduğu için
Seni ***benim*** sevdiğim kadar ***severdi***
Seni bir gün karım ***yapacağıma*** dair söz ***verdirirdi***
Ama burada ***değiller***. ***Bir süredir*** değiller.
Ama ***gururlarını*** hissedebiliyorum. ***Gülümsemelerini*** hissedebiliyorum.
Duyabiliyorum, ***"Rica ederiz Will,"*** dediklerini
Onlara ***cennetten*** seni yolladıkları için ***teşekkür ettiğimde***.

Masaya döndüğümde Lake bana sarılarak teşekkür etmeye çalıştı ama onun yerine elini kavradım ve omzumun üzerinden el sallayarak onu çıkışa doğru götürdüm. "Sonra görüşürüz," dedim Gavin'la Eddie'ye. Veda etmelerini bile beklemeden kapıya doğru yürüdüm. Arabaya giden yol boyunca Lake'in iki adım önündeydim, onu adeta peşimden sürüklüyordum. O anda bu gece onunla baş başa kalmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Birlikte hiç yalnız kalamıyorduk. Delirmeden önce onunla biraz rahatsız edilmeden, baş başa zaman geçirmem gerekiyordu.

Arabaya ulaştığımızda onu neredeyse arabaya tıktım ve yerime geçtim. Motoru çalıştırdım ve geri geri park yerinden çıktığım sırada dönüp tişörtünü tutarak dudaklarını kendiminkilere çektim.

"Will, arabanın hareket halinde olduğunun farkında mısın?" dedi tutuşumdan kurtulmaya çalışarak. Arkayı kontrol ederek direksiyonu sağa kırdım, sonra tekrar ona döndüm.

"Evet. Acele etmeliyiz. Eve dönmen gereken belirli bir

saat var ve buna göre beraber sadece iki saatimiz kaldı." Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdığımda elini alnıma dayayıp beni itti.

"O zaman beni öpmeyi kes de sür. Ölürsen seninle öpüşmek pek eğlenceli olmaz."

***

"Kenara çek," dedi. Evimin birkaç ev uzağındaydık.

"Niye?"

"Kenara çek işte. Güven bana."

Arabayı sokağın kenarına park ettim. Lake koltuktan uzanıp beni öptü, sonra anahtarı kontaktan çıkardı. "Annem arabanı görürse geri döndüğümüzü anlar. Eve erken dönersek seni bize getirmemi söyledi. Evinde yalnız kalmamızı istemiyor. Arka kapıdan gizlice gireriz, daha sonra gelip arabayı alırız."

Ona hayranlıkla baktım. "Sanırım beynine aşığım."

Beraber arabadan inip önüne park ettiğimiz evin arka tarafına koştuk. Çitin arkasına geçtiğimizde sırtımızı eğerek benim evime ulaşana kadar üç bahçe boyunca koştuk. Anahtarları elinden alıp kapıyı açtım. Niye izinsiz giriyormuşum gibi hissediyordum ki? Kendi evimdi.

"Işığı açma. Geldiğimizi anlar," dedim karanlık holde ilerlemesine yardım ederken.

"Göremiyorum."

Kolumu sırtına doladım ve eğilerek diğer kolumla bacaklarını kaldırdım. "Bana bırak."

Lake kollarını boynuma dolayarak hafifçe ciyakladı. Onu kanepeye kadar taşıdım ve nazikçe yatırdım. Mon-

tumla ayakkabılarımı çıkardıktan sonra eğilip onu aradım. Elimi bacağı boyunca kaydırarak ayaklarını buldum ve o montunu çıkarırken ben de ayakkabılarını çıkardım.

"Çıkarmamı istediğin başka bir şey?" diye fısıldadım.

"Hı-hı. Tişörtün."

Onu dinleyerek tişörtümü çekip çıkardım. "Neden fısıldıyoruz?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Fısıldayan sesi... Sırtüstü yattığını bilmek... Benim kanepemde.

Aramızda neler yaşanabileceğini bildiğimden, önümüzdeki iki saatin önemi neredeyse başa çıkamayacağım kadar büyüktü. Bunun farkında olduğumdan üzerine çıkmak yerine kanepenin yanında diz çöktüm. Lake'i ne kadar istersem isteyeyim bu gece onun temposunda ilerlemeliydi, benimkinde değil. Konu o olduğunda fazlaca sabırsız olmak gibi bir eğilimim vardı.

Karanlıkta yanağını bularak yüzünü bana çevirdim. Ona dokunduğumda nefesi titredi. Ben de hissetmiştim. Daha önce yüzüne sayamayacağım kadar çok dokunmuştum ama karanlıkta ve aramıza giren hiçbir şey olmadığında çok daha mahrem gelmişti.

Lake ellerini enseme koyduğunda dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırdım. Islak, soğuk ve kusursuzdular. Dudaklarını aralayıp tadını aldığım anda kusursuz kelimesi bu yılın en yetersiz ifadesi oluverdi.

Öpücüğüme çekingence karşılık verdi. İkimiz de yavaş yavaş sınırlarımızı keşfetmeye başlıyorduk ve bu sefer işi aceleye getirmediğimden emin olmak istiyordum. Öpüştüğümüz sırada elimi yanağından çekmedim. Sonra yavaş

yavaş boynundan aşağıya, omzundan geçerek kalçasına doğru indirmeye başladım. Her hareketim onu yüreklendiriyor gibiydi. Elimi tişörtünün altına kaydırıp belini tuttum. Durmamı istediğine dair bir işaret aradım.

Ya da devam etmemi.

Lake ellerini sırtıma koydu ve beni, kanepede yanına gelmemi istediğini belli edecek şekilde öne çekti.

"Lake," dedim birkaç santim çekilerek. "Yapamam. O kanepede yanına gelirsem..." Derin bir nefes verdim. "Güven bana. O kanepede yanında olamam."

Lake hâlâ belinde duran elime uzandı. Elimi karnından yukarı çekmeye başladı ve sutyeninin üzerine gelene kadar da durmadı.

Vay be.

"Bu kanepede yanımda olmanı istiyorum Will."

Anında elimi çektim, ama sadece onun tişörtünü çıkarmam gerektiği için. Tişörtünü başından çekip çıkardım ve kanepede yanına uzandım. Lake'in göğsüme yaslandığını hissettiğim anda, onu tekrar öperek elimi az önce koyduğu yere geri koydum. Gülümsedi ve ben çenesinden aşağıya, doğruca boynuna inerken bacaklarını bana doladı.

"Burada kalp atışlarını hissedebiliyorum," dedim, boynunun en alt kısmını öperek. "Bunu sevdim."

Lake elimi tuttu ve bu kez sutyeninin altına kaydırdı. "Burada da hissedebilirsin."

Yüzümü kanepeye gömerek inledim. "Tanrım, Lake."

Ona dokunmak istiyordum. Her yerine. Beni durduran neydi bilmiyordum. Neden bu kadar gergindim?

"Will?"

Elimin hâlâ sutyeninin altında olduğunun farkında ola-

rak yüzümü kanepeden kaldırdım. Elim hiç bundan daha mutlu bir an yaşamamıştı. "Yavaşlamamı ister misin? Yaparım Lake. Söyle yeter."

Lake başını salladı ve ellerini sırtımda aşağıya kaydırdı. "Hayır. Hızlanmanı istiyorum."

Bunu duyduğum an tereddüdüm kayboluverdi. Elimi sırtına götürüp sutyeninin kopçasını açtım, sonra da omuzlarından indirdim. Dudaklarımı tenine bastırdım ve ağzından çok kısık bir inleme çıktı. Dudaklarımı biraz aşağıya kaydırmıştım ki kilitte dönen anahtar sesiyle donakaldım.

"Şşş!" Kapı açıldı ve salonun ışıkları yandı. Başımı kanepenin arkasını görecek kadar kaldırdığımda Julia'nın koridorda yürüdüğünü gördüm. Başımı Lake'in boynuna yasladım. "Kahretsin. Annen."

"Kahretsin," diye fısıldadı, alelacele sutyenini üzerine geçirerek. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Elimle ağzını kapattım. "Bizi fark etmeyebilir. Kıpırdama."

Kalplerimiz o anda hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Bunu biliyordum, çünkü elim hâlâ Lake'in göğsündeydi. Anlaşılan o da durumun tuhaflığının farkına varmıştı.

"Elini çek Will. Bu tuhaf."

Elimi çektim. "Burada ne işi var?"

Lake başını sağa sola salladı. "Hiçbir fikrim yok."

İşte tam o anda oldu. İnsanların ölmeden önce hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini duymuştum.

Doğruydu.

Julia tekrar odaya girdi ve bir çığlık attı.

Lake'in üzerinden çekildim.

Lake fırlayıp kanepeden kalktı ve ta-da! Julia, Lake'i salonumun ortasında durmuş sutyeninin kopçasını bağlarken gördüğünde bütün hayatım gözümün önüne geldi.

"Biziz sadece," deyiverdim. Neden potansiyel son sözlerim olarak bunları seçtiğimi bilmiyordum. Julia eliyle ağzını kapatmış, kocaman açılmış gözlerle bize bakıyordu. "Sadece biziz," dedim tekrar, sanki bundan haberi yokmuş gibi.

"Ben..." Julia, Caulder'ın yastığını kaldırdı. "Caulder yastığını istedi." Bir Lake'e bir bana baktı ve kısacık bir anda ifadesi korkudan öfkeye dönüştü. Anında yere eğilip Lake'in tişörtünü aldım ve ona verdim.

"Anne," dedi Lake. Devamını getiremedi, çünkü ne diyeceğini bilmiyordu.

"Eve git," dedi Julia.

"Julia," dedim.

"Will?" Bana uyarı dolu bir bakış attı. "Seninle sonra konuşacağız."

Julia bunu dediği anda Lake'in yüz ifadesi utançtan çok ama çok öfkeliye dönüştü. "Biz yetişkiniz anne! Onunla bu şekilde konuşamazsın!" diye bağırdı. "Ve öpüşmemize engel olamazsın! Bu çok gülünç."

Onu sakinleştirmeye çalışarak Lake'in dirseğini kavradım. "Yapma canım," dedim kısık sesle.

Savunmacı bir ifadeyle bana baktı. "Bana ne yapacağımı söyleyemez Will. Ben yetişkin bir insanım."

Sakin bir tavırla elimi omzuna koydum. "Lake, daha lisedesin. Onun çatısı altında yaşıyorsun. Seni buraya getirmemem gerekirdi. Özür dilerim. O haklı." Eğilip sakinleşsin diye onu hızlıca öptüm. Sonra tişörtünü alarak giymesine yardım etmeye başladım.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Julia. "Benimle dalga mı geçiyorsun Will? Kıyafetlerini giymesine yardım etmesene! Tam burada duruyorum!"

Aklımdan ne geçmişti?

Tişörtü bırakıp ellerimi havaya kaldırdım ve Lake'ten uzaklaştım. Özür diler gibi bana bakıp, "Üzgünüm," diye fısıldadı, sonra kapıya yöneldi.

Julia ona bağırmaya başlamadan önce kapının kapanmasını bile beklemedi. "İki haftadır çıkıyorsunuz Lake! Bu kadar erkenden bu kadar ileri giderek ne yaptığını sanıyorsun?" Kapı en sonunda kapandı ve kendimi aşırı derecede aptal hissederek kanepeye oturdum. Aşırı derecede suçlu. Aşırı derecede acınası. Buna rağmen... Nasıl oluyorsa, aşırı derecede mutlu.

Kapı tekrar açıldığı sırada tişörtümü almak için eğilmiştim. Julia Lake'i kolundan tutmuş, tekrar salona getiriyordu. Onu karşımdaki kanepeye oturttu.

"Bu bekleyemez," dedi Julia. "Yatmaya gittiğim anda işe kaldığınız yerden devam etmeyeceğinize itimadım yok."

Lake bana ona baktığım gibi bakıyordu; kafası karışmış halde.

Julia kızına döndü. "Yatıyor musunuz?"

Lake inleyerek yüzünü elleriyle örttü.

"Öyle mi?"

"Hayır!" dedi Lake savunmacı bir tavırla. "Daha yatmadık, oldu mu?"

Beni dâhil etmeyeceklerini umarak aralarındaki konuşmayı izledim.

"Daha mı? Yani yatacaksınız?"

Lake ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırdı. "Ne dememi

istiyorsun, anne? On sekiz yaşındayım! Sonsuza dek bakire kalacağımı mı söyleyeyim istiyorsun? Yalan olurdu."

Julia başını geriye attı ve birkaç dakika boyunca tavana baktı. Bana baktığında gözlerimi kaçırdım. O kadar utanıyordum ki ona bakamıyordum bile.

"Araban nerede?" diye sordu dümdüz bir sesle.

Lake'e kaçamak bir bakış attım, sonra Julia'ya döndüm. "Sokağın sonunda," diye itiraf ettim gönülsüzce.

"Neden?" dedi suçlar gibi, ki haklıydı.

"Anne yeter. Bu çok saçma."

Julia ona odaklandı. "Demek saçma? Gerçekten mi Lake? Bana kalırsa saçma olan, ikinizin arabayı sokağın sonuna park edip annenden 100 metre ötede sevişmek için eve gizlice girmeniz. Daha iki haftadır çıkıyorsunuz! Saçma bulduğum bir diğer şeyse şu anda yaptığının yanlış bir tarafı yokmuş gibi davranman, hele de lanet sokağın sonuna park ederek durumu örtbas etmeye çalıştığın apaçık ortadayken!"

Bir anlığına hepimiz sessiz kaldık. Lake başını kanepenin arkasına dayayarak gözlerini kapattı. "Şimdi ne olacak peki? Bana ceza vereceksen ver de beni utandırma artık."

Julia sıkıntı dolu bir iç çekişle kanepeye doğru yürüdü ve Lake'in yanına oturdu. "Seni utandırmaya çalışmıyorum, Lake. Sadece..."

Tekrar iç çekerek yüzünü ellerine bıraktı.

Lake bir kez daha gözlerini devirdi.

Ben inledim.

Julia yüzünü ellerinden kaldırarak derin bir nefes aldı. "Lake?" dedi kısık sesle. "Sadece..." Söylemek istediği şeyi söylemeye çalıştı ama gözleri yaşlarla doluyordu. Lake onun ağladığını fark ettiğinde oturduğu yerde dikleşti.

"Anne," dedi Lake, ona doğru kayıp sarıldı. Ona kızgınken bile annesiyle ilgilendiğini görmek kalbimi eritmişti. Bir şekilde onu daha çok sevmemi sağladı.

Julia, Lake'ten uzaklaşıp gözlerini sildi. "Of! Bunu yapmak benim için zor. Bunu anlamanız gerek." Kızına doğru dönerek ellerini tuttu. "Hastalık kartımı oynamak istemiyorum ama yapmamam mümkün değil. Hayatımızın geçiş dönemindeyiz. Sen yetişkin oluyorsun. İtiraf etmek istemesek de bu yıl içinde oğlumu büyütüyor olacaksın. Bu kadar hızlı büyümek zorunda kalmanın sorumlusu olduğumu bilmek kalbimi kırıyor. Onun velisi olmaya zorluyorum seni. On sekiz yaşındayken bir ailenin reisi olmaya zorluyorum. Bu sana haksızlık. Hayatının diğer bütün kısımları, âşık olmak ve lisenin tadını çıkarmak ve yeni erkek arkadaşlar ve... Sevişmek gibi şeyler? Tam anlamıyla büyümek zorunda kalmadan önce elinde sadece bunlar kalmış gibi hissediyorum. Kaçınılmaz olanı yavaşlatamayacağımı biliyorum ama seni bunca sorumlulukla bırakarak gençliğinin kalan bütün kısımlarını elinden alıyorum. O an gelene kadar büyümeyi bırakmanı istiyorum sanırım. Benim hatırım için. Bu kadar hızlı büyümeyi bırak."

O konuşmayı bitirdiği anda Lake ağlamaya başladı. "Üzgünüm," dedi Julia'ya. "Anlıyorum anne. Üzgünüm."

Kendimi pisliğin teki gibi hissediyordum. "Ben de üzgünüm," dedim Julia'ya.

Julia bana gülümseyerek gözlerini sildi. "Sana hâlâ kızgınım Will." Ayağa kalkıp ikimize baktı. "Tamam. Bu aradan çıktığına göre," dikkatini tekrar Lake'e verdi. "Yarın seni doktora götürüyorum. Doğum kontrol hapına başlayacaksın." Bana bakmak için döndü. "Ve ikinizin de bu

konuyu düşünmesi gerek. Aceleniz yok. Hayatınızın geri kalanı boyunca acele edebilirsiniz. Sizi örnek alan çocuklara iyi örnek olmanız gerek. Gizli gizli iş çevirmek örnek almalarını istediğiniz bir şey değildir. Fark etmiyorlar sanıyorsunuz ama ediyorlar. Ve ergenliklerinde onlarla uğraşacak olan ikinizsiniz, o yüzden inanın bana. Aynısını size yapmalarını istemezsiniz."

Dehşet verici ama harika bir noktaya parmak basmıştı.

"İkinizin de bana bir konuda söz vermesini istiyorum," dedi.

"Ne olursa," dedim.

"Bir yıl bekleyin. Aceleniz yok. İkiniz de daha gençsiniz, çok gençsiniz hem de. Hepi topu iki haftadır çıkıyorsunuz ve sözüme güvenin, birbirinizi ne kadar yakından tanırsanız ve ne kadar çok âşık olursanız o kadar iyi olacak."

Bunlar kız arkadaşımın annesinin ağzından çıkmıyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım ama durumun utanç vericiliğini silmeye yetmedi.

"Anne," diye inledi Lake, kanepeye gömülerek.

"Söz veriyoruz," dedim ayağa kalkarak. Ne anlama geldiğini bildiğim için, ona bu sözü verdiğime anında pişman oldum. Lake etraftayken kendimi kontrol altında tutarak geçireceğim bir yıl sonsuzluğa evet demek gibiydi. Özellikle de bu gece kanepede yaşananlardan sonra.

"Üzgünüm Julia. Gerçekten. Lake'e saygı duyuyorum ve sana saygı duyuyorum ve... Üzgünüm. Bekleyeceğiz. Lake'i seviyorum ve şu anda ondan istediğim tek şey bu. Onu sevebileceğimi bilmek yetiyor da artıyor bile."

Lake iç çektiğinde ona baktım. Bana gülümsüyordu. Ayağa kalkıp kollarını boynuma doladı. "Tanrım, seni seviyorum." Kollarını boynumdan çözüp beni öptü.

"O öpücük şansını iyi kullan Lake, çünkü iki hafta cezalısın."

İkimiz de aynı anda başlarımızı Julia'ya çevirdik.

"Cezalı mı?" dedi Lake şaşkınlıkla.

Julia başını salladı. "Erkek arkadaşını ne kadar sevsem de... Bu gece sana evinde baş başa olmanızı istemediğimi söylediğimin farkında olarak gizlice girdin buraya. Yani evet, cezalısın. Vedalaşıp eve gitmen için sana beş dakika veriyorum." Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çekti.

"İki hafta mı?" dedim Lake'e. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve beş tam dakika boyunca onu çılgınca öptüm.

***

Yirmi bir yıl boyunca onsuz hayatta kalmıştım. Bu yılın başlarında onunla tanıştığımdan beriyse bir şekilde üç ay onsuzluğa dayanabilmiştim. Sonra, nihayet onunla çıkmışken, iki haftayı daha onsuz geçirmem gerekmişti. Ama bu son iki hafta yirmi bir yıllık hayatımın onsuz geçirdiğim en dayanılmaz iki haftası olmuştu.

Saatin daha sekiz bile olmadığının ve bu kadar erkenden kapısında belirmemin fazlaca umutsuz görüneceğinin farkındaydım. Ama sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bu iki haftanın geçmesini beklemiştik. Yolun karşısına koştum. Elimi kapıyı çalmak için kaldırdığım anda kapı açıldı. Lake kendini kollarıma atarak yüzümü öpücüklere boğdu.

Julia'nın arkadan, "Zor kadını çok iyi oynadın," dediğini duydum. Lake'i yere bırakıp biraz sakinleşmemiz gerektiğini belli edecek şekilde başımı salladım. Gözlerini devirerek beni içeri çekti.

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Ne istersen. Belki çocukları bir yere götürebiliriz, diye düşünmüştüm."

"Gerçekten mi?" dedi Julia mutfaktan. "Bu harika olur. İki haftadır ağlak kız arkadaşınla bu eve tıkılıp kaldıktan sonra huzurlu bir güne ihtiyacım var."

Lake gülerek beni koridora doğru çekti. "Odama gel de hazırlanayım." Koridordan geçip odasına girdik. Kapıyı kapatıp beni yatağa çekti. Sırtüstü düştüğünde ben de peşinden gittim, ayrı geçirdiğimiz işkence döneminden sonra dudaklarımız tekrar kavuştu.

"Seni o kadar çok özledim ki," diye fısıldadım.

"Benim seni özlediğim kadar değil."

Biraz daha öpüştük.

Biraz daha.

Ve biraz daha.

Keşke o odadan çıkmak zorunda olmasaydık. Bunu bütün gün yapabilirdim. Lake çoktan ellerini sırtıma götürmüş, tişörtümün altına kaydırmaya başlamıştı. Ben de boynuna doğru inlerken, iki hafta önce gerçekten onunla olmaya ne kadar yaklaştığımı düşünüyordum. Elimi tişörtünün altına sokmak istiyordum ya da beline dokunmak veya bacaklarını kendime dolamak. Ama o anda neyi yapmamızın güvenli olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Özellikle de bir koca yıl beklemek zorundayken.

Buna niye olur demiştim ki? Her ne kadar Julia'nın sebeplerini anlasam da, bütün bir yıl nasıl bekleyeceğimizi bilmiyordum, özellikle de daha şimdiden beni böylesine delirtmeye başlamışken.

"Sevgilim," dedim dudaklarımı onunkilerden ayırarak. "Bu konuda konuşmalıyız." Doğrulup yanına oturdum.

"Hangi konuda? Bugünkü planlarımızı mı diyorsun?"

Başımı sağa sola salladım. "Hayır." Eğilip onu tekrar öptüm. "*Bunu* diyorum," dedim, elimle vücudunu göstererek. "Neyin sorun olup neyin olmayacağını konuşmamız gerek. Annene verdiğim sözü tutmak istiyorum ama sana dokunmamam mümkün değil. Bir hata yapmadan önce sınırları çizelim istiyorum."

Lake bana gülümsedi. "Ne kadar ileri gidebileceğimize dair bir sınır koymamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Başımla onayladım. "Aynen öyle. Geri çekilme noktasına ulaştığımda bana söylemen gerek."

Oyuncu bir tavırla gülümsedi. "Eh, sınırlarımızı bulmanın tek yolu var. Sanırım onları test etmemiz gerekecek."

Gülümseyerek tekrar ona yaklaştım ve ağır ağır onu baştan aşağı süzdüm. "Bu fikri sevdim." Bir tutam saçı yüzünden çekerek onu nazikçe öptüm. Burnumu çenesinin hattına sürterek kulağına doğru dudaklarımla bir hat çizdim. "Bu nasıl? Geri çekilmeli miyim?"

"Kesinlikle hayır. Daha yaklaşmadık bile."

Elimi omzuna koyup ağır ağır kolundan aşağı indirerek beline getirdim. Dudaklarım onunkilere değecek kadar eğildim. "Ya bu?" Dudaklarını dilimle araladım ve elimi tişörtünün altına sokarak karnını okşadım. Kasları elimin altında kasıldılar. "Geri çekilme noktan bu mu?" diye fısıldadım.

Lake yavaşça başını sağa sola salladı. "Hayır. Devam et."

Dudaklarımı boynuna indirdim. Parmaklarım onun karnından yukarı tırmanarak eğer şu anda üzerinde olsa sutyeninin olacağı yerde durdular. Yüzümü yastığına gö-

merek inledim. "Tanrım, Lake. Ciddi misin? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Bir kez daha başını sağa sola salladı. "Daha geri çekilmiyoruz. Devam et."

Başımı yastığından kaldırdım ve gözlerimle dudaklarının şeklini takip ettim. Başparmağım göğsüne değdiğinde ikimiz de kontrolü kaybettik. Dudaklarımız çarpıştı ve göğsünü avuçladığım anda Lake inleyerek bacaklarını belime doladı. Anında üzerinden kalkıp ayaklandım.

"Sanırım benim geri çekilme noktamı bulduk," dedim nefes nefese. Ellerimi saçlarımdan geçirdim ve aramıza güvenli bir mesafe koyabilmek için duvara doğru geriledim. "Giyinmen gerek ki gidebilelim. Şu anda seninle burada yalnız kalamam."

Lake gülerek yataktan kalktı ve dolabına gitti.

"Lake? Günü üstüne saldırmadan tamamlamamı istiyorsan sutyen giydiğinden emin ol." Ona göz kırpıp odadan çıktım.

19

Balayı

Gözleri kapalıydı ama dudaklarında bir gülümseme vardı. Öne doğru eğilip onu hafifçe öptüm. "Uyuyor musun?"

Saat geç olmuştu ve yarın eve dönmemiz gerekiyordu. Henüz uyumaya hazır değildim. Bu geceyi elimden geldiğince uzatmak istiyordum.

Lake başını hayır anlamında sallayarak gözlerini açtı. "Geri çekilme noktasını geçtiğimiz ilk seferi hatırlıyor musun?"

Güldüm. "Dün gece olduğunu düşünürsek oldukça iyi hatırlıyorum diyebilirim."

"Bana onu anlatmanı istiyorum," dedi. Gözlerini kapatarak bana sokuldu.

"Sana *dün geceyi* mi anlatmamı istiyorsun?"

Göğsüme dayadığı başını salladı. "Evet. Ömrümün en güzel gecesiydi. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

Ona ömrümdeki en tatlı tatlımı anlatmaya dünden razı halde gülümsedim.

"Üç dakika daha," dedi Lake. Arkasına doğru uzanıp kapı kolunu indirerek kapıyı açtı. "Şimdi beni eşikten geçir, kocacığım."

Eğilip kolumu dizlerinin altından geçirerek onu kaldırdım ve omzuma attım. Ciyakladı, sonra ayağıyla kapıyı ardına kadar açtı. Karımla beraber eşikten geçtim. Kapı arkamızdan çarparak kapandığında onu yatağa bıraktım.

"Çikolata kokusu alıyorum," dedi. "Ve çiçek. İyi iş kocacığım."

Bacağını kaldırıp botunu çıkardım. "Teşekkürler karıcığım." Diğer bacağını kaldırıp botunun öbür tekini de çıkardım. "Meyveyi de unutmadım. Ve bornozları."

Bana göz kırparak döndü ve kendini yatakta yukarı çekti. Yerleştiğinde öne uzanıp elimi tutu ve beni kendine çekti. "Buraya gel kocacığım," diye fısıldadı.

Yatakta ilerlemeye başladım ama gömleğiyle yüz yüze geldiğimde duraksadım. "Bu çirkin şeyi çıkarsan keşke."

"Ondan nefret eden sensin. Sen çıkar."

Ben de çıkarmaya başladım. Bu kez alt taraftan başladım. Dudaklarımı karnının bitip kotunun üstünün başladığı noktadaki tene bastırdığımda olduğu yerde kıvrandı. Gıdıklanmıştı. Bunu öğrendiğim iyi olmuştu. Diğer düğmeyi açtım ve dudaklarımı yavaşça bir santim yukarı, göbek deliğine doğru götürerek öptüm. Tekrar inledi ama bu kez endişelenmedim. Çirkin gömlek yere düşene kadar teninin her bir santimini öptüm. Dudaklarım tekrar onun dudaklarına yönelmeden önce son bir kez sormak için duraksadım. "Karıcığım? Geri çekilme noktasını geçmeye hazır olduğundan emin misin? Şu anda?"

Lake bacaklarını bana dolayıp beni daha yakına çekti. "Yüzde bin beş yüz eminim."

Sinir bozucu derecede sabırlı geçirdiği bu yıla değmesini umarak dudaklarına doğru gülümsedim. "İyi," diye fısıldadım. Arkasına uzanıp sutyeninin kopçasını çözdüm, sonra üzerinden çıkarmasına yardım ettim. Ellerini saçlarımdan geçirerek beni kendine çekti.

Bütün kıyafetlerimizi çıkarıp örtülerin altında birbirimize dolandığımızda, göğsümü döven kalbimin sesini duyamayacak kadar nefes nefese kalmıştım ama atışını kesinlikle hissedebiliyordum. Dudaklarımı boynuna bastırarak derin bir nefes aldım.

"Lake?" Ellerim bedenini keşfederek ona dokunuyordu. Bunu yapmaya evliliğimizi tamamına erdirmeye yetecek kadar ara vermek isteyip istemediğimden emin olamıyordum.

"Ne oldu?" dedi nefes nefese.

Nasıl olduysa geri çekilip gözlerine bakacak kadar mesafe bırakmaya yetecek gücü bulabildim. O anda bir şeyi ilk kez deneyimleyen tek kişinin o olmadığını bilmesi gerekiyordu. "Bilmeni istediğim bir şey var. Ben hiç..." Duraksadım ve biraz daha geriye çekilerek ağırlığımı sol koluma verdim. Uzanıp elimi ensesine koydum, sonra başımı eğerek onu nazikçe dudaklarından öptüm. Dosdoğru gözlerine bakarak bilmesi gereken şeyi söylemeyi bitirdim. "Lake... Daha önce kimseyle sevişmedim ben. Bunu şu ana kadar fark etmemiştim. Sevişeceğim ilk kadın sensin." Kendimi gülümsemesinde kaybettim, nasıl da güzeldi. "Ve sevişeceğim son kadın da sensin," diye ekledim. Başımı eğerek alnımı onunkine dayadım. Uyluğunu kaldırıp ona yaslandığım sırada gözlerimiz birbirinden ayrılmadı.

"Seni seviyorum, Will Cooper," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum, Layken Cooper."

Hareketsiz kalarak altımdaki bu muhteşem, güzel kıza son bir kez baktım. "Hayatıma giren en güzel şeysin sen," diye fısıldadım. O anda dudaklarımız buluştu, dillerimiz buluştu, bedenlerimiz buluştu. Kalplerimiz buluştu. Sonra bu kız ruhuma açılan pencereyi tuzla buz etti ve içeri tırmandı.

20

Balayı

"Bu versiyonu sevdim," dedi Lake.

Hafta sonunun büyük kısmında olduğu gibi kollarımın arasındaydı. Son kırk sekiz saati geçirmenin daha iyi bir yolunu hayal edemiyordum. Yaşadığımız her şeyi geçirdim aklımdan... Az önce onunla paylaştığım her şeyi. Hakkımda öğrendiği her şeyi ve benim onun hakkında öğrendiklerimi. Bir mucize sonucu bu otel odasından onu daha çok severek çıkacağımı düşündüm. Alnından öptüm ve gözlerimi kapattım.

"İyi geceler karıcığım."

"İyi geceler kocacığım."

Eve hoş geldiniz

Kendi araba yoluma kaç kere girdiğimi sayamazdım. Burada yaşamaya başladığımdan beri her gün en az bir kez, bazense iki kere. Ama bu yola daha önce hiç yanımda *karımla* girmemiştim. Daha önce hiç içinde kendi ailemle yaşadığım bir evin araba yoluna girmemiştim annemle babam dışında bir aile. Daha önce bu yola hiç bu kadar bütün hissederek girmemiştim.

"Motoru kapatacak mısın?" diye sordu Lake.

Eli kapı kolunda, arabayı park edip motoru kapatmamı bekliyordu ama ben, gözlerim eve dikili halde düşüncelere dalıp gitmiştim. "Bu araba yolunu sevmiyor musun? Bütün dünyadaki en iyi araba yolunun bizimki olduğuna eminim."

Kapı kolunu bırakıp arkasına yaslandı. "Sanırım." Omuz silkti. "Bir araba yolu."

Arabayı park ettim. Uzanıp ellerini tutarak onu kucağıma çektim. "Ama artık *bizim* araba yolumuz. Bu da onu en iyisi yapıyor. Ve bu da *bizim* evimiz." Gömleğini başının üzerinden çıkardığımda Lake kollarıyla kendini örtmeye çalıştı ama onları yolumdan çektim. Artık sadece bana ait olmayan şeyleri saymaya devam ederek dudaklarımla boynunda bir hat izledim. "Mutfaktaki bulaşıklar da bizim bulaşıklarımız. Kanepeler de bizim kanepelerimiz. Ve yatak da bizim yatağımız."

"Will, yeter." Gülerek ellerimi sutyeninden çekmeye çabaladı. "Sutyenimi çıkaramazsın, araba yolundayız. Ya biri dışarı çıkarsa?"

"Karanlık," diye fısıldadım. "Hem o *senin* sutyenin de-

ğil. *Bizim* sutyenimiz ve çıkarmak istiyorum." Sutyeni kollarından indirdim ve ellerimi sırtında aşağıya kaydırarak onu kendime doğru çektim. Sonra ellerimi öne, kotunun düğmesine koydum. "Ve pantolonumuzu da çıkarmak istiyorum."

Lake dudaklarıma doğru sırıttı ve yavaşça başını salladı. "Peki ama acele et," diye fısıldadı.

"Hızlı olabilirim," diye güvence verdim. "Ama *asla* acele etmem."

***

Araba yolunu da kutsadıktan sonra bomboş, karanlık eve girdik. Mutfaktaki ışığı açtığımda masada bir not olduğunu gördüm.

"Büyükannemler birkaç saat önce çıkmışlar. Çocuklar yolun karşısında, Eddie'yle Gavin'ın yanında."

Lake çantasını kanepeye attı ve mutfağa geldi. "Onları hemen almak zorunda mıyız? Hâlâ yapabiliyorken sessizliğin tadını çıkarmak istiyorum. Döndüğümüzü haber verdiğimiz anda balayımızın bitişi resmiyet kazanacak. Eğleniyorum ve henüz bitsin istemiyorum."

Onu kendime çektim. "Kim bitmesi gerekiyor dedi ki? Hâlâ kutsanmamış odalar var. Nereden başlasak?"

"Araba yolun dışında mı yani?"

"Araba yolumuz," diye düzelttim.

Lake gözlerini kıstı, sonra heyecanla birden açtı. "Çamaşır odan!" dedi heyecanla. Onu düzeltmeme fırsat vermeden, "Çamaşır odamız," diye ekledi çabucak. Gömleğimin yakasını kavradı ve parmaklarının ucuna yükselerek

dudaklarını benimkilere bastırdı. "Hadi," diye fısıldadı beni öpmeye devam ederken bir yandan da çekerek.

Evin kapısı savrulup açıldı ve birisi koşarak salondan geçti. Lake dudaklarını benimkilerden ayırdığında gözlerimi sımsıkı yumarak inledim.

"Bana aldırmayın siz, sadece ketçap lazımdı," diye bağırdı Caulder.

Yanımızdan koşarak geçip mutfağa girdi. Ketçapı aldı ve tekrar kapıdan çıkarken bize baktı. Kapıyı arkasından çekmeden önce "İğrenç," diye mırıldandı.

Lake güldü ve başını omzuma yasladı. "Eve hoş geldin," dedi hevessizce.

İç çektim. "Ne yiyorlardır acaba? İki gündür sağlam egzersiz yapıyoruz ve acıktım."

Omuz silkerek benden uzaklaştı. "Bilmiyorum ama ben de acıktım."

Beraber yolun karşısına geçtik. Kapıya ulaştığımızda kapı kolunu tuttu ama sonra duraksadı ve açmadan bana döndü.

"Kapıyı çalmalı mıyım? Kendi evimin kapısını çalmak tuhafıma gidiyor ama artık burada yaşamıyorum."

Uzanıp kapı kolunu tuttum. "Başka kimsenin kapı çaldığı yok, biz niye çalalım?" Kapıyı açtım ve içeri girdik. Oğlanlarla Kiersten masada oturuyorlardı. Eddie'yle Gavin mutfakta yemeği tabaklara koyuyorlardı.

"Kimler gelmiş!" dedi Kiersten, bizi gördüğünde. "Balayı nasıldı?"

Lake mutfağa girdi. Eddie onu gördüğü an elini kapıp onu koridora sürükledi. "Evet Layken, balayı nasıldı? Detayları bilmek istiyorum," dedi. Yatak odasına girip gözden kayboldular.

Mutfağa gidip Eddie'nin ilgilendiği tabakları devraldım. "Balayı mükemmeldi," dedim Kiersten'e.

"Balayı ne?" diye sordu Kel. "İnsanlar balayında ne yapar?"

Gavin içeceğini püskürterek güldü. "Evet Will," dedi bana sırıtarak. "İnsanlar balayında ne yapar bilmeliyim ki kendiminkine hazır olayım. Aydınlat bizi."

Tabakları alıp Gavin'a ters ters baktım ve masaya gittim. "Balayı insanların düğünden sonra yaptığı şeydir. Beraber bol bol vakit geçirirler, şey... Geçmişe dair hikâyeler anlatarak. Ve bir şeyler yiyerek. Hikâyeler anlatıp bir şeyler yerler. O kadar."

"Ha," dedi Caulder. "Kamp yapmak gibi yani?"

"Aynen öyle," dedim ve bana gözlerini deviren Kiersten'in karşısına oturdum.

Kiersten başını salladı.

"Size yalan söylüyor, çünkü hâlâ dokuz yaşındasmız sanıyor. Balayı bir çiftin geleneklere göre ilk kez cinsel ilişki yaşadığı zamandır. Ama bazı vakalarda..." Başını Gavin'a çevirdi. "İnsanlar ipin ucunu kaçırabilir."

Lake'le Eddie salona döndüğünde hepimiz ağızlarımız beş karış açık kalmış halde Kiersten'e bakıyorduk.

"Herkes neden bu kadar sessiz?" diye sordu Eddie.

Gavin boğazını temizleyerek Eddie'ye baktı. "Berbat ve tatlı zamanı. Oturun hanımlar."

"İlk ben," dedi Caulder. "Bugünün en tatlısı Kel'le sonunda kardeş olmamız. Berbatımsa artık Will'le Layken'ın balayında ne yaptığını biliyor olmam."

"Aynen," dedi Kel.

Lake soran gözlerle bana baktığında başımla Kiersten'i işaret ettim. "Onun suçu."

Kiersten artık bana çok tanıdık gelen bir bakış attı. "Benim berbatım," dedi, "görünüşe göre bu odada cinsel eğitimin öneminin farkında olan tek kişi olmam. Tatlımsa Gavin'ın balayına kadar sabredememesi sayesinde birkaç ay içinde bebek bakıcısı olarak düzenli bir işim olacak olması."

Gavin beş dakika içinde ikinci kez içeceğini püskürttü. "Hayır. Kızıma bakmanın imkânı yok." Ağzını silip ayağa kalktı ve çatalını elindeki kırmızı plastik bardağa vurdu. "Sıra bende, çünkü tatlımı paylaşmak için bir saniye daha sabredemem." Yanında oturan Eddie'ye döndü ve boğazını temizledi. Eddie ona gülümsediğinde, Gavin elini kalbine koydu. "Benim tatlım, sevdiğim kadının dün gece itibariyle karım olmayı kabul etmiş olması."

Karım sözcüğü ağzından çıkar çıkmaz Kiersten ve Lake tiz sesler çıkararak, Eddie'ye sarılarak zıplamaya başladılar. Eddie cebinden bir yüzük çıkarıp kızlara göstermek için parmağına taktı. Lake bunun onun tatlısı olmasıyla ilgili bir şeyler söyledi ve Eddie de ona katıldı. Gavin tekrar oturmuştu ve kızlar ciyaklamaya devam ederken bütün erkekler çoktan yemeye başlamışlardı.

Lake'e baktım. Eddie'nin elini ışıkta bir o yana bir bu yana çevirerek beğeniyle yüzüğünü inceliyordu. Gülümsüyordu. Mutlu görünüyordu. Eddie de mutluydu. Oğlanlar, balayında neler yapıldığını öğrenmiş olsalar da gülümsüyorlardı. Gavin, Eddie'yi izliyordu ve gerçekten mutlu görünüyordu. Son iki yılı, yaşadıklarımızı düşünmeden edemedim. Bu noktaya varmak için çekmek zorunda kaldığımız kalp ağrılarını ve o arada döktüğümüz gözyaşlarını düşündüm. Nasıl oluyordu da insan bir an

hayatının hevesle beklenecek hiçbir şeyin kalmadığı çorak bir vadiden başka bir şey olmadığını düşünürken, göz kırpışı kadar bir süre sonra, birisi gelip basit bir gülümsemeyle her şeyi değiştirebiliyordu?

Lake bana baktı ve beni ona gülümserken yakaladı. Sırıtarak bana yaslandığında kollarımı ona doladım. "Tatlım ne bilmek ister misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Onu alnından öptüm. "Sensin. Daima sen."

SONSÖZ

"Ona biraz ilaç verin!" diye bağırdı Gavin, hemşireye. Volta atıp duruyordu. Elini kaldırıp alnında biriken ter damlacıklarını sildi. "Ona baksanıza! Acı çekiyor, sadece bakın! Ona bir şeyler verin!" Yüzü bembeyaz halde hastane yatağını işaret etti. Eddie gözlerini devirerek ayağa kalktı. Gavin'ı omuzlarından yakalayıp kapıya doğru itti.

"Kusura bakma Will. Bu kez doğuran ben olmadığım için daha iyi idare etmesini bekleyebilirsin. Onu buradan çıkarmazsam Katie'nin doğumundaki gibi bayılacak."

Başımı salladım ama içimden gülmek gelmiyordu. Lake'i o yatakta, böylesine acı çekerken görmek kendimi çaresiz hissettiriyordu. İlaç almamak için ayak diretiyordu ama o lanet iğneyi alıp ilacı ona bizzat vermeme ramak kalmıştı.

Yatağının başına doğru yürüdüm. Kasılma geçtiği anda yüzündeki gerginlik hafifledi ve bana baktı. Islak bir bez alıp onu serinletmek için yanağına bastırdım. "Su," diye homurdandı. "Su istiyorum."

Son yarım saatte dokuzuncu kez su istiyordu ve ben de onuncu kez olmaz demek zorunda kalacaktım. Yüzünde tekrar öfke ifadesi görmek istemediğim için yalan söyledim. "Gidip hemşireye sorayım." Çabucak kapıdan çıkıp birkaç adım uzaklaştım, sonra da hemşire aramaya hiç niyetlenmeden sırtımı duvara yaslayıp çöküverdim. Kendimi yere doğru bıraktım ve yüzümü ellerime gömerek bunun gerçek olduğuna odaklanmaya çalıştım. Baba olmam an meselesiydi.

Buna hazır olduğumu sanmıyordum.

Kel ve Caulder korkunç insanlar olurlarsa, en azından suçu ailelerimize atabilirdik. Bu ise bambaşka bir durumdu. Bu bebek bizim sorumluluğumuzdaydı.

Ah, Tanrım.

"Selam." Kel yanıma çöktü ve bacaklarını önüne uzattı. "O nasıl?"

"Acımasız," dedim dürüstçe.

Güldü.

Lake'le ben evleneli üç yıl olmuştu, Kel bize taşındığından beri üç yıl geçmişti. Teknik olarak bugün ilk kez baba olacağımı biliyordum ve bu pek çok açıdan farklıydı. Ama kendi çocuğum olsaydı bile Kel'i bundan daha fazla sevemezdim. Dürüst olmam gerekirse, ailem öldüğünde bütün hayatımın akışının değişmesi bana bir lanet gibi gelmişti. Ama şimdi düşündüğümde bir lütuf olduğunu görebiliyordum. Başka türlüsünü hayal bile edemiyordum.

"Ee," dedi Kel. Bir bacağını kendine çekip ayakkabısını bağladı, sonra tekrar uzattı. "Annem. Sana bugün vermem için bana bir şey bıraktı."

Ona baktım. Sormama gerek yoktu, ne olduğunu anın-

da anlamıştım. Elimi uzattığımda cebinden bir yıldız çıkardı. "Geçen seneki doğum günüm için bıraktığı hediyelerden birinin içinden çıktı. Bir de not vardı. Aslında bunlardan sekiz tane var. Doğabilecek bütün çocuklarınız için birer tane. Dört mavi, dört de pembe."

Yumruğumu yıldızın üzerine kapattım ve güldüm. "Sekiz mi?"

"Evet, biliyorum." Omuz silkti. "Garanti olsun istedi sanırım, ne olur ne olmaz diye. Hepsinin üzerinde numaralar vardı, yani bu, bu çocuğa gidiyor."

Gülümseyerek elimdeki yıldıza baktım. "Aynı zamanda Lake için mi bu? Şu anda onun buna uygun bir ruh halinde olduğunu sanmıyorum."

Kel başını salladı. "Hayır. Sadece senin için. Lake için ayrı bir tane var." Kendini yerden kaldırdı. Bekleme odasına doğru birkaç adım attıktan sonra duraksadı. Dönüp bana baktı. "Annem her şeyi düşünmüş, değil mi?"

Her nasılsa Julia'dan hâlâ almaya devam ettiğim tavsiyeleri düşünerek başımı salladım. "Kesinlikle öyle."

Kel gülümsedi ve arkasını döndü. Yıldızımı açtım; sonuncu olduğunu zannettiğim pek çoğundan biriydi.

Will,

Küçük oğlumun babası rolünü üstlendiğin için teşekkür ederim.

Kızımı benim sevdiğim kadar sevdiğin için teşekkür ederim.

Ama hepsinden çok, torunumun sahip olmasını isteyebileceğim en iyi baba olacağın için şimdiden teşekkürler. Çünkü öyle olacağından hiç şüphem yok.

Tebrikler,

Julia.

Hayatımı değiştirmiş olanlar onlarken, nasıl olup da bana teşekkür edebildiğini merak ederek elimdeki nota baktım. Ailesinin tamamı hayatımı değiştirmişti.

Sanırım bir anlamda hepimiz birbirimizin hayatlarını değiştirmiştik.

"Will," diye bağırdı Lake odadan. Çabucak doğruldum ve yıldızı cebime koydum. Tekrar odaya girerek yatağının başına gittim. Çenesini sıkmıştı ve yatağın kenarını o kadar sıkı tutuyordu ki, eklemleri bembeyaz olmuştu. Bir eliyle uzanıp tişörtümü yakaladı ve beni kendine doğru çekti. "Hemşire. Hemşireyi çağır."

Bir kez daha başımı sallayarak odadan dışarı fırladım. Bu sefer gerçekten bir hemşire bulacaktım.

***

"İtmeye başlayabilirsin." Bu cümle doktorun ağzından çıktığı anda Lake'in yatağının ucuna tutunup kendimi dikleştirmek zorunda kaldım. Beklenen an gelip çatmıştı. Sonunda başlıyordu ve hazır olduğumdan emin değildim. Birkaç dakika içinde baba olacaktım ve düşüncesi bile başımı döndürüyordu.

Ben Gavin değilim.

Bayılmayacağım.

Oda bir sürü hemşireyle dolarken saniyeler milisaniyelere dönüştü. Yatağa, ekipmanlara ve Lake'e ve gerçekten çok, çok, çok parlak olan ışıklara bir şeyler yapıyorlardı ve sonra bir hemşire yanıma geldi ve aşağıya doğru, bana baktı.

Neden aşağı bakması gerekiyordu?

"İyi misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım. *Neden ona bakmak için başımı kaldırmam gerekmişti?*

Ya 180 santim birden kısalmıştım ya da yerdeydim.

"Will." Lake'in eli yatağın yanından bana uzandı. Kenara tutunarak ayağa kalktım. "Bunu bir daha yapma," dedi nefes nefese. "Lütfen. Şu anda bunu kabullenmen gerekiyor, çünkü çok korkuyorum." Gözlerinde korku vardı.

"Buradayım," diye güvence verdim. Gülümsedi ama hemen sonra gülümsemesi allak bullak olup çatlak, şeytani bir inilti koyuverdi. O sırada olan elime oldu.

Yatağın yanındaki metallerin üzerinden uzandım ve kolumu omzuna dolayarak hemşire itmesini söylediğinde öne doğru eğilmesine yardım ettim. Gözlerimi onunkilerden ayırmadım, o da bana bakmayı bırakmadı. Saymasına, nefes almasına yardım ettim ve elimi bir daha asla kullanamayacağım konusunda sızlanmamak için her şeyi yaptım. Bir kez daha ona kadar saydığımız –bana bininci sefermiş gibi geliyordu– sırada, o çatlak ses tekrar duyuldu. Ama bu kez bu seslere eşlik eden başka bir ses daha vardı.

Ağlama sesi.

Gözlerimi Lake'ten ayırıp doktora baktım. Artık ellerinde bir bebek vardı.

Benim bebeğim.

Her şey tekrar normal hızına döndü ama ben donakalmıştım. Onu kucağıma almayı çok istiyordum ama aynı zamanda Lake'in yanında kalıp iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Hemşire bebeğimizi doktordan aldı ve onu battaniyeye sarmak için döndü. Hemşirenin omzunun üzerinden ona bakabilmek için boynumu zorladım.

Hemşire onu sarmalamayı sonunda bitirdi ve dönüp Lake'in yanına geldi. Bebeği onun göğsüne yatırdı. Metal kısmı indirerek yatağa, yanına uzandım ve kolumu omuzlarının altına kaydırdım. Daha iyi görebilelim diye battaniyeyi bebeğimizin yüzünden çektim.

Keşke nasıl hissettiğimi tarif edebilseydim ama o anı tarif etmek imkânsızdı. Yıldızlarla dolu bir vazo. Bir kitap. Bir şarkı. Hatta bir şiir. Hiçbiri, uğruna canınızı vereceğiniz kadının kızını ilk kez gördüğü anı tarif etmeye yetmezdi.

Yüzünden yaşlar süzülüyordu. Gülümseyerek kızımızın yanağını okşuyordu.

Ağlayarak.

Gülerek.

"Parmaklarını saymak istemiyorum," diye fısıldadı. "İki ayak parmağı ya da üç parmağı ya da elli tane ayağı olabilir, umurumda değil. Onu çok seviyorum, Will. O mükemmel."

Mükemmeldi gerçekten. Çok mükemmel. "Tıpkı annesi gibi," dedim.

Başımı Lake'in başına yasladım ve gözümüzü dikip öylece ona baktık. İsteyebileceğimden çok daha fazlası olan kızımıza baktık. Hayal edebileceğimden fazlası olan kızımıza. Sahip olacağımı düşündüğümden çok daha fazlası. Bu kız. Bu kız benim canımdı. Annesi benim canımdı. İkisi birden canımdılar.

Uzandım ve onun elini tuttum. Minik parmakları refleks olarak küçük parmağımı sardığında gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. "Merhaba Julia," dedim. "Benim. Baban."

Son parçam

Bu dünyaya geliyoruz
Bütün bir hayat eden bir
Yapbozun sadece minik bir parçası olarak.
Yıllar içinde bize kalıyor,
Uyan bütün parçaları bulmak.
Birleştiren parçalar, ***kim*** olduğumuzu
Kim olmuş ***olduğumuza***
Bir gün kim ***olacağımıza***.
Bazen parçalar ***neredeyse*** uyar.
Doğruymuş gibi ***gelirler.***
Bir süre onları yanımızda taşırız,
Şekil değiştireceklerini umarak.
Yapbozumuza ***uyacaklarını*** umarak.
Ama öyle ***olmaz***.
Eninde sonunda ***gitmeleri*** için onları bırakmamız gerekir.
Evleri olacak yapbozu bulmaları için.
Bazen parçalar ***hiç oturmaz***.
Uymalarını ne kadar ***istersek isteyelim***
Onları ***iteriz***,
Bükeriz,
Kırarız.
Ama kaderde ***yoksa***,
Uymaz.
Aralarından kabul etmesi en zor olan parçalar ***bunlardır***.
Yapbozumuzun oraya ***ait*** olmayan
Parçaları.

Ama ***arada bir***
Hiç de sık olmaz,
Eğer ***şanslıysak***
Eğer yeterince ***dikkatliysek***
Buluruz,
Kusursuz uyan bir parça.
Yapbozun hemen ***yerine*** oturan ***parçaları***
Bizim parçalarımızın sınırlarına sarılan parçalar.
Bize ***kilitlenen*** parçalar.
Kilitlendiğimiz parçalar.
O kadar iyi uyan parçalar ki söyleyemeyiz,
Bizim parçamız nerede ***başlıyor***
Ve o parça nerede ***bitiyor.***
O parçalara şöyle deriz
Arkadaşlar
Gerçek aşklar
Hayaller
Tutkular
İnançlar
Yetenekler.
Yapbozumuzu tamamlayan parçaların hepsidirler.
Kenarları çevirirler,
Köşeleri çerçevelerler,
Merkezleri doldururlar,
Yapbozumuzdaki o parçalar bizi olduğumuz kişi yapan parçalardır.
Olmuş olduğumuz kişi,
Bir gün olacağımız kişi,
Bugüne dek.
Kendi yapbozuma baktığımda

Tamamlanmış bir ***iş*** görürdüm.
Kenarları çevrilmiş.
Köşeleri çerçevelenmiş.
Merkezi doldurulmuş.
Tamamlanmışım gibi ***gelmişti***
Bütün parçalar ***oradaydı.***
İstediğim her şeye sahiptim.
İhtiyaç duyduğum her şeye.
Hayal ettiğim her şeye.
Ama bugüne dek.
Fark ettim ki ***hepsini*** toplamışım,
Bir parça hariç.
En yaşamsal öneme sahip parça.
Resmi tamamlayan parça.
Bütün ömrümü mükemmelleştiren parça.
Bu kızı kollarımda tuttum
Minik parmaklarını benimkine sardı.
İşte ***o zaman anladım***
Birleştirici oydu.
Yapıştırıcı.
Bütün parçalarımı birbirine yapıştıran ***çimento.***
Yapbozumu bütünleyen parça.
Ömrümü mükemmelleştiren parça.
O öğe, beni ***olduğum kişi*** yapan.
Olmuş olduğum kişi.
Bir gün olacağım kişi.
Sen, bebeğim.
Sen benim ***son parçamsın***.